

YAŞAR ERGİNCAN ARMAĞANI

“... biriktirilecek değil, harcanacak bir yerdir dünya.”

CIHANUMA

YAŞAR ERĐINCAN ARMAĞANI

“... biriktirilecek deđil, harcanacak bir yerdir dűnya.”

CİHANNUMA

COPYRIGHT © 2023

Bu yayının tüm hakları CİHANNÜMA DAYANIŞMA VE İŞBİRLİĞİ DERNEĞİ'ne aittir. CİHANNÜMA'nın izni olmaksızın yayının tümünün veya bir kısmının elektronik veya mekanik (fotokopi, kayıt ve bilgi depolama, vd.) yollarla basımı, yayını, çoğaltılması veya dağıtımı yapılamaz. Kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Cihannüma Yayınları - 18

1.Baskı: 2025

ISBN : 978-625-95333-7-7
Editör : M.Zeki İMAMOĞLU, Hayati KOCA
Mizanpaj-Tasarım : Düzey Ajans
Baskı : İlbey Matbaa / 0212 613 83 63
Sertifika No: 51632

CİHANNÜMA | CİHANNÜMA DAYANIŞMA VE İŞBİRLİĞİ DERNEĞİ

Hacı Bayram Mah. Haşimi (Kutlu) Sk. No: 12

Altındağ/Ankara - TÜRKİYE

| www.cihannuma.org |

İÇİNDEKİLER

YAŞAR ERGİNCAN'IN ÖZGEÇMİŞİ.....	7
YAŞAR ERGİNCAN AÇABEYİN ARDINDAN	9
Rıza YORULMAZ	
YALNIZCA ERGİN CAN YAŞAR	11
Ahmet ASLAN	
BİR DOSTUMUN ARDINDAN	20
Ali Rıza ALTUNEL	
GÜZEL İNSAN YAŞAR ERGİNCAN.....	24
Doç. Dr. Nuran ÇETİN	
YAŞAR ERGİNCAN HOCA İLE HATIRAT.....	28
Dr. Nadide ACAR DELİBAŞ	
YAŞAR ERGİNCAN ERZİNCAN	30
Adnan ŞİRİN	
BİR MÜRİDİN ŞEYHİNE VEDASI VE VEFASI	32
Ahmet Sait CEYLAN	
YAŞAR ERGİNCAN 59 ERZİNCAN	34
Cevat KURT	
BİR İZ, BİR ÖNDER, BİR AYDINLIK: YAŞAR ERGİNCAN	36
Ebru KOYUNCU/ Manevi Kızı	
HAYATIMI ANLAMLANDIRAN YILLAR	39
Eyüp EROL	
CAMİ-İ KEBİR'DE YENİDEN BİRLİK.....	41
Faruk KÖSE	
SADECE BİZİM DEĞİL HERKESİN BABASIYDI.....	44
Fatih ERGİNCAN/ Oğlu	
BİR DÂVÂ, BİN EMEK.....	47
Hasan Hüseyin KAŞIKÇI	
YAŞAR ERGİNCAN'IN ARDINDAN	48
Hasan TEKKE	
YAŞAR ERGİNCAN	51
İsmail BOLCAN	
YAŞAR HOCAMIZA SELAM	52
Kadir EROL	
BİR MÜCAHİD, BİR MÜ'MİN HOCAMIZIN ARDINDAN.....	54
Mehmet KOÇ-1	
AZİZ HATIRASINA RAHMET VE ŞÜKRANLA BENDEKİ YAŞAR HOCAMA DAİR.....	56
Mehmet KOÇ-2	
YAŞANACAK ŞEYLERİ YAŞATACAKLAR İÇİN FEDA EDEN ADAM: YAŞAR ERGİNCAN	61
Mevlüt ONAT	
MÜNEVVER VE MÜNEVVİR BİR ÖĞRETMEN: YAŞAR ERGİNCAN.....	64
Prof. Dr. Mustafa AĞIRMAN	
YARINA ÜMUT, YARINA ÇOŞKU, YARINA HEYECAN: YAŞAR ERGİNCAN	66
Rafet GAYRETLİ	

GELEN GİDENİ ARATAKAK.....	67
Rahmi KÜÇÜK	
YAŞAR ERGİNCAN VE ARDINDA BİZE BIRAKTIĞI HATIRALAR	73
Recep UVAT	
YAŞAR ERGİNCAN: BİR NESLİN HOCASI, AĞABEYİ.....	76
Selahattin YILDIZ	
O BİR GÖNÜL ELÇİSİYDİ.....	78
Seyit Ahmet OLGÜN	
KALİTE İNSAN YAŞAR ERGİNCAN	80
Şefika ACAR DELİOĞLU	
MİLLİ GÖRÜŞÜN KAVRUK YÜZLÜ SANCAKTARI	82
Şinasi YILDIRIM	
BİR KUYUMCU EDASIYLA BAKAN VE TUTAN ADAM: YAŞAR ERGİNCAN	85
Tercuman ÖZBEK	
YAŞAR ERGİNCAN HOCA'NIN AZİZ HATIRASINA.....	89
Turgut AKÇA	
KIYMETLİ HOCAM YAŞAR ERGİNCAN	92
Rüştü BULUT	
MERHUM YAŞAR ERGİNCAN	94
Salih YAZICI	
BİR DÂVÂ ERİNİN ARDINDAN.....	95
Kadir BÜLBÜL	
YOK DEMESİNİ BİLMİYEN ADAM: YAŞAR ERGİNCAN	98
Sadullah ATA	
KADİM DOSTA BİR MEKTUP	100
Türker SALTABAŞ	
YAŞAR ERGİNCAN HOCAMIZIN ARDINDAN KALANLAR.....	102
Gülizar ENGİN	
İKİ YIL İÇİNDE YAŞAR ERGİNCAN DOSTUMLA GEÇEN ANIMA AİT.....	104
Halil GÜLDEREN	
DÂVÂYA ADANMIŞ SAMİMİ BİR NEFER: YAŞAR ERGİNCAN.....	106
Kemal TEKİNBAŞ	
MGV'NİN GAZİOSMANPAŞA MEKTEBİ: YAŞAR ERGİNCAN	108
Kenan GÜLTÜRK	
GAYRET VE TESLİMİYETLE GEÇEN BİR ÖMÜR: YAŞAR ERGİNCAN.....	111
M. Tefik GÖKSU	
BÂKİ KALAN BU KUBBEDE BİR HOŞ SADÂ İMİŞ.....	114
M. Zeki İMAMOĞLU	
YAŞAR ERGİNCAN, ADANMIŞ BİR ÖMÜR.....	115
Mehmet ÜNAL	
İRÂDE, COŞKU, HEYECAN: YAŞAR ERGİNCAN	117
Mustafa ASLAN	
DÂVÂSINI YÜCELTMEMEYE ADANMIŞ BİR ÖMÜR.....	124
Mustafa ERGİNCAN/Oğlu	
YAŞAR HOCAMIN ARDINDAN	125
Nihat FIRAT	
DÂVÂ ADAMI YAŞAR ERGİNCAN.....	127
Nizamettin ACAR	
MERHAMET ABİDESİ BİR İNSAN: YAŞAR ERGİNCAN	129
Ömer Fuat GÜNDAY	

SUNUŞ

Ölüm hak, yaşamak ödevimiz.

Şairin ifadesiyle: "...gittikçe artıyor yalnızlığımız."

Artan yalnızlığımıza, yalnızlıklarımıza inat; daha da sıklaştırıyoruz selamlarımızı.

Önden gidenler, öncüler yine mezzelerini aldılar orada; bizler bu yanda bazen gıpta bazen de özlemle bekliyoruz mukadder sonu. Bir ses, bir seda kalsın; bir duaya karışsın adımız diye. Önden gidenler gibi.

Teşkilatımızda çok zor şartlarda, çok önemli görevleri büyük bir fedakârlıkla yürüten, arkasında örnek bir mücadele hayatı bırakan, dünyayı "biriktirme" yeri değil de harcama yeri olarak gören; harcadığı her şeyin ötelere mükafat olarak biriktiğine inanan, öğrencilerine hem öğretmen hem örnek olan değerli ağabeyimiz, büyüğümüz Yaşar ERGİNCAN'ın vefatıyla bir kişi daha eksildik, bu sürgün ülkede. O da önden gidenlerden oldu ve oradaki tanıdıklarımıza bir kişi daha eklendi.

Biz ki, Cihannüma Dayanışma ve İşbirliği Derneği olarak vefâyı en temel duruşumuz sayıyoruz. Bu duruşumuzun bir nişanesi olarak 19 Ekim 2024 tarihinde ebedi yurduna hicret eden ağabeyimiz Yaşar ERGİNCAN için bir armağan kitap çıkararak hatıralarını, hatırlattıklarını kayıtlarda tutmak istedik. Bir kalbe dokunur, bir yüreğe müjde olur umuduyla. Sizlerden gelenler öylesine dokundu ki bizlere, bu yazılanların herkese ulaşması, herkesçe okunması en büyük dileğimiz oldu.

Bilinmeli ki cennet yakınıımızda, yanımızda, emeğimizde, işimizde, evimizde, yardımlaşmamızda, fedakârlığımızda, bir başkası için uğraşımızda, yanımızda birine daha yer ayırmada... Bilinmeli ki hâlâ dünyayı sadece iyilik biriktirme yeri olarak görenler var, iyilikten gayrısını elinin tersiyle itenler var. Ve yine bilinmeli ki bir şey yücelmişse, onu yüceltenler; bir dâvâ büyümüşse, onu büyütenler; bir bahçede birbirinden güzel envai çeşit, güzel çiçekler yetişmişse, onları yetiştiren bahçıvanlar; bir yerde toplanılmışsa, oraya çağırınlar vardır/olmuştur. Onlardan biriydi Yaşar ERGİNCAN Ağabeyimiz. Gurbet demeden, uzak demeden nerede neye ihtiyaç varsa o olan biriydi. Erinmeden, yorulmadan...Başkası olsa da olur, demeden. Sözüünü yücelterek, sözüünü sakınmadan; ama aynı zamanda incitmeden...O varken hiç kimse “kim var” diye sormadı.

Bir duruş varsa, onu gördüler ona bakanlar; bir fedakârlık varsa onu yaşadılar, onunla yaşayanlar; bir adanmışlık varsa anladılar, onu dinleyenler. Biz de bu duruşun, bakışın, düşüncenin, anlayışın bir nişanesi olsun diye Cihannüma Dayanışma ve İşbirliği Derneğimizin hem bir ferdi hem de gülen yüzü olarak Mevla'ya uğurladığımız çok kıymetli ağabeyimiz Yaşar ERGİNCAN' ın adını ve anısını yaşatmak, en güzel vasfımız olan “vefâ”yı kalıcı hâle getirmek için bu eseri hazırladık. Eserin hazırlanmasında, yayımında emeği geçen herkese Cihannüma Dayanışma ve İşbirliği Derneği olarak teşekkür ediyoruz.

YAŞAR ERGİNCAN'IN ÖZGEÇMİŞİ

1959 yılında Erzincan'ın Kemah ilçesinde dünyaya geldi. Erzincan İmam-Hatip Lisesi mezunu olan Yaşar Ergincan, Erzurum Yüksek İslam Enstitüsünde başladığı üniversite tahsilini Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde tamamladı.

Küçükköy İmam-Hatip Lisesinde eğitimci olarak görev yaptı. Çeşitli gazete ve dergilerde köşe yazıları yazdı ve aynı zamanda Radyo ve TV program yapım ve sunuculuğu yaptı. Milli Gençlik Vakfı Gaziosmanpaşa İlçe Başkanlığı, Anadolu Gençlik Derneği İl Başkan Yardımcılığında görev alan Ergincan, ÖNDER Genel Başkan Yardımcılığı ve Cihannüma Erzincan İl Temsilciliği görevlerinde de bulundu.

1994-1998 yılları arasında Gaziosmanpaşa Belediyesi Eğitim Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü, 1999-2004 yılları arasında İstanbul İl Genel Meclisi Üyeliği ve aynı dönemde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Danışmanlığı görevini icra etti.

2004-2007 yılları arasında Isparta Belediye Başkan Yardımcılığı, 2007-2011 yılları arasında Küçükçekmece Belediyesi Destek Hizmetleri Müdürlüğü, 2011-2011 yılları arasında Erzincan Müftülüğü Din Hizmetleri ve Eğitimi Şube Müdürlüğü görevini icra etti. Emekliye ayrılan Ergincan evli ve dört çocuk babasıydı. Uzun bir hastalık döneminin ardından 19.10.2024 tarihinde Rahmet rahmana kavustu.

Agabeyimize ve cümle geçmişlerimize rahmet dileriz.

Yayımlanmış Eserleri:

Hikmet Pınarı

Evlilik ve Mutluluk Rehberi

Kurtlar Sofrasında Çanakale

Alemlere Rahmet Nur Muhammed

Gönüllerin Rakipsiz Sultanı Mehmet Akif

“... biriktirilecek değil, harcanacak bir yerdir dünya.”

YAŞAR ERGİNCAN AĞABEYİN ARDINDAN

Rıza YORULMAZ

Cihannüma Derneği Genel Başkanı

Bazı insanlar vardır; gösterişsiz bir hayat sürer, kadraja girmez, ama devamlı bir çaba içerisinde.

Nerede bir yük varsa, omuz vermektir işleri.

Kendini bütün insanlığın kurtuluşundan mesul tutar ve onun için çalışır, çabalar.

Nimet zamanlarında ortalıkta görünmezler.

Bu dünyada yaşar, ama bu dünyayı yaşamazlar.

Sevdaları da ötelere, beklentileri de.

Yaşar Ergincan ağabey de öyle biriydi.

İstanbul Milli Gençlik Vakfı yönetiminde görev yaptığım 1998 ve sonrasında bizim Gaziosmanpaşa ilçe temsilcimizdi. Kadim Gaziosmanpaşa geleneğinin önemli bir mihenk taşıydı. Disiplini, özverili çalışmaları, gayreti, sorumluluk şuuru, teşkilatçılığıyla hemen fark ediliyordu.

Nitekim, bu hususiyetleri münasebetiyle bizden sonraki dönemde İstanbul Milli Gençlik Vakfı Teşkilatlanma Başkanlığı vazifesini büyük bir başarıyla deruhte etti.

Sonrasında doğrusu yakın bir temasımız olmadı. Küçükçekmece ve Isparta Belediyelerinde vazife aldığını öğrendim; ama pek görümedik.

Yıllar sonra sağlık sebeplerinden dolayı Erzincan’a yerleştiğini öğrendim. Doğrusu sağlık sebeplerinin detayını bilmiyordum. Erzincan’da Cihannüma temsilcisi arıyorduk, kendisine telefon açtım ve Cihannüma Erzincan İl Temsilcimiz olarak görmek istediğimizi ilettim.

“Başkanım, sağlık sorunlarım var ama madem bu vazifeye bizi münasip gördünüz, elimizden geleni yaparız.” dedi ve vazifeyi üstlendi.

Ardından İstanbul’a geldi, sanırım Şişli Etfal Hastanesi’nde tedavi görüyordu, ziyaretine gittiğimde, sağlık konusunun ciddiyetini anladım. Neredeyse ayda 15 gün diyalize bağlı olarak yaşamını devam ettiriyordu.

Hem kendimden utandım hem hayranlığım bir derece daha arttı.

Bu hâliyle çalışmalarımıza devam etti. O sene ilk defa bütün illerimize talimat verdik ve Sahur Meclisi Programını yapmalarını istedik, ancak Erzincan’dan böyle bir çalışma beklemiyorduk. Yaşar Ağabey Ramazan’ın son sahur gecesi programını icra etti.

Ardından, vazifeyi devretti. Ancak, çalışmalarımızdan hiç geri kalmadı. Sağlığının elverdiği ölçüde katılım ve katkı sağlamaya devam etti. Son telefon görüşmemiz, bir arkadaşımızın mağduriyetinin önlenmesine yönelik yardımcı olmamıza yönelik olarak vefatından on beş gün önce gerçekleşti.

Ardından vefat haberini aldık. Çok özlediği ve istediği asli vatanına yolculuk sırası gelmişti.

Biz şahidiz ki bir mü’min olarak yaşadı ve vefat etti.

Makamı âli, mekanı cennet olsun.

YALNIZCA ERGİN CAN YAŞAR

Ahmet ASLAN

Mü'minler vefat eden kardeşlerini hayırla yâd ederler. Vefâ dâvâ sahipleri için vazgeçilmez bir şiar. Cihannüma, faaliyetlerinde vefâyı ön sıralara yerleştirmeye çalışan bir dernek. Bu satırlar böyle bir arka planın yansıması olarak elinizde. Bu tür çalışmalarla yapılanın kıymeti büyük. Daha önce 6 Şubat 2023 depreminde kaybettiğimiz Hikmet Ağabey için de böyle bir çalışma yapılmıştı. O çalışmanın bende bıraktığı iz derin. Hikmet Altunsöz Armağanı'nı elime aldığımda "*tanıdıkların vefat edenin ardından bazen ölçü tutturamayan tanıklıkları*" zannıyla kitabı bir kenara koydum. Ancak bir ramazan gecesi kitabı okumaya başladığımda zannımdan hicap duydum. Sahur vaktine kadar saatlerce elimden bırakmadığım kitabı ağılayarak okudum. Neydi beni bu kadar etkileyen? Hikmet Ağabey'in örnek hayatı mıydı, çevresinden sevgi dolu tanıklıklar mıydı, ölümün bizi sarsan gerçekliği miydi, bütün bunların arka planında benim kendimle yüzleşmem miydi? Bilemiyorum, belki de hepsiydi.

Şimdi Yaşar Ergincan'ı yâd ediyoruz. Eşi, çocukları, dostları, dâvâ arkadaşları onlarca kalem onu yazacak. Anılar, karşılaşmalar, değerlendirmeler ve belki de sorgulamalar gündeme gelecek. Hüsnü niyetle, besmeleyle başlayalım.

İlkokulu memleketim Samsun'da bitirdikten sonra yatılı okul giriş sınavını kazanarak Gaziosmanpaşa Küçükköy İmam Hatip Lisesi'ne kaydoldum. Yaşar Hocam ile yolumuz burada keşişti. Kendisi yeni

inşa edilen okulun tatbikat camisinin imam hatibi olarak göreve başlamıştı. Hakkını vererek yaptığı bu görevin yanında Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı (GOP MGV) başkanlığını da omuzlamıştı. Sürekli gençlerle beraberdi. Her gün yeni bir faaliyet için koşuyordu. Bizim gözümüzde enerjisi bitmek bilmeyen, herkesin derdine koşan bir kahramandı o, henüz otuz yaşında bütün enerjisini dâvâsına harcayan bir kahraman... Sabah namazı tilavetleriyle, her biri gazete kupürleri ve belgelerle zenginleşmiş birer konferans içeriğinde cuma vaazlarıyla, salon programlarıyla, vakfın lokalinde yapılan sohbetler ve derslerle Yaşar Hoca için yoğun, biz gençler için verimli geçen yıllardı.

Seksenlerin sonu, doksanların başlarında dünya ve Türkiye bugünkü görünümünden bazı açılardan çok farklıydı. Bölücü terör örgütünün özellikle ülkenin doğusunda hemen her hafta bir katliam yaptığı, dine karşı tutumlarıyla ya da etkin konumlarıyla üniversitelerden, matbuattan dikkat çeken isimlere yapılan suikastlarla ülkenin dizayn edilmeye çalışıldığı, siyasi istikrarın olmadığı, yalnızca TRT'nin radyo ve televizyon yayını yapabildiği, gazete binalarının bombalandığı, gazete ve dergilerin kapatıldığı, muhabirlerin öldürüldüğü, yüzlerce aydınının düşüncelerinden dolayı hapse girdiği yıllardı. Doğu Bloğu henüz dağılmamış, Sovyet Rusya yıkılmamış, iki Almanya birleşmemişti. Amerika Birinci Körfez Savaşı'yla Irak üzerinden bölgeye “yeni” bir nizam vermeye hazırlanıyordu.

Millî Görüş Hareketi'nin 1983'te kurulan üçüncü partisi Refah (RP), yükselişteydi. RP, Kasım 1987 milletvekili erken genel seçimlerinde ülke genelinde yüzde on barajını aşamadığından milletvekili çıkaramamış ama siyaset sahnesinde yerini güçlendirmişti. Ardından gelen Mart 1989 yerel seçimlerinde Kahramanmaraş, Sivas, Şanlıurfa, Van ve Konya illerinin belediye başkanlıklarını kazanmıştı.

Müslüman kimliğini ahlak ve manevîyat vurgusuyla öne çıkaran Millî Görüşçüler; topluma umut vadediyor, köhnemiş düzen partileri karşısında alternatif oluşturuyorlardı. Hareketin gençlik teşkilatı olarak MGV ise, istikrarsızlığın ve kaosun hâkim olduğu bir dönemde gençlere ideal aşıyor; onları her türlü olumsuzluklardan koruyan,

iyilik ve gayrete teşvik eden bir sığınak işlevi görüyordu. Bugünkünün yarısından daha az nüfusa sahip İstanbul'da Gaziosmanpaşa, en hızlı büyüyen ilçelerden biriydi. Anadolu'nun hemen her ilinden ilçeye göçler sürüyordu. Böyle bir dönemde Yaşar Hoca, elinden düşürmediği ajandasında yıllık, aylık ve haftalık planlarıyla sürekli bir etkinlik peşindeydi. Vakıf derslerinde okutulacak kitapların temininden, kendi el yazısıyla hazırladığı ezberlenecek ayet ve hadislerin fotokopiyi çoğaltılmasına, öğrenci evlerinin iâşesinden salon programlarının organizesine kadar hemen her işle bizzat ilgileniyordu.

Yaşar Hocanın GOP MGVB başkanlığındaki ilk dönemi (1989-1990), Türkiye'de ve dünyada önemli siyasi ve sosyal dönüşümlerin yaşandığı bir dönemdi. Ülkenin "ekonomik liberalizasyon sürecine" katkıda bulunan Turgut Özal (1927-1993) Cumhurbaşkanı seçilmişti (1989). Muhafazakâr görünen kimliği sebebiyle yeni Cumhurbaşkanı, askeri ve bürokratik engellerle karşılaşyordu. Ülkede etnik kimlik talepleri ve bölücü örgüt katliamları sebebiyle güvenlik önlemleri artıyordu. Ufukta şiddet sarmalından çıkış görünmüyordu. Zonguldak maden işçileri hak mücadelesi adına tarihi Ankara yürüyüşünü düzenlemişlerdi. Soğuk Savaş Dönemi'nin perdesi iniyor, "yeni dünya düzeni" hedef tahtasına Müslüman coğrafyayı bir kez daha yerleştiriyordu. Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgal etmesiyle Körfez Krizi patlak verdi. ABD önderliğinde Batılı güçlerin Siyonizm'in güvenliğini temin için yazdığı senaryoların yeni versiyonu devredeydi.

Millî Gazete, vakfin müdavimlerinin olduğu gibi Yaşar Hoca'nın da olayları okumada ilk kaynağı idi. Ülkenin sosyal ve siyasi olaylarını manşetine taşıyan gazete, sosyal adâlet bilinci verme çabasıyla manşetler atıyordu. Bugün olduğu gibi otuz küsur yıl önce de Filistin mücadelesi, Siyonizm sorunu, Kudüs'ün durumuyla ilgili gelişmeler Millî Gazete tarafından gündeme taşınıyordu. Ekonomik sorunlar, işsizlik, enflasyon, adâlet ve sosyal refah sorunları gündemden düşmüyordu. Millî Gazete, Türkiye'nin ABD ile olan iş birliğini, emperyalizmin bölgedeki operasyonlarını eleştiriyordu. Gazetenin sayfalarını ülkede ar-

tan toplumsal gerginlikler, siyasi baskılar ve özgürlüklerin korunması gibi konular dolduruyordu.

Yaşar Hoca, Milli Gazete’den yararlanıyor, cuma vaazlarında ve hutbelerde olayları ayet ve hadisler ışında yorumlamaya çalışıyordu. Yeri geldiğinde kürsüden cemaate gazete kupürleri göstererek onları bilinçli ve dirayetli olmaya davet ediyordu. İnananlar için her sorunun çözümü Kur’an’daydı. Yaşar Hoca sorunlar ve olaylarla ilgili çözümler yaparken Kur’an ayetlerine başvuruyordu. Unutamadığım, sürekli hatırlattığı ayetlerden biri Tâhâ Suresi 124. ayetti: *“Kim Benim Zikrimden (Kur’anî disiplin ve düzenden) yüz çevirirse, (küfür ve kötülüğe yönelirse) artık onun için (dünyada stres ve kaygı içinde) sıkıntılı bir geçim (mutsuz, doyumsuz ve huzursuz bir hayat) vardır. Kıyamet günü de onu kör olarak mahşere kaldıracamız.”* Hoca’nın vaaz ve sohbetlerini dinleyenlerin kulaklarında ayetin “maîşatan dankan” ifadelerinin yankısı hâlâ tazedir sanıyorum.

Vakıf lokalinde yapılan derslerde, toplantılarda ülkenin ve dünyanın olumsuz görünümüne rağmen Yaşar Hoca’nın umudu ve mücadele azmi hep hissedilirdi. Çalışmaların siyaset arenasındaki temsilcilerinin yükselttiği söylem tertemizdi. Kadrolar ahlakî üstünlük yanında söylem gücüne de sahipti. Ülkenin mevcut ekonomik ve siyasi düzeni İslam’a dayalı ahlakî ve toplumsal değerler esas alınarak eleştiriliyordu. Ekonomik sorunlar, faiz sarmalı, enflasyon, işsizlik, gelir adaletsizlikleri “Adil Düzen” ile son bulacaktı. ABD ve NATO’ya bağlılıkla, Batı’nın güdümünde politikalarla bir yere varamayacaktık. Bağımsız bir dış politika doğrultusunda Müslüman ülkelerle daha yakın ilişkiler kurmalıydık. Müslüman kimliğimiz bize yeterdi, laiklik ile kurtuluş mümkün değildi. Mustafa Kemal hayatta olsa, o da RP’yi seçerdi.

Yaşar Hocam vakıf lokalinde, ev sohbetlerinde toplanan gençlere coşkuyla bildiklerini anlatıyordu. O dönemde video kasetler geniş kitlelere ulaşmak için etkili ve popüler araçlardı. Meşhur hatiplerin video kayıtları lokalin ve evlerin salonlarında baş köşeye kurulan video oynatıcısı bağlı ekranlardan kalabalık gruplarca dikkatle takip

edilirdi. Gaziosmanpaşa her geçen gün büyüyen bir ilçeydi. Kenar mahallelerde umut, heyecan ve azimle farklı görüşlerden ve meşreplerden etkili kimseler sosyal faaliyetler yapardı. Bunların içinde Millî Görüşçüler başkaydı; özgüven, vakar ve heyecanla hedefe kitlenmiş kadrolar vardı. Yaşar Hocam, kendini izleyen geçlerin bu vasıflarla yetişmesi için sürekli bir çaba içindeydi. Her organizasyonda olabilen sorunları gençlere yansıtmamak konusunda mahirdi. Onların her birinin gelecekte önemli konumlarda hizmet edeceklerinden emin gibiydi. Onları incinebilecekleri her tavırdan korumaya çalışırdı. Çalışmaları ilçe sınırlarını aşmıştı. Dönemin gayretli ilçe müftüsüne sunduğu bir projeyle ülkenin farklı illerinden gençleri GOP'ta bir öğrenci yurdunda toplamayı başardı. Onlara İstanbul'un kültürel ortamında iki aylık yoğun bir eğitim programı hazırladı. Bu tür çalışmaların “memur mantığı” ile yapılması mümkün değildi. Kendisi için değil başkaları için yaşamak, başkalarını yaşatmak ideali onunla yolları kesişmiş olanların hemen fark edecekleri bir hasletiydi.

1990'lı yılların ilk yarısında yaşanan önemli hadiseler arasında Bosna Hersek'te gerçekleşen soykırım yer alıyordu. Bosna Savaşı (1992-1995) sırasında yaşananlar, II. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'da gerçekleşen en büyük katliamlar olarak tarihe geçti. Savaş boyunca yüz binden fazla insan öldü, iki milyondan fazla kişi yerinden edildi. Ülkedeki Müslüman Boşnaklar, Sırp ve Hırvat kuvvetleri tarafından sistemli katliamlara uğradılar. Temmuz 1995'te gerçekleşen Srebrenitsa Katliamı'nda Birleşmiş Milletler tarafından “güvenli bölge” ilan edilen şehirde sekiz binden fazla Boşnak erkek ve çocuk Sırp kuvvetleri tarafından katledildi. Türkiye'deki tüm Müslümanlar Bosna için seferber oldular. Duyarlı kimselere olağan gündelik hayat haram olmuştu. Yaşar Hocam âdetâ kendini parçalıyor, gençleri organize ederek yardım kampanyaları düzenliyordu. Şövalelere dizilmiş gazete kupürleriyle oluşturulan sergiler okullarda, meydanlarda kampanyalara eşlik ediyordu. Salon programlarıyla yaşananları tüm kamuoyuna duyurmak ve Bosna'ya daha fazla yardım ulaştırmak amaçlanıyordu. Eldeki tüm imkânlar seferber edilmişti... Bir gece yarısı

öğrenci yurdunda derin uykumuzdan uyandırıldık. Bosna'ya gidecek yardım tırının yüklenmesi gerekiyordu ve nöbet sırası bizdeydi... Yıllar sonra Yaşar Hocam ile Bosna Savaşı günlerini andığımızda şahit olduğu fedakârlıkları gözleri dolarak yeniden anlattı. Elden gelenler sınırlıydı ancak tertemiz niyetlerle yapılanların etkisi büyüktü.

Yaşar Hocamın GOP MGTV başkanlığındaki ikinci döneminde (1995-1998) önce Millî Görüş Hareketi siyasî mücadelede zirveye çıkmış, ardından ülke tarihinde önemli dönüm noktalarından biri olan 28 Şubat 1997 Postmodern Darbesi yaşanmıştı. Bu dönem aynı zamanda bizim liseden mezun olup Marmara Üniversitesi'nde yüksek öğrenime başladığımız dönemdi. Mekânımız değiştiğinden ders dönemlerinde Vakıf'tan ve Hoca'dan uzak kalmıştık. Ancak yaz tatillerinde düzenlenen yaz etkinlikleri programlarında yine beraberdik. Tanklar Sincan caddelerinde yürüyünceye kadar ülkenin çocuklarına ve gençlerine kalıcı değerlerin kazandırılması için canla başla çalışılıyordu. Binlerce çocuk Vakfın eğitim, kültür ve spor etkinliklerinden yararlanıyordu. “28 Şubat'ın soğuğu” ülkeyi sarınca etkinlik alanı değişti. Şimdi de darbecilerin tahakküm alanı olarak seçtikleri kadının kıyafeti meselesinde elden gelenin yapılması gerekiyordu. Yaşar Hocam Müslüman kadının varoluşunun ve kimliğinin bir parçası olan İslamî örtü konusunda kız öğrencileri desteklemek, onlara moral vermek için çareler arıyordu. Bazı ailelerin Tavizkâr tutumları karşısında direnişi seçen öğrencilerin manevî destek gördükleri önemli bir kaynak da Yaşar Hoca'ydı.

Sonraki süreçte GOP' tan uzak kaldık ve Yaşar Hoca ile irtibatımız zayıfladı. Yakın dostlar üzerinden haber alsak da Hoca'nın 2000'lerin başlarından itibaren yaşananları nasıl değerlendirdiğini, olan biteni nasıl okuduğunu ona bu süreçte yakın olanlardan öğrenmek durumundayız. Yaşar Hoca bu süreçte Gaziosmanpaşa, İstanbul Büyükşehir, Isparta ve Küçükçekmece Belediyelerinde kültür ve sosyal işler alanlarında çalıştı. Toplumun farklı kesimlerinden binlerce insanla tanıştı, onların sorunlarını paylaştı. Yine bu dönemde ülkenin yaşadığı büyük sosyal ve siyasi olayları farklı açılardan görme İmkânına

sahip oldu. 15 Temmuz 2016'ya doğru ilerleyen süreçte Isparta Belediyesi'nde bir başkanın ve ekibinin dışarıdan nasıl yönlendirilmeye çalışıldığına tanık oldu. Keşke bütün gözlem ve tecrübelerini yazsaydı. Belki bu çalışmada onun bu süreçlere ilişkin duygu ve düşüncelerini aktaranlar çıkacaktır. Bireysel ve toplumsal muhasebemiz için onun tanıklıklarına ihtiyacımız var. Yazsaydı derken onun yayımladığı iki kitabından bahsetmek gerek. Onca iş arasında Yaşar Hoca "belki bu yolla daha kalıcı hizmet edebilirim" düşüncesiyle ilk baskısı 2005 yılında yapılan "Alemlere Rahmet Nur Muhammed" ve ilk baskısı 2016'da yapılan "Kurtlar Sofrasında Çanakale" adlı iki kitap da yayımladı.

Yaşar Hocamla yolumuz 2020'nin başlarında tekrar kesişti. Biz Erzinan Üniversitesi'nde göreve başladığımızda o, kronik hastalıkların tüketmeye çalıştığı enerjisinin kalanını yine etrafındakilere adamakla meşguldü. Büyük şehrin yordduğu ruhunu memleketinin sükunetiyle dinlendirmek istemiş, emeklilikten önce son görev yeri olarak Erzinan Müftülüğünde şef kadrosuna tayinini aldırmişti. Neler ummuştu ve ne bulmuştu? Bitmek bilmez enerjisiyle sahip olunan imkânları en verimli şekilde kullanmak istemişti. Toplumla hizmet için eski dönemlere nispeten çok geniş imkânlar vardı ama tam tersi yönde eskiye nazaran heyecan ve gayret eksikliği had safhadaydı. İmkânlar yeterince kullanılmıyor, maddî refah hizmete dönüşmüyor, bürokratik hantallıklar engel oluşturuyordu. O ise küçük şehir ortamında hizmet için akla gelmeyen projeler tasarlamaktan geri durmuyordu. Ama sağlık şartları el vermedi. Yaş haddine seneler kala yüksek azim ve heyecanına rağmen emekliliğini istemek zorunda kaldı.

Onun gibi bir ruhun yerinde durması mümkün değildi. Gündelik hareketliliğini etkileyen hastalıklarına rağmen -belki yanlış bir kararla- yoğun taleplere hayır diyemeden, umduğunu bulamayacağı siyasi çalışmalara geri döndü. Israrlara boyun eğerek doğduğu ilçede parti'nin yöneticilik görevini kabul etti. Ancak sağlık durumu her geçen gün kötüleşiyordu. Haftanın birkaç günü diyalize bağlanması gerekiyor, diyabet hastalığı görme yetisinin azalmasına sebep olacak ka-

dar ilerliyordu. Parti çalışmalarının eski dönemlerdeki anlamı kalmamıştı, gayretlerden verim almak mümkün değildi. Görevinden istifa ederek kendine daha fazla zaman ayırmak istedi. Tam bu aşamada karşısına yeni bir teklif çıktı. Cihannüma Derneği Erzincan'daki Millî Görüşçüleri bir araya toplamak, çeşitli görevlerdeki dostların iş birliği ve dayanışma içinde çalışmalarına destek olmak istiyordu. Yaşar Hocamın “kitabında” hayırlı bir sonuç umulan hiçbir teklife hayır demek yoktu, il temsilciği görevini kabul etti. Eski dostlar bir araya geldikçe, geleceğe dair umut kırıntıları belirdikçe Hoca'nın içindeki heyecan kabarıyordu. Görme yetisi gittikçe zayıflamasına rağmen diyalize girdiği günlerin yorgunluğundan çıkar çıkmaz buluşmalara koşuyor, davetlere icap ediyordu.

Bir gün kendisini ve muhtereme eşini alarak Erzincan merkeze yakın Karakaya köyüne Nizamettin Ağabey'i ve hasta eşini ziyarete gittik. Bu aileyi Allah için çok severdi. Erzurum yoluna bakan, yamaca kurulu köyde oturduğumuz sofadan ovayı seyrederek sohbete daldık. Hocam ile tanışıklığımızın üzerinden otuz yılı aşkın bir zaman geçmişti ve yukarıda anlatmaya çalıştığım tüm geçmişin bir muhasebesini yapmak ister gibi sordum: *“Başka türlü olabilir miydi; başka bir yöntemle, başka bir hızla, başka bir mücadele mümkün müydü?”* Gözlerini kısarak ovaya doğru baktı ve *“Allah rızası için, zamanın gerektirdiklerine göre elimizden geleni yaptık, başkası mümkün değildi.”* mealinde bir şeyler söyledi. Kendime kızarak içimden *“Ne soruyorsun, insanın acizliği yanında en büyük imkânı imanı ve niyeti değil mi?”* dedim.

Ait olduğumuz tüm birlikteliklere rağmen hepimiz, bireysel sınavlarımızı bazen kendimizin seçemediğimiz şartlarda yaşıyoruz. Güzel, hayırlı bir akıbet dilemek ve bu uğurda mücadele etmek tek çıkar yol. Bu gerçeğin bilincinde olmayanlar yaşar görünüyor ama gerçekte yalnızca “ereği olan/ergin can'lar” yaşıyor.

Günlük telaş arasında telefon mesajlarından Yaşar Hocamın vefat ettiğini öğrendiğimde şoför koltuğunda kontağı çevirmek üzereydim (19 Ekim Cumartesi 2024). Anahtarını çeviremedim, oturduğum yerde

kalakaldım. Yanımdakilere tepki veremez hâlde zihnimde beliren ilk şey Hocama karşı son vazifemi yerine getirmektir. Cenazeye katılmıyordum. Samsun'dan Erzincan'a otobüs bileti ararken birden aklıma bir fikir geldi. İstanbul'dan Yaşar Hocamın bir otobüs dolusu dost ve öğrencisi cenaze için yola çıkmıştı. Otobüsün güzergahının Samsun'a yakın bir noktasından onlara katılabilirdim. Otuz yıllık dost ve tanıdıklarla buluşarak yolculuk yapmak güzel bir fikirdi. Hemen Merziyon'a doğru yola çıktım. Sabaha karşı İstanbul'dan gelen otobüs beni otogardan aldı. Yaşar Hoca, hayattayken insanları bir araya getirme, buluşturma misyonunu vefatıyla da gerçekleştirmişti. Büyük şehrin hengamesinde birbirlerini göremeyen nice dostlar buluşup bir otobüs doldurmuşlar, yoldan katılan birkaç kişiden sonra beni de almışlardı. Otobüste hüznün yanında dostluk ve kardeşliğin sıcaklığı hakimdi. Farklı memleketlerden, meslek gruplarından insanları bir araya getiren inanç ve ideal birliği idi. Bütün farklılıklara, çeşitli ihtilaflara ve aradan geçen onca yıla rağmen kardeşlik duygusu hissediliyordu. Yaşar Hocam ölümüyle aramızdan ayrılmıştı ama hayatın koşuşturmasından sıyrılan, gündelik mazeretlere aldırmaayan onlarca kişinin toplanmasına vesile olmuştu. Ölüm ayırdığı gibi kavuşturmuştu da... Rabb'imiz ona ve bize merhamet eyle, kusurlarımızı iyiliğe tebdil eyle, bizlere de dâr-ı bekâya göçtükten sonra hayırla yâd edilmeyi nasip eyle.

BİR DOSTUMUN ARDINDAN

Ali Rıza ALTUNEL

*Bu dünyada bir nesneye / yanar içim göynür özüm
Yiğit iken ölenlere / gök ekini biçmiş gibi*
Yünus Emre

Aynı kandilin etrafında uçuşan kelebekler gibiyiz. Yıllarca aynı dâvâya inançla, azimle hizmet ettik. Gün oldu birbirimizle haberleşmekle yetindik, gün oldu kader bizi aynı çatı altında (AGD İstanbul il yönetimi) buluşturdu. Her durumda hareket noktamız İslam'dı, daha bir Müslümanca yaşama çabasıydı. Bu uğurda gecemizi gündüzümüze kattık elhamdülillah.

“İslam garip geldi garip gidecek.” hadisinin tecellisi miydi bilinmez, her zamanki gibi zor ve meşakkatli günlerdi o günler. Fuat Günday Başkanlığındaki AGD İstanbul il yönetimine davet edildiğimde Bursa'dan İstanbul'a yeni taşınmanın kaygısı, yeni çalışma ortamı, yeni çevre edinmenin açmazları ve bilinmezleri ile meşgulken tanıştık bu gönlü güzel dostumla.

Gayretine, samimîyetine ve dâvâya olan sadâkatine şahit olduğum Yaşar Hoca'nın teşkilatımızı âdetâ yeniden ayağa kaldırma gayreti, dikkatimi çekmiş; böylece dostluğumuzu ve yol arkadaşlığımızı ilerletme gayretine girmiştım. Kendisine çalışmalarında karınca kararınca yardım etmeye gayret ederken o da Hanım Komisyonu ve Kız Öğ-

renci Evlerinin ihtiyaçlarının karşılanması hususunda bana özveriyle yardımcı olmuştu.

Görevlerimiz gereği ayrı şehirlerde yaşadığımız bir gün erkenden işyerime gidince Yaşar Hoca'yı odamda bir hayli üzgün ve sıkıntılı bir hâlde buldum. Oysaki işi gereği Isparta'da olmalıydı. Hoşbeş faslından sonra, *"Hayırdır hocam, böyle erken saatlerde seni hangi rüzgâr buraya attı?"* diye takılmadan edemedim. Kendisi ile ara ara yaptığımız telefon görüşmelerinde de belediye başkanı ile geçinemediklerini ve bir an önce İstanbul'a geri dönmek istediğini dile getiriyordu. Ben de hiç tereddüt etmeden belediyemize transfer edebileceğimi (oradaki kadrosu ve görevi belediye başkan yardımcısı olduğundan, müdürlüğe razı olması durumunda hemen işlemi başlatabileceğimi) ifade ettim. *"Muvafakat problemini çözebilecek misin?"* diye de sormadan edemedim. Yeri gelmişken söyleyeyim: Bazı arkadaşlarımızın ve dostlarımızın makamlara gelince maalesef *"Hedefe giden her yol meşrudur."* anlayışıyla dâvâmıza, inancımıza hiç de uygun olmayan tutum ve davranışlar içine girdiklerine üzülerken de olsa şahit olduk. Yaşar Hoca'nın tam da bu sebeple alelacele Isparta'dan inancı gereği ayrılmak istediğini ifade etmek durumundayım.

Belediye başkan yardımcısı olduğu Isparta'dan ancak müdür olarak transfer edebileceğimi söyleyince *"Hiçbir makam ve mevki umurunda değil yeter ki beni bu manevî işkenceden kurtar."* diyerek orada yaşadığı veya şahitlik ettiği yanlışlardan uzaklaşmak istediğini ifade etti. İnsan kaynakları yöneticiliği yapanların bileceği gibi benzeri atamalar haftalarca ve hattâ bazen aylarca sürerken bizim dilekçesini alıp nakil ve kurumumuzda işe başlatmamız sadece ve sadece iki günümüzü almıştı. Tabii bu süreçte dönemin belediye başkanı kadirşinas insan Sayın Aziz Yeniay'ın bize güvenini ve desteğini, camiamız insanına nasıl kucak açtığını yeri gelmişken belirtmem gerekiyor. Bu vesileyle dâvâ arkadaşımız olan Yaşar Hoca ile hem mesaî hem de yol arkadaşı olduk. Beraber çalıştığımız dönemlerde kendisinden ziyadesiyle memnuniyetimi ifade etmem, bir hakkın teslimi olsa gerek. Müdür-

lüğünü yaptığı birim personelinin hâlâ büyük bir saygı ve memnuniyet ifadeleriyle yâd edilmeleri de bunun en açık göstergesidir.

Belediyedeki görevimden ayrıлып Ankara’daki görevime başlayınca birkaç ay sonra Yaşar Hoca ziyaretime geldi. Hayırlı olsun dedikten ve kısa bir hasbihâlden sonra “*Üstat tılsım bozuldu, seninle çalıştığımız gibi senin yerine gelenle aynı anlayışla çalışmıyoruz.*” diyerek belediyeden ayrıлып Erzincan’a, memleketine dönme arzusunu dile getirdi. Ben bakanlığa yanıma gelmek isteyeceğini düşünmüştüm. Onun gözü yukarılarda değildi; birkaç yıl da doğup büyüdüğü topraklara, oradaki gençlere hizmet etme arzusu içinde olduğunu dile getirdi.

Şahsi dostluğuma istinaden dönemin Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet GÖRMEZ Hocamızla görüşmemizde Yaşar Hoca’dan ve meziyetlerinden bahsedince hiç tereddüt etmeden “*Böylesi kardeşlerimize teşkilatımızın daha çok ihtiyacı vardır.*” diyerek hemen nakil işlemlerinin başlatılması talimatını verdi. Nihayetinde Erzincan Müftülüğüne Kur’an Kursları Müdürü olarak ataması yapıldı. Memleketindeki gençlere de hizmet ederek nihayetinde amel defterini doldurdu. Yıllardır ayrılmaz dostu gibi her gittiği yere giden kronik hastalıkları yüzünden görevinden erken emekli oldu.

Ara ara yaptığımız telefon görüşmelerinden birinde müzmin şeker hastalığı nedeniyle gözlerinde glokom rahatsızlığı oluştuğunu, kılcal damarlarının çatlaması sonrasında gözlerinin kapanmasına neden olduğunu anlatmıştı. Benzer nedenlerle rahmetli kayın pederimin gözlerinin tedavisini sağladığımı bildiği için nerede, nasıl tedavi ettirdiğimi sorarak hastalığına çare aramıştı. Vaka daha çok yeni olduğu için hemen tedavi ettirmemiz gerektiğini, dolayısıyla inşaAllah görmesinin yeniden mümkün olacağını ifade edince sevinci konuşmasına yansımış ve bana “Sen her daim benim Hızır’ım oldun Başkan!” diyerek sevincini belli etmişti. Süreci yönlendirmelerimle yürütmüş ve nihayetinde görme yetisine yeniden kavuştu Elhamdülillah.

Merhum Hocamızın cenazesine iştirak ettiğimde Diyanet İşleri Başkan Yardımcımız Burhan İşleyen Hocamızın tezkiyesinde de ifadesini bulan hayırlı ve güzel hizmetleri binlerce cemaati bir araya getirmişti. “*O, örnek insan olma vasfı ve her daim tebessüm eden çehresi ile*

hatıralarımızdan hiçbir zaman çıkmayacak ve her defasında hayırla yâd edeceğimiz bir dost olacak.” deyişime cenazede bulunanların memnuniyetle katıldığını müşahede ettim.

Yaşar Hoca sadece tatlı ve güzel hatıralarla değil aynı zamanda sadaka-i cariye kabilinden yazdığı eserlerle de gençliğimize bugüne kadar yol gösterdi, bundan sonra da yol göstermeye devam edecek inşaAllah. Tek tesellim, yazdığı eserleri beraber çalıştığımız dönemde duyduğu huzur ve güvenle kaleme aldığını ifade etmesidir. Son yıllarda fiziken bir araya gelemesek de telefonla görüşmenin mutluluğunu yaşıyorduk.

Ruhun şad, makamın Cennet olsun Kıymetli Dostum.

GÜZEL İNSAN YAŞAR ERGİNCAN

Doç. Dr. Nuran ÇETİN

Bu fâni hayattan göçüp giderken yerleri doldurulamaz bazı güzel insanlar vardır. İlimleri, hizmetleri, idealleri, tecrübeleri ile sevenlerine hep kendilerini bir şekilde hatırlatır ve onlar unutulmazlar arasındadır. Güzel insanlar arkalarında hoş sadâ bıraktıkları için her ne kadar aramızdan ayrılırsalar da gönüllerde yaşamaya devam ederler. İlim-irfân, samimîyet-muhabbet ve mücadele dolu hayatı ile Yaşar Ergincan Hocamız vefatının ardından gönüllerde yaşamaya devam edecek nadir şahsiyetlerden biridir.

Kıymetli Hocamızın İstanbul Küçükköy İmam Hatip Lisesi'nden öğrencisiydim. Mezun olduktan sonra bir daha görmek nasip olmadı. Uzun yıllar ulaşamadığım Değerli Hocamızın vefat haberini alınca, kavuşamamanın verdiği hüznle farklı bir acı hissettim. Çünkü Muhterem Hocam ile kavuşma ümidim âhirete kalmıştı. Bu, aynı zamanda ölüm ve hayat arasındaki tarifi imkânsız bir hissiyatın da insanın yüreğine acı acı dokunuşuydu. Benzer duyguları pandemi döneminde Covid-19 hastalığı dolayısıyla aramızdan ayrılan Kâmil Beki Hocamızda da yaşamıştım ve onun vefatı da beni derinden sarsmıştı. Bir telefon kadar yakın hocalarımıza ulaşamamanın verdiği hüznün ve pişmanlığın tarifini ise asla yapamam. Her ne kadar böyle acı duygular yaşıyor olsam da âhirette inşaAllah sevdiğimizimize kavuşacak olmanın ümidi de gönül dünyamda apayrı bir huzur bahşediyor. Bu bağlamda ateizmin ve deizmin çokça konuşulduğu günümüz dünya-

sında Allah'a ve O'nun gönderdiklerine inanmak kadar insanı rahatlatan başka bir şey yoktur.

Liseden sonra irtibat kuramadığım Yaşar Ergincan Hocamızı tekrar görmek âhirete kaldı. O, adı gibi biz öğrencilerinin ve tüm sevenlerinin gönlünde yaşayacak. Muhterem Hocamız mütevazî, güler yüzlü iyi bir muallim olmasının yanı sıra azim ve mücadele insanıydı. Mücadele dolu yönü ağırlıklı olduğu için, biz öğrencilerine sadece bilgi değil; şuur, bilinç, ufuk, ideal gibi engin güzellikler de kazandırmıştı. Aslında Yaşar Ergincan Hocamız etrafında zikredek olursak, ülkemizde 1980 ve 1990'lı yılların öğretmenlerinde, istisnalar hariç tutulursa genel olarak öğrencilerini idealler etrafında yetiştirme gibi bir azim ve gayret vardı. Maalesef 2000'li yıllara gelindiğinde bu ideal anlayış ortadan kalkmaya başladı. Öğrencileri ideale ulaştırma azmi yavaş yavaş azalıp, öğretmenlik mesleği ekmek kapısı olarak kabul görünce, eğitim öğretimde sorunlar yumağı gittikçe çoğalmaya ve bu konuda çareler aranmaya başlandı. Eğitim öğretimde sorunlara çare olmanın en önemli adımlarından biri hiç şüphesiz ki Yaşar Ergincan gibi yüce ideallere sahip öğretmenler yetiştirmektir. Çünkü yüksek ideale sahip öğretmenler ancak vatani, mukaddesâtı, bayrağı, devleti, milleti uğrunda fedakârene çalışan nesiller yetiştirir. Bu hedefi gerçekleştirmenin kazanımını ise sadece eğitim-öğretim câmiası değil; tüm toplum huzur, saadet, mutluluk, birlik, beraberlik, dayanışma, şefkat, sevgi, saygı, merhamet gibi nice sınırsız güzellikler temelinde hisseder. Aslında tüm güzellikler sâf ve temiz niyet ile başlar. Dolayısıyla devlet ve millet olarak temel gayemiz, Yaşar Ergincan gibi niyeti, hedefi, ideali olan güzel öğretmenlerin terbiyesinde güzel nesiller yetiştirme olmalıdır. Çünkü bugünümüzü de geleceğimizi de kurtaracak böyle bir kararlılıktır.

Bendeniz Eyüpsultan'da ikâmet etmeme ve Eyüp İmam Hatip Lisesi'nin de hemen yanı başında oturuyor olmama rağmen yedi yıl boyunca İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Küçükköy İmam Hatip Lisesi'ne gidip gelmiştim. Çünkü Yaşar Ergincan gibi Kıymetli Hocalarımın tevazu ve şefkatle, güzel yürekleriyle, idealler etrafında öğren-

cilerini yetiştirmeleriyle okulumuz, bizler için hem eğitim-öğretim yurdu hem de sıcak bir aile yuvası gibiydi. Bendeniz, ikâmet ettiğim semtte değil, otobüse binerek her gün 2 saat gidiş ve 2 saat geliş ile gidip geldiğim Küçükkköy İmam Hatip Lisesi’nde ilim tahsili yapmayı tercih etmişim. Şu bilinmelidir ki, mânevî sıcaklığı sağlayan samimî eğitim yuvaları öğrenciler tarafından aile ocağı gibi kabul görür. Bizim gözümüzde de okulumuz âdetâ aile yuvamız gibiydi. Yaşar Ergincan gibi öğrencilerine baba şefkatiyle yaklaşan öğretmenleri sebebiyle okulumuz bizi, bambaşka bir sevdâ ile kendine çekerdi. Biz öğrenciler ise derin ve içten bir sevgiyle okulumuza bağlıydık. Beş katlı apartman dairesinden bozma okulumuzda fizikî koşullar çok yetersiz olsa da oranın mânevî havası bize maddî eksikleri hissettirmezdi. Okulumuza bağlılığımız Yaşar Ergincan gibi sevdiğimiz hocalarımızdan kaynaklanıyordu. Malum olduğu üzere şerefü’l-mekân bi’l-mekân yani bir mekânın şerefi orada bulunan güzel insanlardan kaynaklanır.

Öğrencilerinin ve tüm sevenlerinin gönlünde müstesna yeri olan Yaşar Ergincan Hocamızın, derse gelirken güler yüzle kapıdan girmesi, ilk hitâbının selâm olması ile öğrencilerini kendisine bağlardı. Derslerini hocamız kuru bilgiden ziyade hâl diliyle anlatırdı. Yaşantısı zaten bize çok şey öğretirdi. Bu bağlamda öğretmen sadece lisanı ile değil, üzerindeki hâli ile de öğretendir. Hattâ bu ikincisi çok daha tesirlidir. Zaten ikisi birden yani hâl ve lisan bir arada olunca eğitim-öğretimde istenen tesir zuhur eder. Bugün Yaşar Ergincan Hocamızı unutulmaz yapan da budur. Bir başka ifadeyle öğretmenliğini hâli ile de ortaya koyması, onun unutulmazlar arasına girmesini sağlamıştır. Eğitim-öğretimdeki hâl dili ve akıcı lisanıyla tevazu ve güler yüzlü yaklaşımının yanı sıra Yaşar Ergincan Hocamız derdi olan bir insandı. Onun derdi kendine mahsus bir dert değildi. Ülkemizin, ümmetin, İslâm dünyasının, insanlığın derdi, Hocamızın sürekli olarak ilgilendiği kafa yorduğu büyük dertler arasında idi. Aşk ağlatır dert söyler hesabı Hocamız da dertli olduğu için, yüklendiği dertler ona derslerimizde çok şey söylerdi. Muhterem Hocamız, edindiği bu dertleri sadece kendisi anlatmakla yetinmezdi. Dönemin önde gelen

ilim-irfan erbabı şahsiyetlerini seminer ya da konferanslar vesilesiyle okulumuza davet eder, öğrencilerinin onlarla buluşmasını sağlar, ümmetin derdini bir de davetli misafirlerden dinlememizi temin ederdi.

Kısacası, Seyit Ahmet Olgun, İsmail Bolcan, Merhum Sefer Dursun idaresindeki Küçükköy İmam Hatip Lisesi, tüm öğrencileriyle ve değerli öğretmenleriyle birliğin beraberliğin, sevginin, saygının hâkim olduğu hepimiz için âdetâ sıcacık bir yuva idi. Bu vesileyle Yaşar Ergincan Hocamızın o dönemden mesai arkadaşları olan, biz öğrencilerin de kendilerini çok sevdiği ve hürmette kusur etmediği Seyit Ahmet Olgun, İsmail Bolcan, İbrahim Çetin, Fatma Çetin, Fehmi Şanlı, Musa Duran, Merhum Kâmil Beki, Merhum Sefer Dursun, Zeki Okuyan, Meliha Yıldırım Sarıkaya, Sedide Yılmaz Akbulut, Ayşe Banzaroğlu, Zarif Zeyrek, Sema Sözen, Süleyman Melik Sözen, Ayşe Gürpınar, Mehmet Yağcı ve daha nice gönülleri güzel, niyetleri temiz, anlatımları tesirli hepsi birbirinden kıymetli o dönemde kendilerinden istifade ettiğimiz değerli hocalarımızı da anmak isterim. Bu vesileyle üzerimizde emeği olan kıymetli hocalarımızın her birine ayrı ayrı en kalbi teşekkürlerimi, muhabbet ve hürmetlerimi arz ederim. Bununla birlikte başta Yaşar Ergincan Hocamız olmak üzere âhirete irtihâl eden tüm kıymetli hocalarımıza Rabb'imizden gani gani rahmet niyaz ederim. Rabb'imiz Merhûm Hocalarımızı cenneti-cemâli ile müjdelesin. Muhabbeti ve merhametiyle muamelede bulunsun inşaAllah. Rabb'imiz hayatta olan kıymetli hocalarımızın her birine tüm sevdikleriyle sağlık, afiyet, huzur, bereket üzere güzel ömürler bahş eylesin inşaAllah...

YAŞAR ERGİNCAN HOCA İLE HATIRAT

Dr. Nadide ACAR DELİBAŞ

Merhum Yaşar Hocam, amcam vesilesi ile adını sıkça duyduğum, kendisini tanımadan hataya bakışını, aktivistliğini dinlediğim; ümmet için çabasıyla evimizde ismi zikredilen birisiydi. Yedi yıl öncesine dayanır kendisi ile tanışma şerefine nail olmam. Bir kış günü Erzincan'dan İstanbul'a giden uçakta aynı sıranın iki koridor taraf koltuğunda tevafuk etmiştik. Sabah 5 civarında kalkan uçakta, indikten sonra gireceğim sınava çalışıyordum. Talebe olduğum bu hâlimden belliydi, bir ara sayfa çevirirken notlarımdan biri düştü, hocam eğilip alınca üzerinde soyadımı görmüş, sen bizim arkadaşımız ile soydaşsın, tanır mısın diye amcamı sordu, evet hocam diyerek kendimi tanıttım, sonrasında yolculuk boyunca nasihatlerinden ve hayat tecrübesinden nasiplendim.

Bana 'Kurtlar Sofrasında Çanakkale' kitabını hediye etti, kendisi de Çanakkale Zaferi başlıklı bir konferans vermek için yollardaydı. Kızım dedi, ecdadın bu zaferini idrak edebilirsen iman ve sebat ile aşılamayacak zorluk, yenilemeyecek düşman olmadığını anlarsın. Bu karşılaşma ve bir saatlik sohbetimizden sonra hayata bakışımda, okuduğum okula yüklediğim mânâda, o anki dertlerimde, gündemlerimde temelli değişiklikler oldu.

Rabb'imizin bana bir lütfu idi, konferans salonlarında binlerce gencin dinlemeye gittiği hocamızla bire bir sohbet edebilmişim. Bugünlerde gençler ile hemdert olan, onların kaliteli birer fert olarak

yetişmeleri kaygısını taşıyan büyüklerimizin kıymetini çok daha iyi anlıyorum. Yaşar Hoca derdi ve dâvâsı İslam ümmeti olan, gayesi nesil yetiştirmek olan birisiydi, Allah ondan razı olsun.

Hocamın kronik hastalıkları vardı, özellikle son dönemlerde sıkça hastanelerde yatarak tedavi görmekteydi. İstanbul'da hastanede olduğu bir gün kendisini ziyarete gitmiştim. Bugün mesleğimi icra ederken şiar edindiğim ilkelere; hasta psikolojisine, yapmakta olduğumuz hizmete dair yaptığı sohbet ile çok katkısı olmuştur. Hasta da olsa Rabb'i ile olan sarsılmaz bağı en başta aldığım örnekti. Kızım dedi, Allah seni bu işte vazifeli olmak üzere seçmiş, böyle düşün ve hakkını ver. Seni üzecekler, kıymetin bilinmemiş gibi hissedeceksin belki, lakin Rabb'inin yarattığı eşref-i mahlûkat olan insana en zorda olduğu zamanda hizmet edeceksin, bunun kıymeti dünya nimeti ile ölçülmez, ücretini Allah'tan bekleyerek azimle çalış. Dua buyurun Hocam dedim, çok kıymetli dualar etti. Kalbim ferahlamış bir vaziyette ayrıldım oradan. Çekmiş olduğu ıstırapların, ebedi istirahatgâhında rahmet olarak lütfedilmesini niyaz ederim.

Hocamız kendisine bakıldığında; konuşmasıyla, derdiyle, yaşayışıyla Allah'ı hatırlatan birisi idi. Ve şairin dediği gibi 'kubbede hoş bir sada' bırakarak bu âlemden göç etti. Hayatına dokunduğu tüm gençler ve sevenleri miras bıraktığı düşüncelerine ve dâvâsına, açtığı ufuk ile donanıp sahip çıkabiliriz inşaAllah. Bir vefâ nişanesi olarak, hocamızın örnek yaşayışının, fikirlerinin ve hatıralarının satırlarla buluşmasına vesile olan herkese şükranlarımı sunarım ve bu yazıların nesiller boyu gençlere ilham olmasını niyaz ederim.

YAŞAR ERGİNCAN ERZİNCAN

Adnan ŞİRİN

Tanışmak sünnettir düsturumuzun Yaşar Hocamın ağzındaki ifadesi Yaşar Ergincan, Erzincan kafiyeli söyleyişi kendi ses tonuyla hâlâ kulağımda.

Vefâ ve fedakârlık hocam için vazgeçilmez değerlerdi. Zamanından, imkânından bir Müslümanın ihtiyacını gidermek onun için ayrı bir sevinç kaynağıdır. Yaşar Hocaya söylediğin bir ihtiyaç onun için hâll edilmesi gereken bir vazife olmuştur.

İlk tanışmamız K.İ.H lisesinde oldu. Lise sona kadar sohbetlerinden istifade eder yakınında olmayı muhabbetinde bulunmayı ondan vazife almayı severdim. 1993 yılında yakın mesai birlikteliğimiz GOP MGV çaycısı olarak başladığım vazifede ile sıklaştı.

Hocam evliliğime vesile oldu, desteğini hiç eksik etmedi. Malum alış veriş işlerinde sürekli sorar. Yeğen nasıl gidiyor derdi. Kendisinde olanı asla esirgemez benim için unutamayacağım alışverişi için lacivert polo klasik aracını kullanımımıza vermesiydi. Yeni şoför olduğumuza bilmesine rağmen.

Bir insanı seversiniz ama ne kadar sevdiğinizi tam olarak anlayamazsınız. Erzurum'a bir vesile ile gittiğimde. Yaşar Hocamın da orda olduğunu öğrendim. Kendisini ziyaret etme isteği ile aradım henüz Erzurum'da olduğumu söylemeden hâl hatır sorayım dedim.

Telefonumu açtığında zor konuşuyor diyalizden yeni geldiğini ağrılarının olduğunu söyledi ve buna rağmen konuşmaya devam etti.

Ben de istem dışı oluşan hâlimi ve ses tonumu belli etmemek ve hocamı yormamak için konuşmayı kısa tutup selamdan sonra telefonu kapattım işte o zaman hocama olan sevgimin bir hayli olduğunu anladım.

İslam dâvâsını seven hiçbir fedakârlıktan geri durmayan Yaşar Hocama Allah'tan rahmet ile birlikte, kıyamet günü Hocamıza ve hepimize yüz aklığ1 dilerim.

BİR MÜRİDİN ŞEYHİNE VEDASI VE VEFASI

Ahmet Sait CEYLAN

Şeyhim,
Sana yazmak demek;
Derdimi ortak olmak demek.
Sırrımı birine emanet etmek demek.
Sana yazmak;

Bir komşu olarak haklarımızın yükünü omuzlamak, elimde bir kâse şeker ile çayını tatlandırmak.

Yanına Erzincan'dan getirmiş olduğun leblebi ile muhabbetinin lezzetini almak ve anlatmak yakından, uzaktan.

Anlatırken seninle özdeşleşmiş öksürüklerinin ahengini ve ritmini dinlemek kuş ve su sesi dinlendirmesi niyetiyle.

Sen cennetin hangi bahçesindeyin şeyhim bilmiyorum ama senin eksikliğin telefonumun rehberinin silinmesi demek.

Şeyhim anılarım ne kadar çokmuş yazacaklarım ondan daha fazla ama sinemde ve dilimde kelimeler bitmedi tükenmedi.

Dualar ediyorum zaten bitmesin zirâ seni unutursam sırrımı yitirim.

İmamesiz tespîh olur, dağılırım. Şeyhim Küçükçekmece Belediyesi'nde mesai arkadaşlığımız vardı, hatırlarsın değil mi? Rızkımızın derdindeydik bedenlerimiz gözlerimiz görse de kalplerimiz hep birbirimize dua da idi öyle değil mi o vakitler?

Ali Rıza derdin, başkanımız yaktın bizi yine yıktın işleri derdin.

Doğana beşik ölene tabut müdürlüğü bizimkisi kafasının vidası eksilen de bizden ister medet.

Yıkılacak yerin balyozu sen olman gerek.

Eh işte müdürlük idari olunca her şeyi idare et.

Ölmeden korkma yeğen derdin, korkmazsın sen zaten bana hep, hele bir benim gibi şeyhin varsa gerisi çorap söküğü gibi gelir.

Ama ben korkuyordum. Şeyhim hem ölümden hem de sana söylemekten anladım ki korkum kendi nefsimdenmiş. Ah Şeyhim ah ölmeye mecbur olanlar biz lakin ben ölmeye mecbur olmaktan değil, ölünce mahcup olmaktan korkuyorum. Korktum ama başıma gelenin şeyhimi kaybetmekten olduğunu 19 Ekim sabahı anladım sabahın seherinde. Mustafa'm ağlayarak şeyhsiz kaldın Ahmet Hocam dediğinde, işte ondan sonrası mahcubiyet. Şeyhim Erzincan'a gideli ziyaret edemedik seni her seferinde bizi görmek için ta buralara kadar gelmene rağmen biz hayırsız kaldık. Şeyhim tabut içinde mi kavuşacaktık birbirimize?. Şeyhim bana bu kez ölümü anlatmak için mi içindesin tabutun? Zor oldu, canım yandı ölenleri hatırlattın bana, öldürülenleri hatırlattın mazlum mü'min kardeşlerimizi.

Şeyhim ama anladım ki ölmeyen ölüler de varmış senin gibi.

Bazılarına düğün, bazılarına bayram derdin Şeyhim.

Ölümü tarif ederken sen bayram mutluluğunda sevdiğine, Rabb'ine ve onun Resul'üne kavuştun.

Müridini ise şeyhsiz koyan da anladım ki gönlünde aşk olmayanlar ölümden korkarmış, ben korkmuyorum artık şeyhim.

Bu arada aşk nedir Şeyhim ?

Aşık olana yaratılanı Rabb'i ile buluşmasına, teşkilatına ilim ve irfan için fedakârlıklar olanlara hasta da olsa hastalıklardan bıksa da aşkından ölene ölü dememektir. Müridim derdin bana hep, kavuşmak bedenlen ama ruhlar aleminde sarılmaktır aşk. Müridim derdin, ölse de diri biliyorlar değil mi Şeyhim? Senin gibi o vakit şeyhim.

Ölümsüz bir aşk istiyorsak ölümsüze aşık olacağız, ölmeyene aşık olacağız değil mi? Lakin aşk varsa gönülde ölüm ona vuslat, ölüm ona yar olur vesselam.

YAŞAR ERGİNCAN 59 ERZİNCAN

Cevat KURT

Yazarım demek kolay da kalemi eline alınca durum hiç de öyle olmuyor ne yazacağım diye hayli düşündüm.

“Zoğalı kürt gibi lafa dolandım durdum.

Endişem “Sabri’nin tumanı gibi” bir yazı çıkarsa idi.

“İmanın 7. şartının haddini bilmeyene haddini bildirmek 8. şartının da haddini bilmek, dedim inşaAllah haddimi aşmam.

Hocamız; azimli, çalışkan, erdemli, fedakâr, hedefe kilitlenmiş, üretken, pozitif bakış açısına sahip hataları affeden başarıları takdir eden hak etmediğini almayan hak ettiğini paylaştı. Bitkin hastayken bile ‘Emri bil maruf nehyi anil münker, vazifesini îfa etmeye çalışan o örnek kişiliği ile geldi oturdu Yaşar Hocam.

Azimle çalışırdı İslam’ın dünyaya hakim olacağına inancı öyle sağlamdı ki, hiç inanmayan birini bile kısa sürede inandırır halkaya katardı.

Çalışmak onun için eğlence inandığı değerler uğruna kazanmaktır. Sevinç gurur kaybetmek bilenmek daha da gayretle çalışmak yeniden başlayarak hedefe yürümekti.

Son yıllarda dahi hasta bitkin iken kim bilir kaç kişiye eğitimini tamamlasın diye yardımcı olmuştur. Ben dahil en az 10’dan fazlasını sayabilirim.

Erdemli, ölçülü bir insandı Yaşar Hocam.

Dünya malına hiç değer vermezdi onca yıl çalışıp didindi.

Arkadaşları tarafından onun da bir evi olsun diye bir şekilde bir sitede bir daire temin edildi. Hiç düşünmeden; bu daire de benim emeğim yok ki dedi. İyi düşünmüşsünüz ama bunu ben kabul edemem deyip üzerine tapu edilen o daireyi satıp parasını Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı'na hibe ettiğine şahidim. O zamanlarda Hocamız kirada oturuyordu ve bu onun için sorun teşkil etmiyordu.

En büyük sorunu şeytanın ona galebe çalamaması sebebiyle sevdikleri aracılığı ile şeytanın Ondan öç almaya yönelmesi idi. Yaşamında sadece bu sebepten dolayı acı ve üzüntü duyduğunu düşünüyorum.

En büyük sevinci ise, bir gencin Rabb'ine râm olması idi. Namazını kılan muvahhit mücahid bir genç gördüğü, duyduğu zaman heyecanlanır gıpta eder evladı gibi övünerek zevkle anlatırdı; o gencin hâlini ahvâlini.

Son günlerinde oğlumu sormuştu. Üniversite sınavına girdi Hocam dedim, heyecanlı bir sesle nasıl mücahid mi mücahid mi dedi, AGD toplantılarını hiç aksatmıyor dediğimde; işte bu, işte bu diye sevinmişti.

Rabb'im rahmet eylesin; mekânı cennet, makamı efendimizin yanı olsun.

BİR İZ, BİR ÖNDER, BİR AYDINLIK: YAŞAR ERGİNCAN

Ebru KOYUNCU/ Manevî Kızı

“Bana, yakan gözlerle, bir kerecik baktınız; Ruhuma, büyük temel çivisini çaktınız!”

Böyle anlatıyor Necip Fazıl Kısakürek şeyhi Seyyid Abdülhakim Arvasi Hz. ile ilk karşılaşmasının ruhundaki yankısını. Benim de ilk karşılaşmamızdan sonra manevî ve ebedî babam olacağından habersiz Yaşar Hocamla tanışmam buna benzer olmuştu. Takriben 28 Şubat’ın üzerinden bir yıl kadar geçmiş ama ülkedeki tesirinin hâlâ sürmekte olduğu bir dönemdi. Biz o dönemde lise 1’e giden hassâsiyetleri olan üç arkadaştık. O dönemler başörtü yasağı olduğundan okula girerken örtülerimizi çıkarmak durumunda kalırdık. İslamî hassâsiyeti olmayan bir ailede büyümüş olmamıza rağmen her hâlimizle dindar bir duruşa sahip olduğumuz belliydi. Okul vaktine tekabül eden namazlarımızı nerede eda edeceğimizin sancısını çekerek, gizli kapaklı odalarda, boş sınıflarda kıldığımız namazlarımız ile diğer arkadaşlara da öncülük yaparak tebliğ vazifemizin de gayretindeydik.

Geçen zamanla birlikte sayımız da çoğalmış, hocaların tabiriyle iş çığırından çıkmaya başlamıştı. Namaz çıkışı kapıda bekleyip isim alan ve bizi gözlemleyen hocalarımız varken, diğer tarafta bu durumdan memnun kalarak bizi destekleyen hocalarımız da elbette vardı. Ve bizi destekleyen o güzel hocalarımız sayesinde başımız yanmadan selametle okulumuzu tamamlamak nasip oldu. Bir gün din kültürü öğretmenimiz bizi yanına çağırarak, Gazi Osman Paşa Belediyesi Kül-

tür Müdürü ve MGV Başkanı Yaşar Ergincan'ın arkadaşı olduğunu, ihtiyaç sahibi öğrencilere burs için yardımcı olduklarını bildirdi ve bizim de başvuru yapmamızı söyledi. Biz ise orta hâlli bir gelire sahip olsak da bursa ihtiyacımız olmadığını ihtiyaç sahibi olan diğer kardeşlerimizin hakkı olduğunu belirterek bursu istemedik. Lakin hocamız o hâlde aldığımız bursla okulun kütüphanesine bir tefsir seti alırsınız dediğinde, bu bursu almaya ikna olmuştuk. Üç arkadaş bir okul çıkışı belediyenin yolunu tuttuk, ebedî babam, kıymetli Yaşar Hocamın kapısını çalıp bizi yönlendiren hocamızın selamını ilettik. Bizi buyur ettiler, çay söylediler ve:

-Anlatın bakalım bir düz lisede nasıl oluyor sizin gibi çocuklar dediler.

Anlattık durumları, gözlerinin içi parladı, kendisi İmam Hatipte de öğretmenlik yaptığı için, sizin gibi samimî çocuklar orada da olsa keşke diyordu. Vardı oralarda da elbette ama Yaşar Hocam bizi hem taltif etmek, hem yüreklendirmek için böyle konuşuyordu. Burs bağlandı üçümüze de. Kur'an okumayı biliyor musunuz diye sorunca, evet ama tecvidde eksiziz, dedik haftada bir gün gelin size tecvid dersi vereyim dedi, memnuniyetle kabul ettik. Hocamızı ilk gördüğümdeki Müslüman heybeti ve edebî, konuşmasındaki netlik, her hâliyle bir İslam dâvâsının neferi hâli, beni Necip Fazıl'ın şiirindeki dizeler gibi etkilemişti. Görünen o ki o da bizim o zamanki şuurumuzdan etkilenmişti. MGV Başkanı olduğu zamanlardı toplantılarında bizden Plevne kahramanları (okulun adından dolayı) diye bahsedermiş, ders verdiği okulda imam hatipli gençlere bizi anlatırmış. Sizin mescidiniz boş, onlar ne mücadelelerle namazlarını kılıyor diye. Haftada bir gün gelip tecvid dersi almaya başladık kendisinden, çok iyi bir eğitimciydi kendine has kolaylaştırıcı bir öğretme tarzı vardı, anlatırken yaşardı. (Nereden bilebilirdim yıllar sonra Ankara İlahiyat'ı okuyup Hocamla çıkarmak istediği kolaylaştırıcı tecvid kitabı üzerinde birlikte çalışacağımızı). Bazen yoğunluğundan dolayı yapamazdık dersleri ama genelde yapmaya çalışırdık.

Bizi belediyede çalışan tesettürlü ve islamî bilince sahip olan ab-lalarla tanıştırdı, kendilerinin olan bir kreşte hafta sonları zorlan-dığımız derslerden kendi talebelerine fi sebilillah dersler verdirdi. Maksat dersler bahanesiyle güzel meclislerde güzel insanlarla; dahası kendi tabiriyle “kaliteli” insanlarla bir araya gelmemizi sağlamaktı. O dönemde konferanslarına, söyleşilerine çokça katılmak nasip oldu. Bana dosdoğru olmak, başına ne gelirse gelsin Allah demekten vaz-geçmemek, bir dâvâ sahibi olmak ve bu uğurda ömrünü tüketmenin gerekliliği ve öğretisi, ondan yâdigâr kaldı. Ailesiyle de tanışınca hele ki edep timsali, kıymetli refikası Nazlı valideyle tanışınca bir kat daha hayran kaldım onlara. Artık islamî bir aile hayatı nasıl olur onlardan görüyor, öğreniyordum. Büyük adamların, büyük adam olmaları için öyle de fedakâr eşleri oluyormuş. Yaşar Hoca birçok insanın gönlüne dokunabilsin diye kıymetli refikası, mânevî annem meğer türlü fe-dakârlıklar yapıyormuş, gördüm şahit oldum.

Okulumuz bitti aradan yıllar geçti, hepimiz hayata atıldık lakin Yaşar Hocam ve ailesiyle bağımız kopmadı. Hocamın hayatımda bır-aktığı iz ve örneklik her daim yolumu aydınlattı. Eminim birçok gen-cin, insanın hayatında da bu türlü tesirleri olmuştur. Ömrünün son demlerinde yaşadığı sağlık problemleri hepimizi derinden üzdü lakin o bunların Mevla'nın bir imtihanı olduğunu biliyor, çok sevdiği dost meclislerinden irak kalmanın üzüntüsünü yaşıyordu. Ömrü boyunca hak yolda koşuşturmuş bir insan için yerinde oturmak kolay değildi elbette. 19 Ekim 2024'te Rabb'ine kavuştuğunda sevenlerinin ne ka-dar çok olduğuna bir kez daha şahit olduk. Bizler onun ne kadar iyi bir Müslüman, İslam'ın bir neferi olduğunu, ne pahasına olursa olsun hak bildiği yoldan dönmeyen bir insan olduğuna dünyada da ukbada da şahidiz.

İyi insanlar güzel atlara binip birer birer gidiyorlar. Bizlere de on-ların bize emanet ettiği gibi gök kubbede hoş bir sada bırakmak, Re-sulullah Efendimizin (SAV) kevser havuzu başında onlarla buluşmak nasip olsun.

HAYATIMI ANLAMLANDIRAN YILLAR

Eyüp EROL

1990 yılında bir gün Cuma namazı için Sultançiftliği'nde bir camiye gitmiştim. Minberde sıradan bir hitabın ötesinde gerçekleşen belagat, tüm letâfetiyle ilgimi çekmiş ve beni heyecanlandırmıştı. Bu sebepten olacak ki, namazdan sonra camiden çıkamadım ve zât-ı şerifleriyle tanışmak istedim.

Klasik ifadesiyle, Yaşar Ergincan - Erzincan... Kendisiyle tanıştığım ve unutamadığım gündür. Takip eden zamanda, Milli Gençlik Vakfı'nın Gaziosmanpaşa İlçe Başkanı olarak yürüttüğü faaliyetleri ve yaptığı çalışmalarını gıpta ile takip ettim. Nice gencin hayatına dokunan Yaşar Hocam, teşkilatta eğitim faaliyetlerinde görevlendirilmiş ve daha çok insana temas etme imkânı bulmuştur.

Ne var ki, bu esnada Milli Gençlik Vakfı'nda bir dağılma süreci yaşanmış ve bana daha önce Yaşar Hocamın görev yaptığı Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı Başkanlığı görevi tevdi edilmiştir. Bu iş zaman alsa ve biraz zor olsa da döneminde Yaşar Hocam'ın kurduğu ekibi tekrar toplayıp yaptığımız çalışmalar esnasında müşahhas anılar biriktirdik ve tarifi zor anlara şahitlik ettik.

Sanırım bu dönemi "hayatımı anlamlandırılan yıllar" şeklinde tarif etsem mübalağa etmiş olmayacağım. Takip eden zamanda, bana teşkilat görevi tevdi edilince, teşkilat çalışmalarında nadir rastlanan bir uyum içerisinde görevi Yaşar Hocam'a devrettim. Tüm bunlar yaşanırken, Yaşar Hocam ile sadece teşkilat çalışmalarında birlikte ol-

manın ötesine geçerek, kısa bir dönem de olsa komşuluk yapmak ve maaile tanışmak nasip olmuştur.

Bu arada, Yaşar Hocam'ın uzman olduğu hususlardan birisi, ilginç bir şekilde “taşınmaktır”. O’nu tanıdığım andan itibaren kaç kere ev değiştirdiğini sorsalar, cevap vermekte zorlanırım, ancak şunu söyleyebilirim, her sene taşınmamışsa da iki senede bir taşınmıştır. Nedenine gelince, tahmin edilebileceği üzere, hayatını dâvâsına adanmış bir şahsa, ne zaman ve nerede görev tevdi edilirse, her dâim görevinin başında olmuştur.

Yaşar Hocam, önce Gaziosmanpaşa Belediyesi Kültür Müdürlüğü, İl Genel Meclis Üyeliği, İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nde Danışmanlık, Isparta Belediyesi, Küçükçekmece Belediyesi ve son olarak Erzincan’da Diyanet İşleri Başkanlığı’nda omuzlarına yüklenen vazifelerin tamamını layığıyla yerine getirmiştir.

Şükürler olsun, ne büyük bahtiyarlık! Yaşamının her dakikasını insanlığa faydalı olmaya adanmış bir dâvâ adamıydı Yaşar Hocam. Hastalığına rağmen, Cihannüma Erzincan Temsilciliği görevini, bir ekip kurulana kadar devam ettirmiştir.

Belki de en çok kendisine zaman ayırması gereken dönemde, dertli olanların dertleriyle ilgilenmiş, onlarla Hemhâl olmuş, darda olanlara yardım edebilmek için etrafındakileri ve şahsımı her dâim hayra davet etmiştir.

Hayatını Ümmet-i Muhammed’e faydalı olmaya aday olan pek muhterem, pek kıymetli Yaşar Hocam. Seni çok özleyeceğiz. Senin ardından bize sabretmek düştü. Rabb’imden niyazım o dur ki, cennetinde bizi Yaşar Hocam ile komşu eylesin.

Ne mutlu inandığı değerler uğruna mücadele ederek yaşayıp, emaneti bihakkın Rabb’ine teslim edenlere.

CAMİ-İ KEBİR'DE YENİDEN BİRLİK

Faruk KÖSE

Değerli kardeşim Yaşar Ergincan Bey'le 1978-79 öğretim yılında Erzincan İmam Hatip Lisesi'nde 7 sınıfta beraber okuduk. Yani 12 sınıf oluyor şimdi. Okulda beraberliğimiz başladı. Bendeniz meslek tatbikat kolu başkanı idim. Her hafta hutbe hazırlama yarışması yapılıyor ve yarışmada birinci gelen hutbe camilerde okunuyordu. 12 sınıflar camilerde hutbe okuyor ve vaaz ediyorlardı. Yaşar hocam çalışkan gayretli bir arkadaşımızdı, hutbeleri her zaman birinci oluyordu. Yaşar kardeşimiz o zamandan beri dâvâ adamı olduğunu belli ediyordu. Şahsım Milli Türk Talebe Birliği temsilcisiydim. Erzincan'da Yaşar kardeşim gibi kardeşlerimizle zaman zaman Milli Türk Talebe Birliği'nde toplantılarımız olur, hocalarımız konferanslar verirlerdi. Orada birlikteliğimiz devam ederdi hattâ hocalarımızın evlerine çay içmeye giderdik. Yaşar kardeşimiz de bizimle beraberdi. Okuldan mezun olduktan sonra Erzurum Yüksek İslam Enstitü'sünde beraberliğimiz devam etti. Erzurum Yüksek İslam Enstitü'sünde de temellerimiz atılırken son senenin 6. ayını Marmara İlahiyat Fakültesi'nde geçirdik ve Marmara İlahiyat Fakültesi mezunu olarak göreve başladık.

Şahsım memleketimde 4 yıl görev yaptıktan sonra 1989 yılında Gaziosmanpaşa'nın Küçükköy İmam Hatip Lisesi'nde Yaşar Hocamızla yollarımız keşişti. Yaşar Bey -Allah rahmet eylesin- okulumuzun tatbikat camiinde görevliyken ben de Kız İmam Hatip Lisesi'nde müdür muaviniydim. Yaşar Hocamızsa meslek derslerimize giriyor-

du. Hocamız hem öğretmenlik görevini yapıyor hem de kızlarımıza ağabeylik görevini yerine getiriyordu. Yol gösterici, tebliğci olarak bulunuyordu. Kendisi o zaman Milli Gençlik Vakfı başkanıydı. Milli Gençlik Vakfı'nın Zümre denilen semtte kız imam hatibin sokağında şubesi vardı. Yaşar Hocam devamlı o şubede öğrencilerimize, bizlerle beraber dersler yapıyordu. Yaşar Bey'in birleştirici bir özelliği vardı. Sonra Yaşar Bey Hocamız Gaziosmanpaşa Belediyesi'nde kültür müdürlüğü görevine getirildi. Emekli olan İhsan Yenice Hocamızla bizlere çok yardımcı oldular. Öğrencilerimizi zaman zaman yarışmalarda bir araya getirdik. Dâvâ adamı böyle olurdu. Bizi unutmamıştı siyaset makamlarında geçenler nasıl unutuyorlarsa, vefâsızlık yapıyorlarsa aksine Yaşar Hocamız -Allah kendisinden razı olsun- hiçbir zaman nerede olursa olsun dâvâsını, vefâkârlığını, sevdasını unutmadı. Ölümüne kadar da aynı minval üzere devam etti.

Yaşar Hocamız daha sonra Erzincan İl Müftülüğü'nde müdür olunca oraya yerleşti. Ve bu hastalık da yakasını bırakmadı. Şeker hastalığı, böbreklerinin çalışmaması gibi hastalıklar inşaAllah günahlarına kefarete olur. Günahları zaten yok gibiydi ama derecelerinin yükselmesine çok faydası olduğuna şahsen inanıyorum. Derecesi âli, makamı cennet olsun inşaAllah.

Yazın memlekete gittiğimde ziyaretine birkaç defa gittim. Hastalığından hiç şikâyet etmedi. Çok şükrediyordu. Rabb'im bizleri de şükredenlerden eylesin.

Yaşar Hocamın birleştirici özelliği ölümünde de bizi Erzincan'ın en büyük camisi olan Cami-i Kebir'in bahçesinde bir araya getirdi. 2004'ten beri hiç görmediğim arkadaşlarımı, dâvâ arkadaşlarımı, öğrencilerimi gördüm. Çok duygulandım Yaşar Hocam orada da bizi bir araya getirmiş vefâkâr, fedakâr olduğunu göstermişti. Cenaze namazında büyük bir kalabalıkla kılındı. Namazını Erzincanlı Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Burhan İşliyen Hoca kıldırdı. Tevafuka bakın ki Hocamız Ankara'dan Trabzon'a göreve gelmiş. Büyük bir kalabalıkla Terzi Baba Mezarlığı'nda defin işleri yapılırken orada da uzun süredir görmediğim arkadaşlarımızla da bizleri buluşturdu. Cenab-ı Hak

rahmetiyle muamele eylesin. Çok çalışkan, vefâkâr, fedakâr, sabırlı, güler yüzlü bir kardeşimiz. Ardından dualar okuyoruz Rabb'im bizleri de peşimizden hayırla yâd edecek nesiller bırakabilmeyi kubbede hoş bir seda bırakarak Mevla'nın huzurunda onlarla, kardeşlerimizle, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in sancağı altında buluşmayı nasip eylesin.

SADECE BİZİM DEĞİL HERKESİN BABASIYDI

Fatih ERGİNCAN/ Oğlu

Zamanın akrep ve yelkovan arasındaki kavgasına şahitlik etmenin neticesidir ölüm. Bir babayı kaybetmek kolaydır, bir dâvâ adamının kaybının karşısında. Elbet canınız acır, yüreğiniz sessiz isyanlara gebedir. Lakin, ama, fakat, keşkelerle dolu cümleler dökülür dilinizin ucuna.

Bir tabutun başında durduğunuzda, içindekinin adı sanı kaybolmuş, yerine “cenaze” gibi basit bir ifade ile karşılar insan denilen varlık.

Zordur dedim ya bir dâvâ adamını kaybetmek...

Benim küçük kıyametim 15 Rebiü'l-Ahir 1446 günü kopuverdi an-sızın. Gözlerimin önünde yatan adam, daha doğrusu bir tabuta sığdırılan “o adam” benim hayatımın vesilesi olan adamdı...

Çocukluğumda babamı pek göremedim desem yeridir. Çünkü üm-metin çocukları için kendi çocuklarından vazgeçecek bir adamın “de-ğerini” anlamak benim için işte o tarihe nasip olmuştu.

Eskilerde kalan sitemlerim ve kızgın olmalarım, birazdan babamın bedeni ile toprağa karışacak ve o zamana kadar anlamlandıramadı-ğım bir gerçeği yudum yudum tadacaktım. Peygambere gelen vahyin yaşını geçmiş olan ben, peygamberin dünyadan gerçeğe gittiği yaşı geçen babamla baş başa kalmak pek nasip olacak bir şey değildi es-kilerde. Lakin cenazesini yıkamak nasip olmuş ve buz gibi bedenine dokununca hakikati sırtlamıştım.

28 Şubat'ın üstünden tank geçirdiği bir adamdı. Elinde avucunda ne varsa dâvâsı için harcayan bir adamdı. Ne benim ne de kardeşlerimin eğitim hayatı boyunca okullarına gelememiş, ama başka çocukların okullarında, onlar kurtuluşun reçetesini sırtlansın diye mücadele etmiş bir adamdı. O zamanlar kızdığım bu durum, cenaze namazında çok uzaklardan toparlanıp gelen kalabalıkla birlikte son bulmuştu. Meğer şahitlik edilsin diye uğraşmış garibim. Garip bir adamdı. İmkânı olsa bile, mücahidliği müteahhitliğe tercih etmemiş, dünya malı ile pek işi olmamıştı. Dünyaya tevessülü olmayan, paranın, makamın ve imtiyazların icadından haberi olmayan bir adamdı velhasıl. Arkasından bize miras bıraktığı hatıraları ve kaleme aldığı kitapları kaldı şimdi. Ve binleri bulan kitapları.

Mezarlık denilen o dünyadan kaçma hendeği ile cennete açılan kapı aynıydı sanırım. En çok dâvâ arkadaşlarının orada oluşu duygulandırdı beni. Gerçi birçoğunu çocukluğumdan hatırlasam da beni 17 yaşına kadar görmüş ve bilmiş adamlardı. Sonrası uzaklara giden bir ben ve hatıralarda “çocukluğumun” kaldığı yaş almış adamlar. Sonrasında gülümsedim kendimce. Sahi kimdi bu adamlar?. Neyin dâvâsıydı? Neyin kavgasını vermişti bu adam ve bu adamlar?...

Aklımda deli sorular babamla birlikte toprağa karışırken tek sevinçim son kez görmek ve helallik verilmiş bir evlat olmanın huzuru idi...

Evet ben babamı kaybetmiştim. Acısı bir kaç zaman sonra tükenecek ama izi kalacak bir acı...

Ama dâvâsı uğrunda hayatından geçmiş, nesiller hak dâvâ ile kuşansın diye sağlığından olmuş, uykularından vazgeçmiş, konforu elinin tersi ile itmiş bir adam gitti. İşte bu can yakıyordu. 20 senedir şeker hastalığının kendisine hediye ettiği böbrek yetmezliği ile mücadele ederken bile âslâ isyan etmeyen ve hamd eden bir adam gitti uzaklara. Allah-u alem ötelerde bile toplantı peşinde koşturuyordur şimdi. MGV'nin, Erbakan Hocanın sırtına yüklediği o şerefli dâvâ bilinci ile ülkemde, tükenmeyen Bizans artıklarına karşı verdiği mücadelenin sızıları ile gitti o adam.

Adı Müslüman olup aslında süslüman olan sahte kimliklerin zehirlediği toplumun kurtuluşu için hayatlarından vazgeçenler kervanı ile çekti gitti bu dünyadan...

Genazede, dostum kardeşim dediği Eyüp Erol’un morgtan başlayan gözyaşları ile ıslanmıştı ruhum. Hattâ kendisine “yaşayan sahabe” dediği Ali Hocamın sükutu, sessizliği hediye etti bana babamın arkasından. Hattâ şimdi gülümseyerek andığım ve birlikte çalıştıkları dönemde şaka ile karışık “müridim” dediği, ve kendisinin de babamı kendine özel “Şeyh” ilan ettiği Ahmet ağabeyin hüznü omuzlarımda hâlâ...

Milli Gençlik Vakfı’nın gençleri ihtiyarlamış ve hocalarının hicretine şahitlik için geldikleri bu geçmeyen zaman aslında bir kabus değil, inşaAllah cennette bitecek olan yolculuğun kutlanması için gerçekleştirilen bir eylemdi.

İhtiyar, diyerek takıldığım dönemlerde, gülererek bana “Düdüğüm.” derdi. Evet, ara sıra kafamın almadığı meselelerde kendisini rahatsız edip, “Hacım şu mesele nedir hele anlat?” dediğimde hemen ayet ve hadisler eşliğinde bana gereken cevabı veren bir adamdı. Dünya malına, makamına ve nimetlerine takılmayan, hatıralarda ve hayatlarda iz bırakan bir adamdı dedim ya...

Şimdi arkasından anlatılacakları okuyacağım bir belgenin önünden sözlerimi kaleme alıyorum. Acep hangi hayatlara, hangi kavgalara ortak oldu bizim ihtiyar...

Ben şahidim hacım... Sen dâvâsını sırtlayanlardansın. Ve o çok sevdiğin Sultan Abdülhamid’e, Erbakan Hoca’na, Ve aynı gün vuslata ulaştığın Aliya İzzet Begoviç’e, Mustafa Gümüş’e, atana, babana daha doğrusu diğer tarafta bizi bekleyenlere kavuştun. Ümidim odur ki; Efendimizin sancağı altında gölgedesin, arkasında namazda, Hz. İsa ile hasbihâlde Hz. Musa ile dertleşmekte. Yolun yolculuğun hayra vesile olsun.

Sen Allah’a biz ise sana sahip çıkan Rabb’imize emanet...

BİR DÂVÂ, BİN EMEK

Hasan Hüseyin KAŞIKÇI

Bir Dâvâ İnsanı Yaşar Hocam,

Bir dâvâ insanını nasıl anlatırsınız? Yaşar Hocamla yollarımızı Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı sürecinde kesişti. Teşkilatın o ilçe yönetiminde biz de mahalle yönetiminde görev almak suretiyle başladık. Kendisi hep iyiyi, güzeli ve başkaları için fedakârlık yapabilme-yi bizlere öğreten kıymetlim Hocamdır.

1996 yılında Gaziosmanpaşa Belediyesi'nde kendisiyle çalışma fırsatımız oldu. Yorulmak nedir bilmeyen bir mücadele azmiyle hep bize örnek olmuştur. Kendisi ile ilgili siyaseten verilmiş kararlara bir dâvâ ve teşkilat üslubu ile yaklaşan bir karakterdir. Yaşar hocam hayatı boyunca bu karakterini etrafındakilere ve bizlere yaşayarak öğreten ender kişilerden biridir. Hocamızın şahsımızda çalıştığımız süre içerisinde kıymetli emekleri vardır. Bu emekler saymakla bitmez.

Hocamın ailesine onu seven dostlarına sonsuz selamlar olsun inşaAllah.

YAŞAR ERGİNCAN'IN ARDINDAN

Hasan TEKKE

Lafımın dostusunuz,
Çilemin yabancısı,
87 yılının sonbaharı,
Eğitim yılı yeni başlamıştı.

MGV'nin düzenlediği Gaziosmanpaşa İmam Hatip Lisesi ev sohbeti toplantısına Yaşar Hoca'yı götürmek üzere görevlendirildim. İlk defa tanışmak nasip olacaktı.

İlk görüşmemde güler yüzlü, hoş sohbet, insan canlısı, içten, samimî, sıcakkanlı, vefâlı bir dost.

Konularına vâkıf, eğitimci, dâvâ dertlisi, dâvâ delisi, dâvâsına aşık, dâvâ adamı intibamını edindim. Dâvâsı İslam'dı, imandı.

Tanıştığımız andan itibaren iman kardeşliği, sıcaklığı ile kaynaştık. Yıllar boyu şahit olduğum hep can dostu, dâvâ dostu, dâvâ adamı idi. Öyle yaşadı.

Dâvâsına aşıktı, dâvâ sorumluluğu ile hemhâldi, başarmak için çok gayretliydi, dâvâ yükünü sırtında, omuzlarında taşıdı.

Mükemmele ulaşmak, en iyisini yaşamak, en iyisini yapmak idealiydi. Cehdi, enerjisi, gayreti hep bu uğurdaydı.

Kendisi ile beraber çalıştığımız uzun yıllarda hep buna şahit oldum. Birkaç örneğini paylaşmak istiyorum.

90'lı yılların ortasında MGV'ye özgü ajanda projesinde bir arada çok yakın çalıştık. Hazırlanmasında, güne ait sözler seçilmesinde, ta-

rihte o gün olan önemli olayların vurgulanmasında, dâvâ için önemli olan konuların aktarılmasında hep ince işçilik, titizlik ve hassâsiyet gördüm.

Eğitim onun en büyük derdiydi, genç neslin yetişmesi için durmadan çalıştı. Eğitime temelden başlamak, neslin küçükten yetiştirilmesine katkı sağlamak için Kıvılcım Anaokulu Projesi'ni başlatmıştık. En çok emeği geçen aşkı, heyecanı her dem hepimizden fazlaydı.

Küçükköy' de eski bir köşk binasının alt katı ruhsat için yeterli yükseklikte değildi. El birliğiyle kazma kürek toprağı kazıp eğitime uygun hâle getirilmesi için çok çaba sarf etmişti. Anaokulu ile yatıyor, anaokulu ile kalkıyordu.

Fedakârlığı destansıydı. Dâvâsı, ideali için zaman ve mekân kavramını öteleyen, mazeretin, özrün yer almadığı bir hayat yaşamış, fedakârlık timsaliydi. Hocamın sık sık tekrar ettiği klişe bir söz; tamı tamına ona biçilmiş kaftan idi.

“O doğana beşik
Ölene tabut idi.”

Dünyanın fâniliğinin, geçiciliğinin farkında olan bir hayat yaşadı. Dünya malına, menfaatine değer vermeyen birisine örnek göstermek istesek bir numuneyi imtisalardı. Hep kıt kanaat yaşadı dünya malına, dünya namına hiç değer vermedi. Ömrü zorluk içinde geçti.

Yaşadığımız zaman eskilerin tabiriyle kaht-ı rical dönemi idi. Hakk'ı müdafaa etmek, Hakk'a hizmet etmek, dâvâ adamı olmak çok az kimseye nasip olur. Dâvâsı cihaddı, Hakk'ı savunmaktı, çile yüklüydü mücadeleden bir an bile vazgeçmedi, aslâ pes etmedi. Bıkkınlık, yorgunluk, zamansızlık onun kitabında yoktu. Herhâlde her zaman ümit vardı.

İstikbâlde Hakk'ın hâkim olacağını, en gür sadâ İslam'ın sadâsı olacağını hep söylerdi.

Hayatının son seneleri çok zorlu geçti, müzdarıptı. Hastalıklar, dertler, sıkıntılar üst üste gelmişti. Sanki dünyada çektiği hastalıkların, dertlerin hepsi hadisin sırrıyla günahlarına kefarete oluyordu. İnançının kemale ermesine vesileydi.

Rabb'im dâr-ı fânîden dâr-ı bekaya olan yolculuğunu mübarek eylesin.

Mekânı cennet olsun. Rabb'im cennet'te Resulullah'a komşu eylesin.

YAŞAR ERGİNCAN

İsmail BOLCAN

Öncelikle bu güzel insana Rabb'im rahmet ve mağfireti ile muamele eylesin. Mekânı cennet olsun.

İstanbul'a 1989 yılında geldim ve Küçükköy İmam Hatip Lisesi'nde göreve başladım. Korkarak, çekinerek geldiğim bu şehirde ve okulda öyle güzel insanlarla tanıştım ki bunlardan biri de merhum Yaşar Ergincan kardeşimdi. Öyle mübarek bir insan ki mütevazî, saygılı güler yüzlü, inancından ve dâvâsından taviz vermeyen bir karakter. Konuşurken gayet sakin, mütevazî ve güler yüzlü, karşısındakini kırmadan incitmeden ikna edici bir üslupla konuşurdu. Hatırlarım en çok kullandığı kelime de "be mübarek adam" diye hitap ederdi.

Rahmetli Yaşar hocanın taviz vermeden savunduğu üç konu vardı. Milli Görüş, MGV ve İmam Hatip Nesli. Bu üç konuda o kadar azimli, gayretli ve samimî çalışırdı ki gecesini gündüzü yoktu. Milli Görüş'ün en önde gelen neferlerinden birisi idi. Dünyevi olarak hiçbir makam ve mevki beklentisi olmadan Rızâ-yı Bâri`yi kazanmak İslam'ın hâkimiyeti Rasulullah aşkının daha çok yaygınlaşması gayreti ile çalışırdı. Milli Gençlik Vakfı'nda harcadığı zaman ve emekleri asla unutulmaz. Özellikle İmam Hatip gençliği üzerinde ciddi emeği vardır. Allah ondan razı olsun.

Bir dâvâ adamını, bir gönül adamını kaybetmenin üzüntüsü ile değerli kardeşim Yaşar Ergincan Hocama Mevla tekrar gani gani rahmet eylesin. Rabb'im mekânını cennet makamını âli eylesin, Rabb'im Rasulullah'a komşu eylesin, Allah'ın rahmeti ve mağfireti üzerine olsun.

YAŞAR HOCAMIZA SELAM

Kadir EROL

İstanbul’da, 1990’lı yıllarda kesişmişti yolumuz. MGV’de birlikte katıldığımız toplantılarda, sık sık yaptığımız “Tanışma” gündeminde, “Yaşar Ergincan, Erzincan” diyerek, kafiyeli ve güler yüzlü söze girişini unutamayız Yaşar Hocamızın.

İmamlık yaptığı günlerdeki hâtıralarını ve mücadelesini de, çok dinledik kendisinden aşkla ve şevkle.

Gaziosmanpaşa (GOP), Milli Gençlik Vakfında(MGV) İlçe Yönetiminde, bulduk birlikte uzun süre. Eyüp Erol Hocamızın Vakıf İlçe Başkanlığında en gayretli koşturan yardımcısı, Yaşar Ergincan Hocamızdı her daim.

Eyüp Hocamızın, partimizin ilçe teşkilatında görev almasıyla, Yaşar Ergincan Hocamız, “GOP MGV İlçe Başkanı”ımız oldu. Bizde yine, icra heyetinde ve yönetimde, görev almaya devam ettik.

Örnek bir Dâvâ adamı, samimî bir Milli Görüşçü, gayretli bir mücahid, anlayışlı bir ağabey, güvenilir bir yol arkadaşı,..... Yaşar Ergincan Hocamız işte. Tanıyan herkes; bilir, sever ve takdir ederdi. Şâhidim.

GOP MGV’ de bir gün, gülerek bana dedi ki:

“Kadirciğim seni çok severim biliyorsun ama bütün avukatlar yalan söyler diyorlar, ne dersin?”

O gün moralim düzgün ve relaks bir haldeyim, o rahatlıkla dedim ki; “Yaşar Hocam, az bile demişler. Yalan dünyanın yalancı insanlarıyız biz, Allah bizi affetsin.”

Gülmesi artmıştı, kalktı,

“İşte bu yaa, işte bu, mesleği için bile bükülmemek budur” diyerek, bana sarıldı, uzun uzun sarıldık. Vakıfta, yanımızdaki birkaç kardeşimiz de tekbir getirdiler. “Allahü Ekber!”

Hayatım boyunca aldığım, en büyük takdirlerden biridir bu kucaklaşmamız Elhamdülillah.

Sâdece MGV’de değil hayatın her aşamasında birlikte yürüdük Yaşar Hocamla. Aynı binada oturduk, ailece tanışıp komşuluk ettik, belediye de birlikte mesai yaptık, çok yerde birlikte yaşadık bu dünya hayatını ve imtihanını.

Hem teşkilatta, hem iş hayatında, hem de özel hayatında, harika bir insanla yol arkadaşlığı ve kardeşlik etmiş olmanın huzuru içindedim. Ben kendisinden razıyım. Dünyada da, ahirette de bu şahitliğimi yaparım. Allah(c.c) kendisinden razı olsun. Güzel insandı.

Vefatından önce, memleketi Erzincan’da ve bazen de Erzurum’da olduğu günlerde, sık sık telefonla görüşme imkânımız oldu. Farklı illerde ama aynı çatı altında, Cihannüma Derneğimizde görev aldık birlikte hamdolsun.

Uzaktaydık artık, yüz yüze görüşemiyorduk, en son bir kandil gecesi akşamı erkenden, daha ben onu henüz aramadan önce, o beni aramıştı. Hasbihâl edip, helâlleştik. Uzun sürebilecek ayrılık için, vefatında derinden üzüldüğüm, vefâlı dostlarımızdandır Yaşar Ergincan Hocamız.

Allah(c.c) rahmet eylesin. Dualarımızdadır.

Özlüyoruz onu. Rabb’im bizi ahiretinde, iyilerin arasında, bir araya getirsin. Âmin...

BİR MÜCAHİD, BİR MÜ’MİN HOCAMIZIN ARDINDAN

Mehmet KOÇ-1

Bugün, büyük bir mücahidi, samimî bir mü’mini, millî ve manevî değerlerin yılmaz savunucusunu ebediyete uğurlamanın hüznünü yaşıyoruz. O, sadece bir insan değil, bir dâvâ adamı, bir ışık, bir rehberdi. Onun hayatı, İslam’ın izzeti için çalışmanın, millî ve manevî değerlere sahip çıkmanın ve samimiyetle inandığı dâvâsını son nefesine kadar savunmanın en güzel örneği idi. Özellikle Gaziosmanpaşa ilçemizde Milli Görüş dâvâsının öncülerinden olan hocamız, hayatını adadığı bu kutlu yolda, nice gönülleri aydınlattı, nice gençlere yön verdi. O, kalbi imanla dolu bir lider, mücadelesiyle iz bırakmış bir örnek şahsiyetti. Milli Görüş dâvâmızın en önde gelen tebliğcisi idi. Kendi tabiriyle, ‘Doğana Beşik, Ölene Tabut’ bir ömür yaşadı.

İmam Hatip yıllarımızda bize ezberlettiği ayetlerden bir tanesi “Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse bilsin ki Allah öyle bir kavim getirecektir ki Allah onları sever, onlar da Allah’ı severler; mü’minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı vakarlıdır; Allah yolunda cihat ederler ve hiç kimsenin kınamasından korkmazlar. İşte bu Allah’ın dilediğine verdiği bir lütfudur. Allah’ın lütfu geniştir; O, her şeyi bilir. (Mâide Suresi - 54)

Onun her sohbetinde, dilinden dökülen hikmet dolu sözler, âdetâ bir kandil gibi gönüllerimizi aydınlatırdı. Sabırla ve kararlılıkla verdiği mücadele, bizlere umut ve cesaret aşıladı. İslam’ın ahlak ve adâlet

anlayışını, çağımıza taşımak için gösterdiği çaba, unutulmaz bir miras olarak kalacak.

Hocamızın ardından bizlere düşen, onun bize bıraktığı bu kutlu emaneti taşımak ve onun dâvâsını ileriye götürmektir. Mücahid hocamızın hayali, millî ve manevî değerleriyle yükselen bir toplumdur. Bizler, onun izinden giderek, bu hayali gerçekleştirmek için gayret edeceğiz.

Hocamız bizlerin dert ortağı idi. Hocamla 1989 yılından itibaren bir baba-oğul gibi yaşadık. Dertlerimize derman olup, kalbimize huzur verirdi. 1996 yılında üniversite sınavını kazanamadım. Hemen Hocama gittim. Hocamla konuştuktan sonra dershaneye gittiğimde herkes ağlıyor, üzülüyor. Beni tebessüm hâlinde gören arkadaşlarımız hemen hayırlı olsun nereyi kazandın dediklerinde ben kazanamadım dememe rağmen inanmadılar. Oysa ben Yaşar Hocam'dan dersimi alıp gelmişim. Üç günlük dünya için üzölmeye gerek yoktu. Asıl üzölmemiz gereken, Allah'a hakkıyla kulluk görevimizi yerine getirmedüğümüz takdirde üzölmeliydik.

2002 yılında uzun bir yolculuk önce Amasya, oradan Sivas'a baba ocağına. Gece saat 02.00'de Sivas'taki köyden çıkıp İstanbul'a geliş hep hızlı yaşadı. 2023 yılında Erzincan'da ziyaretimiz, Sivas'tan Selahattin Yıldız ve Yozgat'tan Rafet Gayretli kardeşlerimizle beraber Erzincan'a gidip Hocam ve Ahmet Arslan dostumuzla güzel bir hasret gidermemiz bizim için en mutlu anlarımızdandır.

Rabb'im, kendisine rahmetiyle muamele eylesin, makamını cennet, mekânını âli kılsın. Bugün onu rahmetle, minnetle ve şükranla anıyoruz. Bizlere bıraktığı bu kıymetli mirası yaşatmak ve onun izinden gitmek, ona olan en büyük vefâ borcumuzdur. Hocamızın hayatı, yalnızca bir anı değil; aynı zamanda hepimize bir yol haritasıdır. Bizlere de onun izinden yürüeyebilmeyi, dâvâsına layık birer nefer olabilmeyi Rabb'im nasip eylesin.

Elveda Hocam, ama aslında bu bir ayrılık değil... Çünkü bıraktığın izler ve öğrettiğin değerler, her daim bizimle olacak.

Fatiha ile...

AZİZ HATIRASINA RAHMET VE ŞÜKRANLA... BENDEKİ YAŞAR HOCAMA DAİR...

Mehmet KOÇ-2

‘Nasıl anlatayım sevdiğim seni...’

Üst başlığında yer aldığı gibi “nasıl anlatayım sevdiğim seni...” Nasıl ve nereden başlayacağımı bilemeden Bismillah diyerek ‘ Bendeki Hocama dair...’

Yıl 1991, aylardan ekim başları. Anadolu’nun bağrından güneş yanığı çehremle bana rehberlik eden amcaoğlum Mehmet Koç (Koç1) ile serhat şehri Sivas’tan gelmişiz. İnşaat hâlinde, tahtadan tabelasında ‘Tatbikat Camii’ yazan tabelanın önünde karşılaşıyoruz Yaşar Hoca ile. Daha sonraları okul başkanı olduğunu (MGV) öğreneceğim Rahmi ağabey ile okul sohbetleri ve öğrenci evinin durumunu konuşuyorlar. Mehmet Koç(1) beni tanıştırıyor ‘ Mehmet Koç, amcaoğlum okula kayıt yaptıracamız...!’ Tam olarak hatırlamıyorum ama iki Koç, ikisi de Sivaslı, ikisi de amcaoğlu olunca kim büyük kim küçük sorusundan sonra, büyük olana 1, küçük olana 2 olsun dediler. Kaldı şimdi Koç1, Koç2...

İlk karşılaşma, ilk temas, ilk selamlaşma ve ilk kucaklaşma... San ki yıllardır tanıdığım bir ağabeyle karşılaşıyordum. Çok doğal ve çok samimî! Koçumuz bir idi iki oldu.’ Gözlerimin içine bakarak ‘Maşallah, Anadolu’nun kavruk yüzlü yakışıklısı hoş geldin!’ deyişi içimdeki hasreti vuslata çevirmişti. Bu satırları ancak küçük yaşta yolu gurbetle kesişenlerin idrak edeceğini biliyorum... O gün orada başlayan

kardeşliğimiz (1991 - 2024) tam 33 yıl aynı samimiyetle devam etti Elhamdülillah. Ben Milli Görüş Dâvâsını onunla tanıdım. İlk karşılaşmamızda Tatbikat Camii İmam Hatibi idi. Sonra ki yıllarda MGV ilçe başkanım oldu. Ben Küçükköy İmam Hatip Lisesi okul başkanı oldum. Vesile olduk okulumuzda birçok kardeşimizin yüreğine dokundu Hocamız. Bu zaman zarfında Hocamdı, sonra başkanım, sonra ağabeyim, sonra dert ortağım, sonra sırdaşım oldu... Sadâkatle ve samimiyetle nice zor yolları aştık. Yeri geldi talimatla dünyalık makamlara eyvallah dedik. Yeri geldi bir söze kilometrelerce yol yürüdük... Bu vesile ile bir hatıramı da paylaşmış olayım.

Yıl 1993-94, orak harman vakti köyde harman yapacağız. Çok sıkışık bir zaman dilimi. Bin adamın bir adam sayıldığı zamanlar. Hava karışık yağmur beklentisi var. Sap ıslanmadan patosu koşmak lazım. Biçilmiş buğday ıslanırsa kurumması zor, ıslanan buğdayın unu iyi olmaz vs. kısaca zaman çok hassas! Anacığım evin camından sesleniyor harmana 'Oğlum İstanbul'dan hocan aratmış seni istiyorlar! Koşup geliyorum ahizedeki ses 'Mehmet Reisim, ilçe Başkanı Yaşar Hocamızın selamı var! Cuma günü akşam mutlaka burada olacaktımsın! Sabah Perşembe ve ben sabah çıkarsam ancak yetişirim. Anacığımıza durumu anlatıyorum 'Ana, hocam çağırıyor benim gitmem lazım. Bir hafta sonra geri gelirim!' Anacığım 'Elbette oğlum sen git buraları düşünme biz hallederiz inşaAllah.' Can anacığımıza hocam dedim ya belki de okuldaki hocam olarak düşünmüş de olabilir. Bilemiyorum geçmiş zaman ama ben geldim İstanbul'a. Sonra Kütahya'ya kampa gittik... Çok kıymetli zamanlar, hatırası şimdi bile yakıyor yüreğimi...

Yıl 2002 Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ne üniversite okumaya gideceğim. Param pulum yok tamam ama cesaretim de tam değil. Gitmek istiyorum ama kafamda bin bir soru! Hocamın yanına gidip durumumu arz eyleyeyim diye geliyorum huzuruna. Ne var anlatıyorum geçmiş zamanda. Hocam dikkatle dinliyor ve 'Mehmed'im kararın kesin mi'? Öyle bir söyledi ki babacan tavırla! Hiç düşünmeden 'Tüm gemileri yaktım kararım kesin hocam dedim!' Hocamın yine müşfik ve heyecanlı sesi 'O zaman hayırlı olsun gerisini çözeriz. Çek besme-

leyi gir denize!’ Aradı birilerini ve cebinden çıkardı bir zarf; bu yol parası bu yol harçlığı diyerek uzattı zarfı... Sabahın da çıktık denizası yollara... Aradan yıllar geçti Kıbrıs’tan döndük. İş, aş, eş derken AGD’ nin GOP ilçe başkanı olduk. Sürekli görüşüyoruz. Kıymetli fikirlerinden, tecrübelerinden istifade ediyorum.

Isparta Belediyesi’nde müdür, sonra Erzincan’a döndü. Erzincan Müftülüğü’nde müdürlük yaptı. Şeker hastalığı gözlere vurdu, böbrekler etkilendi... İmtihanlar art arda, Eyüp kulunu ağır sınavlara tabi tutan Allah celle celaluhu, Yaşar kulunu da tabi tuttu. Bu sancılı sıkıntılı süreçlerde zaman hızla akıp giderken bir hanımefendi beni aradı. ‘Başkanım beni Yaşar Hoca yönlendirdi. Falan ilde oturuyoruz çocuğuma burs istiyorum!’ Bu arada Hocamın hastalık süreçleri ilerliyor, diyalize girmeye başladı. Sağlık sorunları çoğaldı, sıkıntıları çok çok arttı... Aradım Hocamı hâl hatır derken durumu anlattım. ‘Bir kardeşimizi yönlendirmişsiniz emriniz başım üstüne Hocam, biz gereken çalışmaları inşaAllah yapıyoruz siz düşünmeyin.’ dedim. Hocam yine tarihi bir sözü hatırlattı ‘ Takatımızın sonuna kadar gayret etmeyecek miyiz?’ Bu sözünün üzerine iki defa İstanbul Gaziosmanpaşa AGD’nin programına hatip olarak davet ettik. İkisi de 31 Aralık Mekke’nin Fethi programları idi. Hem kar, kış ve uzak mesafe hem rahatsızlığı. Allah razı olsun hiç sorun etmediği gibi geldiği için son derece mutlu oldu ve çok büyük heyecanlarla geldi anlattı. Vefatından bir hafta önce idi en son görüştüğümüzde. Bir öğrenci kardeşimizin durumu ile ilgili idi. Uzun uzun konuştuk. ‘Ziyaretine geleceğim Hocam, bu yaz olmadı mazeretlerim geçerli olsa da içim de bir yumru olarak kaldı. İlk fırsatta!’ İlk fırsat dedim zirâ birkaç dostumuzla gidelim dedik. 15 tatil olsun en uygun zaman diye planlar yapıyorduk...

Yaşar Hocamız Gaziosmanpaşa teşkilatımızın çok kıymetlisi idi. Milli Gençlik Vakfı Gaziosmanpaşa’mızın efsane başkanı idi. Bir dâvâ adamı, bir gönül adamı, bir serden geçti, yiğit ve cömert bir şahsiyetti. Gamzesine dâvâsından başka bir şey kondurmamış, dâvâsı uğruna evlad-ı iyalinden geçmiş bir mücahidti. Birçok gencin yetişmesine, şuurlanmasına vesile olmuş cesur ve örnek bir şahsiyetti! Onu kıy-

metli yapan da her daim öncelediği dâvâ kardeşliği ve kardeşliğe verdiği önemdi. ‘Aman kimse zarar görmesin biz bu yükün altındayız. Kimseye yük olmayalım yük alalım.’ derdi. Doğru bildiği her hususta gözünü budaktan sakınmayan bir serden geçti idi. Üstat Mehmet Akif’ Ersoy’un dizelerinde dile getirdiği gibi.

“Hayır, hayal ile yoktur benim alışverişim,
İnan ki her ne demişsem görüp de söylemişim.
Şudur cihanda benim en beğendiğim meslek:
Sözüm odun gibi olsun, hakikat olsun tek.”

Dâvâsı uğruna dertlenir, bu dert onu aksiyona sevk eder, yerinde duramayan bir ruh dünyası içerisinde durmadan duraksamadan koşardı. Coşkun sular gibi çağlayıp taşardı... Erbakan Hocamızın büyük hedefleri, hayalleri için hayatının birçok alanından fedakârlıklar yaptı. Kısa ömründe neyi önceledi dersek kendi payıma hiç düşünmeden “DÂVÂSINI” deyiveririm. Biz şahidiz ki takatinin sonuna kadar koştu, çalıştı cehd etti. İslam gençliğinin manifestosu mesabesinde Üstat Necip Fazıl Kısakürek’in ifadesi ile,

“Bir gençlik, bir gençlik, bir gençlik...”

“Zaman bendedir ve mekân bana emanettir!” şuurunda bir gençlik...

Bu gençliği karşımda görüyorum. Maya tutması için otuz küsur yıldır, devrim baz kodamanların viski çektiği kamıştan borularla ciğerimden kalemime kan çekerek yırttığım, kıvrandığım ve zindanlarda çürüdüğüm bu gençlik karşısında, uykusuz, susuz, ekmeksiz, başımı secdeye mihlayıp bir ömür Allah’a hamd etme makamındayım.

Genç adam! Bundan böyle senden beklediğim manevî babanın tabutunu musalla taşına, Anadolu kıtası büyüklüğündeki dâva taşını da gediğine koymandır!

Surda bir gedik açtık; mukaddes mi mukaddes!

Ey kahbe rüzgâr, artık ne yandan esersen es!”

Bir gençlik ki, hayatını dâvâsına adayan, tarihin akışını değiştiren Milli Görüş Gençliğinin yetişmesi için yola çıkan öncülerden biri olmuştur Yaşar Ergincan!

Şimdi geride onlarca talebe, binlerce dâvâ adamı bırakarak 19 Ekim 2024 gecesi üç günlük dünyaya veda etti. İnşallah her daim diline pelesenk etiği “ Müjdecim, Kurtarıcım, Efendim, Peygamberim: sana uymayan ölçü hayat olsa teperim” diyerek hayranlığını her defasında dile getirdiği Habibi Kibriya'nın komşusu olmuştur.

Bu yazıya veda ederken Merhum Hocamın ruhaniyetine Üstat Necip Fazıl Kısakürek'in şu dizeleri ile son veriyorum!

Tohum saç, bitmezse toprak utansın!

Hedefe varmayan mızrak utansın!

“Hey gidi Küheylan, koşmana bak sen!

Çatlarsan, doğuran kısrak utansın!

Eski çınar şimdi Noel ağacı;

Dallarda iğreti yaprak utansın!

Ustada kalırsa bu öksüz yapı,

Onu sürdürmeyen çırak utansın!”

Emanetin emanetimizdir hocam...

Rabb'imiz sana Rahmet eylesin aziz Yaşar Hocam... Her daim hasret ve özlemlerle arayıp anacağım Hocam mekânın cennet olsun.

YAŞANACAK ŞEYLERİ YAŞATACAKLAR İÇİN FEDA EDEN ADAM: YAŞAR ERGİNCAN

Mevlüt ONAT

Yaşar Hoca,

Bir varmış, bir yokmuş düşünceleri üzerine şahsiyetini inşa edeceğimiz biri değil, fikir/düşünce/eylem kanatları üzerinden tanımlama yapabileceğimiz bir değerdir.

Yaşar Hoca,

Enfüs ülkesinden hicret edip, Allah (c.c) ve Resül (s.a.v) ülkesine muhacir olmuş ve o uğurda ivazsız/tavizsiz/ödünsüz mücadele etmiş, Nisa suresinin 100'üncü ayetinin müjdelediği bir değerimizdir.

Yaşar Hoca,

Merhum Ustad Necip Fazıl'ın ve üstad Sezai Karakoç'un okuyucusu/takipçisi idi.

Yaşar Hoca,

Üstad Necip Fazıl'ın aksiyonunu, üstad Sezai Karakoç'un diriliş metaforu olan "Ben size dirilişi miras bırakıyorum, bunu alın, geliştirin, büyütün." sözlerinin izleğinde, merhum Erbakan Hocamızın siyasal mefkûresi ile donanmış bir neslin yetişmesi için, hayatın yaşanabilecek bir çok yanlarından fedakârlık etti.

Yaşar Hoca,

Yeniden diriliş, var oluş, yeniden ihya, yeniden inşa için mücadele etti.

Yaşar Hoca,

Milli Gençlik Hareketinin oluşması için bütün zamanlarını cömertçe harcayan gönül zengini bir öğretmenimizdi.

Yaşar Hoca,

Zamanın fendini kuşanıp aldananlardan/sonra da hayıflananlardan olmadı.

Yaşar Hoca,

Ümit ülkesi Anadolu'nun, kimi Şeyh Şamil'i, kimi Kırım ülkesinin mucahidi, kimi Afganistan'ın dertlerini yüklenen, kimi bilge devlet insanı Aliya İzzet Begoviç'in kutlu mücadelesi üzerinden yol arayan/ yol bulan/ön açan dâvâmızın dertlisi idi.

Yasar Hoca,

Dede Korkut ülkesinin soylu fikirlerini ve iman ağacı Dede Korkut'un deyimi ile “Ağaç deyip geçme oğul, Kabe'nin kapısı da ağaç” diyen ulu önderlerin mirasçısı gibi yaşadı, soylu fikirleri genç kuşaklara taşıdı.

Yaşar Hoca,

Ömür sermayesini Kur'an ve Sünnet ekseninde harcadı/adadı,ilmek ilmek dokudu, gençlere yârenlik/önderlik etti.

Yaşar Hoca,

Erzincan'da doğdu, İstanbul'da fikir, düşünce, eğitim hayatını geliştirdi, üstad Mustafa Kutlu'nu şehrinde onun hemşehrisi ve izleyicisi oldu.

Yaşar Hoca,

Üstad Mustafa Kutlu'nun tanımı ile, “Erzincan bu yeşilliği, betona bulaşmamış yapısı, munis halkı, kültürü, Terzi Baba'nın mekân tuttuğu, meyve, sebze yetiştiren güzel köyleri ile tipik bozulmamış saf Anadolu şehrinin.” yetiştirdiği bir değerimizdi.

Yaşar Hoca,

Yemek için yaşamayan, yaşamak ve hizmet etmek için yaşayan bir ömür serdengeçtisi idi.

Yaşar Hoca,

Yaşamaya dair güzellikleri, gençlerle çoğaltmaya çalışan bir derviş ruhuna sahipti.

Yaşar Hoca,

Genç buluşmaları ile, gençlere iman, bilgi ve aksiyonla donanmaları için mücadele veren bir değerimizdi.

Yaşar Hoca,

Dünya İslam gençliğinin manifestosunu belirleyen Hasan el Benna'nın ifadesi ile, " Bir gençlik ki, hayatını dâvâsına adar, işte o gençlik, tarihin akışını değiştiren." sözlerinin etkisinde olmuş, Milli Görüş gençliğinin "Dâr'ül Erkam" ruhunun/neslinin yetişmesi için yola çıkan öncülerden biri olmuştur.

MÜNEVVER VE MÜNEVVİR BİR ÖĞRETMEN: YAŞAR ERGİNCAN

Prof. Dr. Mustafa AĞIRMAN

Rahmetli Yaşar Ergincan ile yolumuz 12 Eylül askeri harekâtından sonra Erzurum’da kesişti. Yaşar Bey Erzincan İmam Hatip Lisesi’ni bitirip Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü’ne talebe olarak gelmişti; ben de aynı okulda asistan olarak göreve başlamıştım. Okulumuzun yeteri kadar öğretim üyesi kadrosu olmayınca biz de göreve başlar başlamaz derslere de girmeye başladık. Bu, hem bizim için hem de talebeler için çok iyi oldu. Kısa sürede talebelerimizle tanıştık ve hemen kaynaştık. Kendileri ile kısa zamanda tanıştığımız ve dost olduğumuz talebele-
rimizin ilk sırasında Erzincanlı arkadaşlar geliyordu. Başta rahmetli Mustafa Özden olmak üzere Rüştü Özker, Vehbi Yurt, Ali Yurt, Rüstem Sağırlı, Şerif Güler, Edip Güven, Şerafettin Özcan, Faruk Köse, Remzi Ayaydın, Hilmi Türkmen, Suphi Başgöze, Ragıp Küçükler, Ekrem Küçükler ve Yaşar Ergincan sık sık görüştüğümüz arkadaşlardı. Zaman zaman bu arkadaşların evlerine gider sohbet ederdim. Rüstem’in yaptığı çok leziz bulgur pilavını yer ve çaylarını içerdim.

Bu arkadaşların bir kısmı Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü’nden mezun oldu bir kısmı da çıkan YÖK kanunu ile üniversiteye geçti ve oradan da istedikleri ilahiyat fakültelerine gitme hakkı elde ettiler. Yaşar da bu haktan istifade ederek İstanbul’a gitti. Marmara İlahiyat Fakültesi’nden mezun olduktan sonra İstanbul’da öğretmenlik yaptı. Sivil toplum kuruluşlarında ve siyasette hizmet etti. Bir ara Isparta’da bulundu. Tekrar İstanbul’a ve oradan Erzincan’a döndü. Görev yaptığı

bütün yerlere beni konuşmacı olarak davet etti. Bir Kadir Gecesi'nde Isparta'da yaptığımız programdan sonra beni evinde misafir etti. Sabaha kadar hem ibadet ettik hem de sohbet ettik. Son olarak görev yaptığı Erzincan Müftülüğü'nde de birkaç programda beraber olduk. Vefatından önce birkaç yılını Erzurum'da geçirdi. Evine gidip geldim. Delikanlı oğlu Mustafa, bize hizmet eder, çaylarımızı doldurur biz de Yaşar Bey'le sohbet ederdik.

Yaşar Bey kardeşimiz iyi bir Müslüman, dâvâ sahibi yiğit bir insandı. Hem okur, hem yazardı. Münevver ve münevvir bir öğretmendi. Bulunduğu yere canlılık katardı. Derdi dâvâsı İslam'dı. Allah'tan başka kimseye kul olmadı. Ben, rahmetliyi böyle tanıdım. Mekânı cennet olsun. Âmin...

YARINA UMUT, YARINA ÇOŞKU, YARINA HEYECAN: YAŞAR ERGİNCAN

Rafet GAYRETLİ

*“Din heyecanla yaşanır.” Mahir İZ
Merhum Yaşar ERGİNCAN’a ithafen.*

Adamın adı değişir, değişmez ruhu.
Kabına sığmaz aşkı,
Maveraya süzülen coşkusu,
Namerde olmaz korkusu.
Hayatın anlamı hicret,
Hicretin yolu sefer;
Seferde her bir nefer
Menzili Allah, menzili Rasül.
Candan geçer, geçmez dâvâdan.
Tarihin gizlerinde her biri bin kahraman.
Şahittir onlar, ölmez ruhlara;
İbret, ölü yaşayan kullara.
Kelimeleri ok salar,
Kimine muhabbet, kimine hasım.
Sözü titrektir özüne;
Aslandır, kükrer küfüre!
Uğramaz umutsuzluk, semtine.
Arayana heyecan olur, heyecan bulur.
Nesl-i Fatih'ten kalma sürur saçar,
Elvan elvan çiçek, basılan toprağa.
Onlar adam,
Yarına umut, yarına coşku, yarına heyecan...

GELEN GİDENİ ARATACAK

Rahmi KÜÇÜK

Ahir zaman alametlerinin en kesif hâliyle yaşandığı bir zaman dilimine girdik. Dünya âdetâ üzerimize üzerimize gelmekte, şehrin ve insanların kahrını çekilemez hâl almaktadır. İnsanlar sebepsizce birbirini öldürmekte, merhametin telaffuzuna bile tahammül etmemektedir. Yapılan hiçbir şeyden zevk alnamamakta, etrafta olup biten hiçbir olay insanı ilgilendirmemektedir. Kısacası yüce Allah aramızdan husuyu yani mânâyı alıp çıkarmıştır. İyi insanların da aramızdan bir bir ayrılıp, ahirete göçmeleri huşu ve mânânın aramızdan çekilmesinin alametlerindedir.

Yakın zamanda aramızdan ayrılan Yaşar Hocamız da herkesin üzerinde hüsn-ü şهادette bulunduğu iyi bir kul, iyi bir insan, iyi bir hoca, iyi bir yol arkadaşı, iyi bir baba, iyi bir komşu idi. Onu ahirete yolcu ettiğimiz gün şunu düşündüm; acaba içinde yaşadığı eve, arşınladığı sokağa, bağlı bulunduğu mahalle ve ilçeye kendisi gibi biri bir daha gelebilir miydi? Cevabı kendim verdim; çok zordu bir daha böyle bir gönül erinin gelmesi. Hele hele bir vahyi hakikatle karşılaşıncaya bu zannım artık yakine dönmüştü. Enes Bin Malik (r.a.)'a gelen bir topluluk, aralarındaki çekişmelerden, sürtüşmelerden ve kavgadan şikâyetlerince O,: “Sabredin, ben sevgili peygamberimiz Muhammed Mustafa (s.a.v)’den öğrendim ki artık her gelen gideni, geçmişi aratacak. Ta ki Rabb’inize kavuşana kadar.” Bu hadis-i şeriften anlaşılan şudur; muhakkak ki kıyamete kadar etrafımızdan Allah’ın iyi kulları

eksik olmayacak. Ama bu kullara nadir rastlayacağız. Yolcu ettiklerimiz de bu nadirattan olunca, onları arayacağız.

İnsanlar vardır, dağ gibidirler. Yamacına oturmaktan, sırtını dayamaktan güven duyarsın. Heybetiyle cesaret aşılır. Engin görünümüyle ufka yelken açtırır. Sağlamlığı ve metanetiyle her türlü kötülüğe karşı âdetâ bir set olurlar. Tıpkı Yaşar Hocamız gibi. Şüphesiz onu bu vasıflara haiz kılan meziyetler; nöbetini bekleyen mücahidliği, fedakârlığı, kardeşliği, vefâsı, sadâkati ve ahiret hassâsiyetidir. Hocamızın bu meziyetlerinden kısaca bahsetmek istiyorum.

Nöbetini Bekleyen Mücahid

Hocamız mukaddesâtın hamiliğine soyunmuştu âdetâ. Bir asker için vatan ve onun içindekileri bekleyerek, teyakkuz hâlinde nöbet tutmak ne ise onun için İslam'ın mukaddes kabul ettiği değerler uğruna her daim aktif bir rol almak da aynı şeyi ifade ediyordu. Onun tüm derdi İslam dâvâsını her zaman ve zeminde korumak, bu yolda uyanık kalmak ve hep o dertle dertlenmekti. Bu anlamda Hocayı dâvâsının dışında ailevi ve bireysel dertleriyle dertlenirken gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Bu durumu ifade etmesi bakımından hep Rabb'imizin Kur'an'ında buyurduğu şu ayet-i celileyi hatırlarım: “Mü'minlerden öyle (*mert ve metin*) er kişiler vardır ki, Allah üzerine yaptıkları ahde (*iman, itaat ve cihad sözlerine*) sadâkat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirip (*Hakk uğrunda canını vermiştir*), kimi de (*gönülden cenneti ve şehadeti umup*) beklemektedirler. Onlar hiçbir vazgeçme ve yan çizme (*bedel ve bahanesi*) ile (*Allah adına verdikleri sözlerini*) değiştirmemişlerdir. (Ahzab:23)

Fedakârlığı

Fedakârlık, bir Müslümanın konfor alanından çıkıp, nefsinin ve dünya adına sahip olduğu her şeyi Allah (c.c) için fedâ etmesidir. Rabb'imize olan kulluğumuzun ölçüsü, yarattıklarına sabır ve şefkat göstermek fedakârlıktır. Kendisi ihtiyaç hâlinde olsa da önce başka bir ihtiyaç sahibinin yardımına koşmaktır fedakârlık. Kısacası başkalarını kendine tercih etme hasletidir. Yaşar Hocamız âdetâ fedakârlık timsali bir dâvâ adamıydı. Hiçbir dünya hâli onu fedakârlık yapmak-

tan alkoymuyordu. Fedakârlık hâli onun hayatının tüm evrelerini kuşatmıştı. Evlilik hayatının en taze ve duygusal yılları taşınmalarla geçmişti. Nerden çağrılrsa oraya gider, gerekirse dâvâsı ve idealleri uğruna makam ve yer değiştirmekten asla yüksünmezdi. İslam için hayatı mobilize yaşamayı tercih etmişti. Bir defasında kendisiyle yaptığım özel sohbetlerden birinde 23 yıllık evli olduğunu ve 28 defa taşındığını ifade etmişti. Düşünün bir yerde ağız tadıyla oturmadan taşınmak gibi insana zor gelen psiko-sosyal olayın Hocamızın hayatının bir parçası olduğunu. Bütün bu halleri o, aynı duygu atmosferinde yaşıyordu. Onun için taşınmak sıradan bir ev hâliydi. Yorgunluğunu kendisine taşınmada yardımcı olan dâvâ arkadaşlarıyla bir kahve içip, candan şakalar yaparak atıyordu.

Kardeşliği

Yaşar Hocamız İslam kardeşliğini hep kendinden aziz bildi. Kardeşim dediğinde gözleri güler, diğer hareketleri aynı samimiyetle bu gülüşe iştirak ederdi. Gülüşünün ve beden dilinin etrafında bir güven duygusunun hakim olması kardeşleri tarafından hissedilirdi. Onların dertleriyle dertlenir, sevinçleriyle sevinirdi. Kimilerinin nikâhını kıymak için şehirlerarası yolculuklar yapar, kimilerinin kız vermeyen çatik kaş babalarını kız vermeye ikna ederdi. Kimi harçlığı bitenleri yüzlerinden anlar, köyden gurbete gelmiş özlem çeken Anadolu çocuklarını bir baba gibi teskin ederdi. Babası olmayanın babası, kimisinin ağabeyi, yetimlerin hâmîsi, velisi olmayanların velisiydi. İslam kardeşliği hususunda arşın gölgesinde gölgelenecek yedi sınıf insanın hepsini şahsında toplamış, güzel bir Müslümandı. En yorgun, bitkin hastalığının arttığı zaman diliminde dahi maddî sıkıntılar içerisinde kıvranan evli öğrencileri için bütün etrafını arayıp, onlara kol kanat gerilmesini ister, onların dertlerini üzerine alarak uzun geceleri uykusuz geçirirdi. Hocamızın bu hâline şahid olunca aklıma İslam'la müşerref olduktan sonra hayatlarını Allah için yaşamış ve bu dünyadan hiçbir kam almadan ahirete intikal etmiş güzide nesil Sahabe Efendilerimiz gelir. Yani Hocamız bu dâvâyı Sahabe kıvamında yaşamış bir şahsiyettir.

Vefâsı

Vefâ bir emanet duygusudur. Mesuliyet alanı içerisinde olan her şeyi emanet görüp, onlara kıymet vermektir. Başta Yaradanımız ve yaşatanımız Rabb’imize vefâ, sonra sırasıyla kerim kitabı Kur’an’a vefâ, Habib-i Kibriyası Muhammed (s.a.v)’e vefâ, anne babaya vefâ, mü’min kardeşlere vefâ, akrabaya vefâ, yaşadığın çevreye vefâ göstermektir. Yaşar Hocamızın, Rabb’imizin emir ve yasaklarını konu eden hüznü yüklü ayet okumaları ve ayetlerin kalbimize dokunarak hayatımızda makes bulması, dinleyeni kendine bağlaması, Resulullah (s.a.v) için gönülden naat okuyan birinden bunu bir daha dinlemek istemesindeki nahifliği, akrabalarından ağır hasta olanları tedavi süreçleri tamamlanıncaya kadar misafir etmesi ve onlara hizmet etmekten zevk alması, dâvâ arkadaşlarından karşılaştıklarına eski yeni tüm dostların ahvâlini sorup bilgi alması ve bir zamanlar dolaşım koşturduğu yerlerden geçerken içini çekerek özlem duyduğunu ifade etmesi onun derin vefâ duygusunu göstermektedir.

Siz coğrafya itibarıyla Hocadan uzaklaşsanız da, o mutlaka sizi arar, bulur yine o kardeşlik vefâsını yerine getirirdi. Üniversite eğitimini Pakistan’da tamamlayan birisi olarak Hocamızı her daim yanımda hissetmişimdir. En çaresiz zamanlarımda, hasretlik çekmekten ötürü Türkiye’ye geri dönme planları yaptığım, yakın dostlarıma içimi dökerek sayfalarca mektup yazdığım zamanlarda Hocamızla yaptığım bir telefon görüşmesi beni tüm olumsuz düşüncelerden vazgeçiriyor, ümitlerimi tazeliyordu. Sanki Hocamız hep yanımda ve üniversiteyi onunla beraber okuyormuş gibiydim. Okul bittikten sonra da eli hep bizim sırtımızdaydı. Sıcak dokunuşunu her daim hissederdim. Nikahımı o kıymıştı. Kayın pederime beni öyle tanıttı ki; onun gözünde tüm İstanbul hattâ tüm Türkiye beni tanıyordu. Bana böyle referans olunca kayınpederim, bir işim dahi olmamasına rağmen evliliğe kolaylıkla rıza gösterdi. Bu tavır Hocamıza duyulan güvenin bir sonucuydu. Çünkü Hocamız dâvâ kardeşlerini kendisi gibi biliyor, onların her hâline onay vermeyi bir vefâ borcu görüyordu. Son anlarına kadar ya o aramıştır beni ya da ben onu. Nefes almakta zorlansa da benim

ona: “ Hocam zengin olursam sana bir araba alacağım” sözünü hatırlatarak: “ Rahmi, tekerlerini bile alsan olur” diyerek şaka yapmaktan, bir Müslümanın gönlüne sürur vermekten geri durmuyordu.

Sadâkati

Sözüne, dâvâsına, arkadaşlarına ve ailesine karşı sadıktı. 90’lı yıllardı, vakfın Murat-124 marka bir arabası vardı. Hoca ona bile vefâkâr, cefakar her derdimizi çekiyor diyerek iltifat ederdi. O araba Gaziosmanpaşa’nın nüve neslinin hizmetkârıydı. Her faaliyette o vardı. Bir gün Hocamızla arabada bir faaliyetten dönmekteydik; Hocamız arabayı son sürat kullanıyordu. Hocam dedim bu araba bu kadar hızlı gitmeyi kaldıramaz. Hoca: “Rahmi niye bu arabayı ibrenin sonuna vuruncaya kadar zorluyorum biliyor musun? Erbakan Hocamız, bu arabayı yapan mühendisler hız göstergesini boşuna yapmamışlar, taktinin sonuna kadar basıp varacağımız yere çabuk varalım diye yapmışlar dediği için, bir de yengene akşam eve zamanında geleceğime söz verdiğim için zorluyorum.” demişti. Bir taraftan dâvânın bir an evvel tüm Gaziosmanpaşa’da yayılmasını istiyor, diğer taraftan ailesine verdiği sözün altında kalmamak, sadâkatine leke getirmemek için hassâsiyet gösteriyordu. Bir organizasyon yaptığımızda, eğer onun içerisinde Yaşar Hocamız varsa kimsenin gözü arkada kalmaz, herkes o organizasyonun İslam dâvâsında ne gibi çığırar açacağını hayali üzerinde dururdu. Şüphesiz bu, Hoca’nın sadâkatinin iman ve inancının bir yansımasıydı.

Ahret Hassâsiyeti

Hocamızı dinleyenler bilirler. Her konuşması duygu yüklüydü. Çünkü onun her hâli bize ahireti hatırlatırdı. Allah adamıydı, ahiret adamıydı. Ahiret hassâsiyeti her anına hakimdi. Eğer birine kızıyor, ya da birinin düşüncesini tenkit ediyorsa mutlaka o düşünce Allah indinde makbul olmayan, ahiret hassâsiyeti taşımayan bir düşünceydi. Ve o düşüncenin, bulunduğu yerde ve toplumda yer etmemesi için aktif mücadele yönünü benimserdi. Namaza olan düşkünlüğü, cihadı bir yaşam biçimi olarak görmesi, Sahabe Efendilerimizden anlattığı saadet tabloları, düşkünlerin, yetimlerin sorumluluğunu kendi

üzerinde bir vebal olarak görmesi, onun ahiret hassâsiyetinin yansımalarıydı. Ahirete alını açık gidebilmenin yegâne ölçüsünün şahadet olduğunu söylerdi. Ve o mertebeye ulaşmak için kavli ve fiili dualar ederdi.

Biz dâvâ kardeşleri olarak Yaşar Hocamızın Allah için bir hayat yaşadığına şahidiz. Ne mutlu ona ki, arkasında onu hep hayırla yâd edecek dostlar bıraktı. Nice farklı hayatlara dokunup hayır dualar aldığına kendisini ebedi aleme uğurladıktan sonra şahid olduk. Ahir zamandayız. İlmin, irfanın, huşunun, bereketin ve anlamın buharlaşıp aramızdan alındığı zamanlardayız. Şüphesiz ki bu saydığım kıymetler aramızdaki salihlerin alınmasıyla, elimizden alınmış olacak. Vahyin ifadesiyle gidenler hep aranacaklar, ta ki, Rabb'imize kavuşuncaya kadar.

Rabb'im Hocamız gibi, salih kullarını aramızdan eksik etmesin. Rabb'imin engin rahmeti onu kuşatsın. Salihler, sadıklar zümresiyle haşreylesin. Mekan-ı âli, menzili mübarek olsun!

YAŞAR ERGİNCAN VE ARDINDA BİZE BIRAKTIĞI HATIRALAR

Recep UVAT

Yaşar ERGİNCAN Hocam ile tanışmamız Gaziosmanpaşa Küçükköy İmam Hatip Lisesi'nde ortaokul yıllarıma dayanmaktadır. Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı'ndaki çalışmalarda ve sonra da lisede derslerimize girdiği yıllarda hocamın ilminden, irfanından istifade etme şansımız oldu Elhamdülillah. Tam bir dâvâ adamı vardı karşımızda. O gelip saatlerce konuşsun hiç bitmesin isterdik. Hayatımda çok derin izleri vardır. Öğretmenden öğrenciye bir duygu geçişi olması gerek. İşte bu tam olarak vardı onda. Yağmur yüklü bulutların vakti zamanı gelince yağmuru bırakması gibi; azim, fedakârlık ve samimiyetle yola çıkan bir hocanın da karşısında hazır bulduğu öğrencilerine bu duyguları bırakmasıydı onun bizimle olan iletişimi. Üstad Nurettin Topçu'nun şu satırları Hocamızı anlatmaktaydı sanki: "Saadetle fazileti, ilimle politikayı, realite ile ideali ayırmasını muallim öğretecektir. Bunların birbirine zıt hakikatler olduğunu muallim gösterecek ve muallim bizi, bu kıymetlerden üstte olanı, hakikate götürücü olanı seçebilecek kemale erdirecektir. Tahsil alelade bir iş değil, bir mefkûre olmalıdır."

Onun bizzat kendi el yazısıyla hazırlayıp verdiği 12 ayet ve meali, özlü ve derin mânâlar barındıran istikamet veren özlü sözlerinin hayatımızda derin etkileri vardır. Ayet ve hadis çalışmasını Hocamdan öğrendim üzere ben de kendi öğrencilerim için hazırladığım 20 ayet ve 40 hadis şeklinde dokümanlar hazırlayıp öğrencilerimle paylaşıyorum. Bu samimiyet karşılıklı etkileşimi de doğal olarak sağlıyordu.

O bizim dâvâ büyüğümüz, Hocamız ve yeri geldiğinde ağabeyimiz idi. Çok şey öğrendik ondan. Hayatımızın merkezine değerleri koymayı erdemli olmayı hak aramayı öğretti bize. En çok da fedakârlığı, adanmışlığı, dürüstlüğü, mücadeleyi ve adâlet duygusunu öğretti.

Liseyi bitirdikten sonra üniversite eğitimi için şehir dışına gitmek maddî manevî zordu benim için. O zamanlarda sen hele bir başla bizim elimiz armut toplamıyor ya yardımcı oluruz diye beni cesaretlendirmesini hiç unutmam. Üniversiteyi 28 Şubat’ın buhranlı yıllarında bitirip İstanbul’a geldiğimde ilahiyat mezunlarına doğru düzgün atama kontenjanı ayrılmıyor 50-100 kişinin ataması yapıyordu. Yaşar Hocam haber gönderdi. Gelsin görüşelim ne yapabiliriz bakalım dedi. Gittim görüştük evraklarını hazırla İstanbul Büyükşehir Belediyesi bünyesinde işe başlayacaksın dedi. Hocamın himayelerinde iki yıl gibi bir süre çalıştıktan sonra İBB’ye bağlı İDO A.Ş’de göreve başladım. Bu süreçte evlilik hazırlıklarım vardı. Eşim de Hocamın Küçükköy İmam Hatipten öğrencisiydi. Durumu ona anlattığımda çok sevinmişti. Zor şartlarda yaptığımız evliliğimizin nikah şahidiydi Hocamız. Nikah şahidim olur musunuz dediğimde ben kız tarafıyım kızımızın şahidi olurum demişti. Hocam bizimle irtibatını hiç kesmedi.

Bir gün haber aldık ki Yaşar Hocam Isparta’ya gidiyormuş. Isparta belediye başkan yardımcısı olarak gitti Hocamız. Birkaç yıl orada görev yaptıktan sonra İstanbul’ a döndü ve arkadaşlar aradı Yaşar Hocamla görüşeceğiz dediler. Hocam memleketine mesleğe başladığı kuruma Erzincan Müftülüğü’nde göreve başlayacağını ve oraya yerleşeceğini söyledi. Hocamızı doğup büyüdüğü topraklara Erzincan’ a uğurladık. O tarihten sonra Hocamızın sağlık problemleri nedeniyle İstanbul’a geldiğini haber aldığımızda kendisini ile görüşmüş idik. Hocamızla sürekli irtibat hâlinde idik. Ben kendisini ne kadar ararsam arayayım o hep bir fazlasını arardı. Toplum içerisinde yerleşik olan bir anlayışı da değiştiriyordu. Hep küçük arayacak diye bir şey yok. Yeri gelecek büyük büyüklük yapıp küçüğü de arayacak.

Hocamızın sağlık sorunlarının arttığını haber almamız üzerine 2 Şubat 2024 tarihinde sömestr tatilinde oğlum ile birlikte Hocamızı Er-

zurum' da ziyarete gittik. Cuma akşam Erzurum Öğretmenevine yerleşip akşam geç saatlerde Hocamızı aradık. Kendisini ziyaret için geldiğimizi ve yarın müsaitlerse evlerine geleceğimizi bildirdik. Ancak çok kızdı bize. Eşyalarımızı alıp evine gelmemizi istedi. Biz de kendisine zaten hasta olduğumu misafir olarak ağırlanma zahmetine girmemelerini istediğimizi söyledik, Hocamız ısrar edince ertesi gün Hocamızın evine misafir olduk. Geç saatlere kadar sohbet ettik. Hocamıza olan hayranlığım o akşam biraz daha arttı. Hocam haftada üç gün diyalize giriyor, aşırı şekerden gözlerinden sürekli olarak ameliyatlar oluyor ve üstelik o akşam da gözleri bizi tam alarak seçemeyecek durumda iken bile son yazdığı kitabı derlemeye toparlamaya çalıştığından bahsedince aklıma Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed' in (s.a.v) şu hadisi geldi.

“Biraz sonra kıyametin kopacağını bilseniz bile elinizdeki fidanı dkiniz.”

Rıza-i ilahi uğrunda sevgili Peygamberimizin izinde bir hayat böyle tamamlanmalıydı. Hocam isteseyiz ben yardımcı olayım dedim. Boş kalınca rahat etmiyorum benim için bir oyalanma oluyor dedi. Yaşar ERGİNCAN olmak kolay değildi Hocam böyle böyle bir marka olmuştu işte. Sonra ertesi gün sabah namazına kalktık namaz sonrası sohbet muhabbet devam etti ve müsaade isteyerek Hocamızın hayır duasını alarak izin isteyerek İstanbul' a döndük. Hocam vefat etmeden yaklaşık bir ay önce 14 Eylül 2024 tarihinde idrak ettiğimiz Mevlid Kandilinde aramıştı beni. Yine büyüklük yapmış ve bizden önce davranmıştı. Hocam utanıyorum bizim sizi aramamız lazım dediğimde, bunlar sıra ile değil kim müsaitse o arasın süreç doğal işlesin demişti. Hocam 19 Ekim 2024 tarihinde Rahmeti Rahmana kavuştu. Allah gani gani rahmet eylesin mekânı cennet olsun inşaAllah. Biz onu çok sevdik. Rabb'im Hocamızı cennetinde Peygamber Efendimize komşu eylesin inşaAllah. Biz onun iyi bir Müslüman olduğuna, ilim, fikir, aksiyon ve bir adanmış dâvâ adamı olduğuna şahit olduk ya Rabb'i. Şahitliğimizi kabul eyle.

YAŞAR ERGİNCAN: BİR NESLİN HOCASI, AĞABEYİ

Selahattin YILDIZ

1993 yılında Küçükköy Anadolu İmam Hatip Lisesi ortaokul kısmına kayıt olmuş küçük bir öğrenciydim. İmam Hatibi, öğretmenlerimizi tanımaya çalışıyordum. Dediler ki dersimiz müzik, herkes yerine geçsin birazdan Hoca gelecek. Hepimiz yerimize oturduk müzik Hocamızı bekliyoruz. Ve Hoca geldi. Ama benim düşündüğümünden çok daha farklı bir müzik Hocası ile karşılaşmıştım. Orta boylu, siyah saçlı, siyah sakallı bir Hoca. İçimden diyorum ki “Böyle müzik Hocası mı olur?”

Öncelikle bizimle tanıştı, tek tek ilgilendi. Sonra da beraber ezgi okumaya başladık. Dedi ki: “Ben söyleyeceğim siz tekrar edeceksiniz.” Başladı söylemeye:

Toptan sarılalım yüce Kur’an’a...

Çünkü rahmet inmez ayrı durana...

O söylüyor biz tekrar ediyoruz. Sınıfta müthiş bir coşku oluştu. Herkes çok mutluydu. Ezgi söylememiz bittikten sonra Hocamız dedi ki: “Haydi bakalım çocuklar şimdi de Hadis dersi yapacağız.” Bize birkaç hadis öğretti ve dersi bitirdi.

İmam Hatip Lisesi’nin ilk yıllarında tanıdığım orta boylu, siyah saçlı, siyah sakallı adam, Yaşar Ergincan Hocamdı. Kendisi ilk tanışıklığımız bu şekilde olmuştu. O gün müzik hocası gelmediği için boş kalmayalım diye dersimize gelmişti. İyi ki de gelmiş. Rabb’ime hamd ediyorum onunla erken yaşta tanıştığım için.

Ortaokul sıralarında başlayan tanışıklığımız lise, üniversite ve daha sonrasında uzun yıllar devam etti. Özellikle Milli Gençlik Vakfı ilçe başkanlığı zamanında kendisinden çok şeyler öğrendik. Yaşar Hocam dâvâ adamı nasıl olur, nasıl konuşur, nasıl fedakâr olur, batılın karşısında nasıl dik durulur, bunu bizzat bizim neslimize yaşayarak öğretti.

Özelde ve genelde yapılan toplantılarda olsun, halka açık sohbetlerde olsun Yaşar Hocamız İslamî kimliğimizin oluşmasında bizlere önderlik etti. Hak batıl mücadelesini, yaşayarak biz kendisinden öğrendik. Yaşar Hocam hiçbir zaman inanmadığı bir şeyi söylemedi, yapmadığı bir şeyi de başkasından istemedi. Bir taraftan kürsülerde aslan gibi kükreyerek İslam'ın mesajlarını insanlara anlatırken, diğer taraftan kendi arkadaşları içerisinde mütevazı yaşantısına devam etti.

Bir gün Milli Gençlik Vakfı'nın merdivenlerini silerken kendisiyle görüşmek isteyen bir kimse "Ben başkanla görüşeceğim beni başkanla görüştürür müsün?" diye kendisine söyledi. Buyurun başkan benim deyince karşısındaki hayretini gizleyemedi.

Hocam ümmetin derdi ile uğraşırken, ümmetin evlatlarının kurulması için gayret ederken, kendisinden yardım isteyen öğrenciler ile de birebir ilgilenmeyi ihmal etmedi. Kimini nişanladı, kimini evlendirdi, birçoğunu iş sahibi yaptı.

Hem yakın arkadaşları, hem de yetiştirmiş olduğu öğrencileri kendisinin fedakâr bir dâvâ adamı olduğuna şahittirler.

Milli Gençlik Vakfı zamanından sağlığının el verdiği zamana kadar, kendi evlatlarına göstermediği fedakârlığı başkasının evlatlarına gösterdi. Bu da Yaşar Hocamızın sadaka-i cariyesi oldu. Arkasından kendisine Kur'anlar okuyan, dualar eden kocaman İslâmî bir nesil bıraktı.

Bu vesile ile başta Erbakan Hocamız ve Yaşar Hocamız olmak üzere ahirete irtihâl eden bütün dâvâ büyüklerimizi rahmetle anıyor, mekânlarının Cennet-i âlâ olmasını Rabb'imden niyaz ediyorum.

O BİR GÖNÜL ELÇİSİYDİ

Seyit Ahmet OLGUN

Peygamber Efendimiz (s.a.v)’in “Dünyada tıpkı bir garip hattâ bir yolcu gibi davran!” hadis-i şerifinde buyrulduğu gibi yaşayıp, bir süredir şeker hastalığı ve böbrek yetmezliği nedeniyle Erzurum’da tedavi gördüğü hastanede vefat eden Yaşar ERGİNCAN kardeşimizin vefatı hepimizi derinden üzerken onun hatırasına kaleme alınan bu eserde, geride iz bıraktığı güzel şeyleri yazmak en büyük tesellimiz olsa gerek.

Küçükköy İmam Hatip Lisesi’nde müdürlük yaptığım yıllarda Yaşar Ergincan Bey’i okulumuzun Tatbikat Camii şerifine imam hatip olarak tayin ettirmiştim. Ağabey-kardeş gibi yıllardır süren dostluğumuzun temeli bu vesileyle atılmıştı. Kadrolu bir öğretmen gibi derslere girip devlet parasız yatılı öğrencilerimizle yıllarca birebir ilgilendi. Öğrencilerimize rol model olduğu gibi öğretmen arkadaşlarımız için de üsve-i haseneydi. Konuşurken akıcı üslubu ve güven veren yüzüyle yaptığı vaazları ve cuma hutbeleriyle binlerce gencin şuurlanması vesile oldu. Alçak gönüllü ve oldukça fedakâr bir kişiliğe sahipti; çocukla çocuk, yaşlıyla yaşlı olmasını çok iyi bilirdi.

Gaziosmanpaşa ilçesinde AGD ve MGV’nin kurucularındandı. İlçedeki ortaöğretim kurumlarında eğitim- öğretim gören tüm öğrencilere rehberlik yapıp onlara millî ve manevî duygular aşıladı, ihtiyaç sahibi binlerce öğrenciye burslar sağladı, garip gurabaya sahip çıkıp ihtiyaçlarını gidermeye çalıştı. Memur kesiminin tatil günleri olarak bilinen cumartesi ve pazar günleri onun için asıl hizmet günleriydi,

bunları yaparken de yüzünden o güzel tebessümü hiç eksiltmezdi, tabiri caizse tam bir gönül elçisiydi. Hayır için yaptığı onca koşuştur-maya rağmen ailesini hiç ihmal etmezdi. Çevresi tarafından “yaşayan sahabe” olarak bilinirdi. Böylesi bir vasıfla tanınmak kaç kula nasip olabilir ki?

O; iyi bir imam hatip, iyi bir muallim, iyi bir siyasetçi, iyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir dost, iyi bir komşu ve daha da önemlisi çok iyi bir mücahid ve muvahhiddi. Dâvâsına deli gibi âşık bir şahsiyetti; maddî kazancının çoğunu bu yolda harcadı, gerektiğinde bu uğurda canını da ortaya koyabilecek kadar samimiydi. Zaten din; samimiyet değil miydi?

Cenâb-ı Hakk'ın Nisâ suresi 36. ayet mealinde “Allah’a kulluk edin, O’na bir şeyi ortak koşmayın. Ana babaya, yakınlara, yetimlere, düş-künlere, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolcuya ve elinizin altında bulunan kimselere iyilik edin. Allah, kendini beğenip övünenleri elbette sevmez.” buyurduğu gibi bir ömür tüketen Yaşar Ergincan kardeşimizden biz razıydık; Rabb'im de ondan razı olsun.

KALİTE İNSAN YAŞAR ERGİNCAN

Şefika ACAR DELİOĞLU

Yaşar Hocam babamın arkadaşı, dostu, hocasıydı. Görev aşkını, dâvâ bilincini babam Nizamettin Acar’dan çok dinlemiştim. Çok severdi kendisini. Emekli olmadan önceki yıllarında Erzincan’da görev yaptığı sıralar benim de üniversite yıllarıma tekabül ediyordu. Yani yaklaşık 11 yıl önceydi Hocamla ilk tanışmamız. Biz bir grup arkadaş okul dersleri harici üniversite merkeze uzak olduğu için bir Kur’an kursunda üniversiteden bir hocamızla Arapça dersi yapıyorduk. O derslerden birindeyken kapı çaldı ve Yaşar Hocamız sınıfa girdi bizimle tanıştı ve gayretimizden, ilimle olan iştigalimizden ötürü tebrik etti. Çok değil 10-15 dakika bize İslam dâvâsından, sahabeden kesitler anlattı. Hz. Ebu Bekir’i o güne kadar çok sıradan okuduğumu fark ettim. Hocamın Hz. Ebu Bekir’in kalitesini, dâvâsına olan sadâkatini ve gayretini anlatırken ki üslubu, vurguları, ses tonu hâlâ kulaklarımdadır. Son derece etkileyiciydi. Âdetâ görmüşçesine ve Ebu Bekir’i yaşayarak anlatmıştı. Çok az bir vakitte çok derin izler bıraktı bende Hz. Ebu Bekir’in kalitesi. Eğer İslam’ı gerçek anlamda yaşarsanız sözleriniz tesir eder Hocamın ki gibi. Ve bu hayatta kaliteli bir insan olarak aklıma direkt Yaşar Hocam gelir.

Daha sonra okuldan mezun olmadığım bir yaz dönemi ilk kez fahrî olarak görev yaptığım bir kursa ziyarete gelmişti. Bazı öğrencilerimle aramda birkaç yaş vardı ve oldukça da heyecanlıydım. Hocam sınıfıma girdi öğrencilerimle hasbihâl etti, benim heyecanımı yen-

meme yardımcı olup görevimde cesaretlendirici birkaç cümleyle yine ben de unutamayacağım güzel izler bıraktı. O yaz Hocamın vesilesiyle gerek öğrencilerimle olan ilişkimde gerek derslere olan iştiağıyla eşsiz hatıralara sahip oldum.

Daha sonra ailesiyle ziyaretimize gelirdi. Merhume annemin hastalık sürecinde ara ara gelir ziyaret ederlerdi. Çocuklarından ve eşinden Allah razı olsun. Son olarak kendisi de tedavi gördüğü sırada hastayken köye taziyeye gelmişti. Bunlar o kadar kıymetli ki ve satırlar yazılsa da anlatılamayacak olanı hâl diliyle de gösterdi. Zirâ babamı çok severdi, babam da onu çok severdi. Çok uzun vakitler geçirmedim hâlde yüz yüze ettiğimiz muhabbetler toplasan bir saati bulmamış olsa dahi Yaşar Hocamı ben de çok sevdim. Bu hayatta hayran olduğum, gerek yaşantısını gerek dâvâ şuurunu örnek aldığım sayılı insanlar arasındadır. Daha fazla vakit geçirip ondan bilgilerinden daha fazla istifade etmeyi çok isterdim.

Allah ondan ebeden razı olsun, hastalıktan ötürü yaşadığı tüm sıkıntılar günahlarına keffaret olsun. Hocamın cennetin en güzel yerlerinde ağırlandığına eminim.

Bıraktığı izlerle, örnek hayatıyla, dâvâ şuuruyla yaşayabilmeyi Allah bizlere nasip etsin.

Rahmetle...

MİLLİ GÖRÜŞÜN KAVRUK YÜZLÜ SANCAKTARI

Şinasi YILDIRIM

Milli Gençlik Vakfı'nın mîr-i âlemlerinden Yaşar ERGİNCAN ağabeyin kabri başındayım.

Munzur Dağları'ndan Erzincan Ovasına süzülen ve Terzi Baba Hazretlerinin ruhaniyetine karışan bir rüzgâr yalayıp geçiyor mezar taşını. Örselenmiş hatıraların izleğini sürüyorum eşiğin ardında kalanların mağlup çehresiyle.

İstanbul'dan tayin sebebiyle Erzincan'a geldiğim ilk günlerde, Rıza Yorulmaz Reisin, ismini ve telefonunu verdiği tek kişi oydu.

Erzincan'da yüz yüze görüşmemiz için muayyen bir vakit tayin edemiyorduk; hastalığı sebebiyle. Sancak Şehir Kemah'ta mûkimdi; oraya davet etti, mahcup bir ses tonuyla.

Hastalığının artarak devam etmesi, orada da görüşmeye engel oldu. Cihannüma Erzincan temsilciliğini yürütürken bir iftar programında ancak görüşmek kısmet oldu. Mahcubiyetin yorgun bulutları kavruk yüzünde yine gezintiye çıkmıştı.

Büyükşehir hastanelerinde tedavi görmesi tavsiye edilince, Erzurum'a taşınmak zorunda kaldı. Zaten oğlunun biri Erzurum Büyükşehir Belediyesi'nde çalışıyordu. Bir müddet Erzurum gurbetinden sonra tekrar Erzincan'a dönüş yaptı.

Biraz temiz hava ve ayağının toprağa degeceği, şehir merkezine yakın bahçeli bir ev kiralamak istiyordu. Dediği olmuştu ancak diya-

lize girmesi gereken zamanlarda gözlerini de etkileyen rahatsızlığı, arzusuna kavuşmuş olduğu bu mekânda da huzur vermemiştir.

Bir zamanlar tam bir teslimiyet ve adanmışlık bilinciyle yürüttüğü Milli Görüş dâvâsının, devamı ve takipçisi olduğunu iddia eden etkili ve yetkili kişilerden yardım istemeye karar vermişti. Güçlkle ulaştığı etkili kişiden; "En azından oğlanın tayinini buraya (Erzincan) alalım da, gözlerim zayıfladığı için beni hastaneye o götürüp getirsin" talebinde bulunmuştu. Etkili kişinin, "Ajitasyon yapıyorsun" cevabı üzerine, yardım talebinde bulunduğu bin pişman olmuştu.

Bu mevzuyla ne zaman dillendirse, uzaklara dalıp giden gözlerle vefâsızlığın mücerret portresinden siyahın en kesif tonlarını silemiyordu.

O anlatırken, kaht-ı ricalin kol gezdiği bir iklimde, Sultan III. Selim'in dizeleri düşüyor aklıma:

"Sakin aldanma gönül âleme yok zerre vefâ
Devletin tab'ı bozuk ver ana yâ Rabb'i şifâ
Zevk eyyâmı değil şimdi harâm oldu safâ
Edelim Hakka recâ şimdi harâb oldu cihân"

Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı'ndaki faaliyetler ve aynı ilçenin belediye seçimlerinin kazanılmasına dönük yapılan çalışmalar ile Ak Parti Kemah İlçe Başkanlığı Döneminde yürütülen özgün projeler, günümüz dâvâ metoduyla kıyas kabul edilemez fedakârlık nişanesiydi.

Zihninin labirentlerini zehirli bir yılan gibi dolaşan anlayış ve tutumlara karşı adanmışlığın munis zırhını yeniden kuşanamamanın caresizliği, hastalığını daha da ziyadeleştiriyordu.

Aynı semtte ikâmet etmemiz hasebiyle sık sık bir araya geliyorduk. Vefatına yakın bir akşam yine hasbihâl ederken kurmaya çalıştığı bir cümleyi dahi bitirmeye öksürük nöbetleri izin vermemiştir. Buna rağmen şükürü, dilinin azığı bellemişti.

Son görüşme olacağını bilemediğimiz yine bir akşam, hücrelerine kadar sinen Milli Görüş'ün huzmeleri yansıyordu kavruk yüzüne. Öksürük nöbetleri eşliğinde bermutat anlatıp berhudar olmuştu.

Ne mutlu ona ki,

“Âvâzeyi bu âleme Dâvûd gibi *sal*, Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş” berceste beytinin tahlilini en güzel yaparak aramızdan ayrıldı.

Güle güle, Milli Görüş’ ün kavruk yüzlü, mümeyyiz sancaktarı.
Ruhun şâd, mekânın cennet olsun.

BİR KUYUMCU EDASIYLA BAKAN VE TUTAN ADAM: YAŞAR ERGİNCAN

Tercuman ÖZBEK

“Mülâkimiz ne çok
Müsâhibimiz ne az
Râhımıza gelense hiç yok¹”

Denize düşen bir damla gibi kaybolup, eriyip gideceğimiz bu dünyanın efendiliğine soyunmak için her rezil yolu mübâh gören şeytan'ın şakirtleri her yerde.

Bundan yıllar yıllar önce, 90'lı yılların başında bir güzel insan tanıdım.

O zamanlar, okyanusun içinde boğulan bir çocuk gibiydim. Âdeta kaybolmuştum.

Hafızlığımı yeni ikmâl etmiş ve Küçükköy İmam Hatip Lisesi'ne kayıt yaptırmıştım. Kur'ân Kursu'ndan okula gidip geliyordum.

Kalabalıklar içinde kendimi yalnız hissettiğim dönemlerden birini yaşıyordum.

İşte o günlerde, bir kuyumcu edâsıyla elimden tutan adama: Bir Allâh Eri'ne, Hocamıza çıkardı yolunu yüceler yücesi Rabb'imiz.

¹ Özbek, Tercuman, Eskimez Güzel, 1. Baskı (İstanbul: Ateş Yayıncılık, 2021)

Aziz Mahmud Hüdai Hazretleri'nin²;
“Alan sensin veren sensin, kılan sen,
Ne verdinse, o dur dahi nemiz var,
Hakikat üzere anlayıp, bilen sen

Ne verdinse, o dur dahi nemiz var!” sözünü dilinden hiç düşürmeyen, Hüdâice tekrar edip duran bu güzel insanı çok sevdim. Allah da onu sevsin. Âmin.

Kendisi o zamanlar imam hatip lisesi'nin bitişiğindeki Tatbikat Câmii İmâm Hatibiydi.

Evet, o zamanlar daha küçüktüm ama kendi varoluşumu, kendime dert edinmiştim. Her şeyi sorguluyordum. Hergünlük'ten sıkılmıştım. Minik minik kendime: “İnsân” olmaya doğru yürüyordum.

Manevî irşatlarıyla hayır yollarına beni sevk eden, bana hep “Hâfızım” diye hitap eden bu güzel insanı anlatabilmek, hakkında bir şeyler yazabilmek benim için de zor. Ama bana hep, “Sen başarısın, senin elinden hiçbir şey kurtulmaz” diyerek motive eden Yaşar ER-GİNCAN hocamızı, hatırası için kısa da olsa duayla karışık birkaç kelime yazayım.

“Allah'ım! Sen çok affediciisin, affetmeyi seversin. Beni de affet!”³

Her ne kadar düşündüklerimi istediğim gibi yazmaya çalışsam da bunu ne kadar anlaşılabilir kılabileceğim, bilmiyorum. Elbette hep eksik kalacağız.

Nietzsche'nin⁴ veciz sözüyle ifâde edecek olursam, “Ben, bu kullara göre ağız değilim.”

Devlet Parasız Yatılı Sınavını kazanmış ve okulun yurdunda kalıyordum. Hocamız o zamanlar, sabah namazları öncesinde Fizilali'l-Kurân' dan kısa tefsir okumaları yapardı.

İlminden istifâde ettiğimiz bu güzel Hocamız her zaman için benim “yanlış sorularıma, doğru cevaplar” veren âlicenâp bir şahsiyetti.

2 Aziz Mahmud Hüdâyi (1541-1628), Osmanlı İmparatorluğu'nun en ünlü mutasavvıf, şairlerinden biridir.

3 Sünen-i Tirmizî, Deavât, 84; Sünen-i İbn-i Mâce, Dua, 5

4 Nietzsche : Friedrich Wilhelm Nietzsche. Alman filolog, filozof, kültür eleştirmeni, şair ve besteci.

Sessizliğin derinliğine inmiş, “Gönül Kapısı’nda her dâim” Hû Zikri’ndeki o Allah eri: hocamızı çok ama çok özledim.

“İçinden geçtiğin varlık, seni “Hiçlik’e ulaştıracak” minvalinde sözleriyle bizleri teskin eden hocamızın, hatırımda kalan bir sohbetinden bir kesiti, umumi faydasına binâen burada paylaşayım istiyorum;

Hafızım! Bazen Allah, çok büyük lütuflarını çok küçük adımlara bağlamıştır. Ki bu da Allah’ın ezeli hikmetinin bir parçasıdır.

Burası dünya. Bazen dev gibi bir kapı görebilirsiniz karşınızda. Ama dev gibi bir kapıyı da minicik bir anahtarla açarsınız. Onu açan anahtar, kapıdan dâima küçüktür.

Bu örnekte olduğu gibi yaşamımız boyunca, küçükmüş gibi görmüş olduğumuz bir şey, arkasından büyük adımların, büyük lütufların gelmesine sebebiyet verir.

Hafızım! İşte insan dediğimiz varlık, eğer idrâk sahibi olursa ve eğer basireti de açıksa, hiçbir şeyi küçük görmez. Ve her şeyi, küçük olan bir şeyi bile Allah’ın büyük bir lütfunun, onun arkasında, ardında saklı olabileceği endişesiyle, yerine getirmekten kaçınmaz. Küçük görmez yani.

Hafızım! Burada önemli olan; işte o isteği, o arzuyu, o fiili ve o iradeyi sizin, bizim, hepimizin gösterebilmemizdir.

Rabb’imiz Allah, bizden bu “gösterme cesareti” istiyor. Arkasında da “Hadi gözün aydın olsun ey kulum!” diyor.

Kendisiyle, okul başkanı, reisi olduğum dönemde, vakıf çalışmalarında kısa bir mesaimiz oldu. Mekanı cennet Şehid Mustafa Gümüş kardeşim, Tevfik Göksu ve bu aciz kardeşiniz, o zamanlar aynı ekibin birer gönüllü üyesiydik. İlimle âmil Hocamızın sohbetlerinden az çok hepimiz, kıssadan hisse payımızı aldık elhamdülillah.

Bizler, “[Şunu da bilin ki,] **“Nerede olursanız olun, ölüm mutlaka kapınızı çalacaktır. Sarp yamaçlardaki kalelerin burçlarında ve hattâ gökteki yıldızlarda olsanız bile ölümden kaçıp kurtulamayacaksınız.”**⁵ diye haber veren Rabb’imize boyun eğdik.

5 Nisâ 4/78.

Ölüm hak. **“İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn.”** Bir gün hepimiz, bu emanet canı, sahibine teslim edeceğiz. Âmennâ.

Fahr-i Kâinât Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimizi çok seven Hocamızı, inanıyorum ki Rabb’imiz Allah (c.c) de sevdiğine kavuşturacaktır.

Ve ümit ediyorum ki alemlere rahmet Efendimiz de onu: hocamızı Kevser Havuzu’nun başında, Sahabe-i Kirâm’dan Hz. Ammâr b. Yâsir’e hitap ettiği gibi **“Merhaban bi’t-Tayyibi’l- Mutayyeb”** ⁶yani “Merhaba ey aslı, yaratılışı, tabiatı, huyu güzel olan ve daha da güzelleştirilmiş olan” güzel insan diye karşılayacaktır.

“Allahümme erinel hakka hakkan verzuknâ ittibâ’ahu ve erinel bâtila bâtilan verzuknâ ictinabehu bi hurmeti Seyyidil beşer.”⁷

“Ya Rabb’i! Hakkı, doğruyu bize doğru olarak göster ve ona uymayı nasip et. Yanlış, bozuk olan şeylerin yanlış olduklarını da bize yanlış olarak göster ve onlardan sakınmayı bize nasip et.” Diyen Efendimizin sözünü kendine vird edinmiş hocamızı rahmetle anıyorum. Meکانını Cennet, makamını âli eyle. Âmin.

Yunus’a Hakk açtı kapı

Yunus Hakkâ kılır tapı

Benim işim devlet bâkî

Ben, kul iken sultan oldum.

“Namazlarımız kazaya kalmadan, kimseye muhtaç olmadan, az ağrı, âsan ölüm, selamet-i iman-ı kâmil ile çene kapamayı bizlere nasip et Allah’ım!”⁸

Sevdiğine uçan ve şimdi sevdiği ile beraber olan hocamız gibi Yunus yürekli insanlardan olmanız dileğiyle.

Ezanla başlayan ömrümüzü, Kelime-i Şehadet ile bitirmeyi nasip et Allah’ım! Âmin.

Allâh’a emanet olunuz. Vesselâm.

⁶ İbn-i Mâce, 146, C 1, s. 242, Kahraman Yayınları, İstanbul

⁷ Hulefâ-yi Râşidîn’in ilki, Hz. Ebû Bekr es-Siddîk Abdullâh b. Ebî Kuhâfe Osmân b. Âmir el-Kureşî et-Teymî (ö. 13/634) (Radiyallahu anh) dualarından biri

⁸ Şeyh Hacı Hasan Rahmi YAVUZ Efendi (1909-1982) Trabzon, Çaykara’lı büyük İslam âlimi, müderris ve Nakşi mürşitlerden biri.

YAŞAR ERGİNCAN HOCA'NIN AZİZ HATIRASINA

Turgut AKÇA

Bu şehre geldiğimde karşılaştığım, tanıştığım, yollarımın keşiştiği ilklerendir Yaşar Ergincan Hocamız. Onunla tanıştığınızda dostluk köprülerini çoktan kurmuş, dost olmuşsunuz demektir, değilse sonrası pek yoktur. Çünkü o, kapıyı aralıklı bırakmayı sevmez, bu konuda ihtiyatlı davranamaz, bunu istese de yapamazdı zaten. O yüzden dostu çoktur Yaşar Hoca'nın. Gönlünü sonuna kadar açar, neyi var neyi yok hepsini serer orta yere.

O zamanlar belediyede bürokrattı, ama bizim alışageldiğimiz, bize alıştırdığı gelen kimselerden değildi. Randevusuz çalışır, gönül kapıları dâima sonuna kadar açık, gönlü gani bir ağabey, bir dost, bir arkadaştı. Aynı odayı paylaştığı bir arkadaşıyla bir mevzuyu konuşurken, o karşı masadan kulak kesilmişti olaya. Bir maruzat, bir mesele vardı, bunu duyuyor, huzursuz oluyor, kıvranıp duruyordu. O gün anladım bu adamın olduğu yerde hiçbir mesele sahipsiz, hiçbir maruzat öksüz kalmazdı. Buna daha sonra AGD/MGV çalışmalarımızda daha yakından şahit oldum. Dâvâsına deli gibi aşık bir kimseyle tanıştığımın farkına vardım. Bu uğurda malını, canını ortaya koyan samimî bir Müslüman olduğunu gördüm. Yaptığı işi cihat şuuruyla yapan, eline geçen her imkânı dâvâsı için kullanan, gözünü kırpmadan ileri atılan bir ağabeydi o. Dersini iyi dinlemiş onu hayatında ete kemiğe büründürmüş, ruhundan giydirmiş bir serdengeçti geçti bu dünyadan.

Mevzuya böyle hızlıca girmiş oldum. Bu, tam da Yaşar Hoca'ya göre bir giriş oldu. O da mevzunun etrafında gezinmeyi sevmezdi. Konuşması, yürüyüşü, iş tutuşu böyleydi. Üzerinde dâima tatlı bir acelecilik, biraz da yetişme kaygısı vardı. Cenaze dönüşü Erzincan yolunda Esmen ağabey; “Yürürken ayakları sırtına değerdi, peşinden yetişemezdik” diyor. Yolun uzun, ömrün kısa oluşunun farkında olmalıydı ki, içindeki yol aşkı onu acele davranmaya sevk ediyordu. Yüreğinde taşıdığı sorumluluk duygusu, omuzlarına yüklediği mesuliyet, onu zaman zaman kendine haksızlık etme derecesine vardıyordu. Zamanın ellerimizde bir buz kalıbı gibi eriyip gittiğinin farkındaydı, o yüzden boş vakti yoktu. Sorumluluk sahasını geniş tutar, “Kervan yolda düzülür.” der daima yolda olmayı yeğler, biri bitmeden başka yolculuklara çıkardı. Geniş sorumluluk sahasını kendi tabiriyle; “Doğana beşik, ölene tabut ol.” kısa cümlesiyle özetler, doğumla ölüm arasında insanlığın her hâline hizmetle mesul olduğu inancına sahipti. O'nun için imkânsızlık diye bir şey yoktu, imkânsızın sadece biraz zaman alacağına inanırdı. Duygusalı, bir o kadar da samimiydi, gönlü gibi eli de açık, cömertti. Elinde avucunda ne var ne yok verir, hiçbir karşılık beklemez, geriye de bakmazdı. Kusur aramaz, daima bağışlayıcı, gönül alıcı, gönül yapıcı gerçek bir dosttu. Alçak gönüllü, baştan ayağa samimiyet ve samimî niyetti. Onun hakkında hep şöyle düşünürüm; yaptığı eylemler hep yanlış bile olsa, (Allah cümlemizi korusun) onları yaparken ki samimî niyetinden ötürü hanesine iyilikler olarak yazılır.

Herkesin sadece önde gidenlerle ilgilendiği, sadece ileridekilere iltifat ettiği bir dönemde o, geride kalanlarla da ilgilenirdi. O yüzden “Sürü ters dönünce total koyun birinci olur” sözünü sık sık tekrarlardı. Geride kalmışların, kenara itilmişlerin, kervana yetişemeyenlerin yürüyen ayağı, tutan eli olmuştu. Elinden tuttuğu dostunu yüreğinden kavrar, kayıp gitmesine izin vermezdi. “Geciken adâlet, adâlet değildir” der, adaletin tam da yerinde ve zamanında tecellisi için var gücüyle çalışırdı. Para biriktirir gibi insan biriktirildiği, sonra da bozuk para gibi harcandığı bir çağda; o arar, dertleşir sonra da “Seni Allah

için seviyorum” diyerek vedalaşırđı. Eski dostlukları, eski türküleri, eski ezgileri çağa haykırmaktan geri durmadı. Çeyrek yüzyıllık dostluğumuz, arkadaşlığımız ağabey/kardeş, hoca/talebe havası içinde ne çabuk geçti. Hem iş hayatımda hem İstanbul AGD/MGV’de beraber hatırı sayılır güzel günler geçirdik. Ailece bir araya geldiğimiz mümtaz bir aile dostumuzu, hocamı, ağabeyimi ve arkadaşımı kaybetmenin derin hüznü içerisindeyim.

Bir otobüs dolusu dostu, yâreni onu ebedi yurduna yolcu etmek için yola çıktığımızda gece boyu Anadolu’nun çeşitli duraklarından dostlarını alarak devam etti yolculuğumuz. Sabaha süren uzun yolculuğumuzda ne kadar güzel cümleler kuruldu, çoğu cümleler düğümlendi boğazımızda, dudaklar kitlendi, kalpler hüznünlendi, gözler nemlendi. Bütün mesele, belki bir otobüs dolusu adama iyi adamı dedirtebilmektir. Sonbaharın rengine bürünmüştü Anadolu baştan başa. Etrafı bir ölüm sessizliği, bir ölüm güzelliği kaplamış, ölümü de güzelleştirmişti. Bir ekim günü son vaazını vermek üzere abdestini almış cemaatin toplanmasını bekliyordu musallada. Onun son vaazını dinlemek için yurdun dört bir yanından gelen yüzlerce dostu, yâreni de şahitlik etmek için hazırđı. Derin bir sessizlik içinde verdi son vaazını, yüreklerimizi yerinden koparırcasına haykırdı “dünya fâni.” Biz dostlarımızı da şahit tuttu ve karlı Ergen Dağının eteklerine sırlandı. Bir vâkıf adamı, bir vakıf adamını, bir ruh mimarını ebediyete uğurladık, menzili mübarek olsun...

KIYMETLİ HOCAM YAŞAR ERGİNCAN

Rüştü BULUT

Dünyaya ait her şeyi elimizin tersiyle ittiğimiz, doğruluk ve dürüstlüğün başköşemizde asılı olduğu hakikati haykırdığımız o günlerde...

Yani, aşkı bilmediğimiz, derdi sevdiğimiz, zenginliği bilmediğimiz, garibana tutulduğumuz, yalanı bilmediğimiz, doğrular için ölmeye hazır olduğumuz o günlerde...

Ülke, millet, ümmet, İslam diye yanıp tutuştuğumuz, kavgaların en kor hâline daldığımız itildiğimiz kakıldığımız ama mutlu olduğumuz o günlerde...

Yani güzel günler, özlediğimiz günlerin dâvâ adamıydı, güzel adamıydı Yaşar Hocamız, tam da o günlerde tanışmıştık kendisiyle.

Ben genç ele avuca sığmaz biriyken o ise sükûnun, sakinliğin, derinliği, aklın timsali birisiydi.

Onu hastalığı değil içindeki dert öldürdü.

Bir konuşmamızda derdini şöyle anlatmıştı

“Elimizi uzattığımız her şey çürüyor belki de dokunduğumuz için biz çürütmekteyiz gördüklerimiz kirleniyor baktıklarımız bizi kirletiyor, içimizi...”

Bire bir şahit olmasak bile işittiklerimizden dolayı bildiklerimizden dolayı acı çekiyoruz. Bu denli yozlaşma çürümeye mahkûm olmak duygusu insanın içini kemiren bir şey sadece insan olarak her birimiz değil toplumda içten içe çürüyor.”

Kuytuda kalmış gölgede bırakılmış önü kesilmiş bir dâvâ adamı, bilgeliydi.

19.10 2024.

Kader o güzel günlerin elimizde avucumuzda kalan son güzel adamlarından birini daha aldı götürdü.

Bize de bu kirli dünyada onun için ağlamak, dua etmek, hayıflanmak, pişmanlık duymak, dertlenmek o güzel günleri özlemek kaldı.

O günlerin özlemine çeken herkes ağladı o güzel günlerin kıymetini bilen herkesin yüreği yandı.

Son güzel adamlardan birini, son dik duran adamlardan, son kâ-lender adamlardan, son nezaket sahibi sözünü esirgemeyen adamlardan birinin gidişine yandık hepimiz

Yine de umut dolu tohumlar ekerek gitti Yaşar Hocamız.

Rabb'im rahmetiyle muamele etsin.

MERHUM YAŞAR ERGİNCAN

Salih YAZICI

İmanı güzel, ibadeti güzel, ahlakı güzel, ilmi güzel, siyasî şuuru çok güzel, hitabeti güzel, gayreti ve cihad ruhu süper bir kardeşimizdi. Özellikle Gaziosmanpaşa’da gençlik üzerindeki çalışmalarıyla 1980-2000’li yıllara damga vurmuştur. Gaziosmanpaşa’da dokunmadığı ve kendisini sevmeyen bir Müslümanın olduğunu sanmıyorum. Benim de şahsen kendisiyle birçok hukukum olmuş en sevdiğim Müslüman kardeşlerimden biridir.

İçinde bulunduğu Milli Görüş, MGV-AGD ve Saadet çizgisinde öylesine bir güven ve öylesine bir sevgi ağı oluşturmuş ki Ak Parti’ye geçenlere büyük eleştiri yapan o kesimden onun Ak Parti’ye geçmesini hiçbiri eleştiri konusu bile yapmamıştır. Bu durum onun sevgisinin partiler üstüne çıktığını gösterir ve bence bu durum bir mastır konusudur.

Kendisiyle son konuşmam şu şekilde gerçekleşmiştir. Yeğeni onun selamı ile çocuğunu bizim anaokuluna getirdi. Ardından merhum Yaşar kardeşim beni aradı indirim istedi. Ben de kendisine Hocam selamın geldi yüzde on beş indirim yaptım senin sesini duydum indirim yüzde otuza çıktı dedim. Çok mutlu oldu dua etti.

Rabb’im (c.c) rahmet eylesin mekânı cennet olsun sevgili Peygamberimize komşu eylesin ve en razı olduğu kulları arasına ilhâk eylesin. Kendisiyle ilgili yazılan bu eserde bu fakire de yazı yazma imkânını sağlayan kardeşlerime de teşekkür ediyorum. Benim için büyük bir şeref olmuştur.

BİR DÂVÂ ERİNİN ARDINDAN

Kadir BÜLBÜL

Engin dağ başlarını bulutların öbeklendiği ve rahmet bulutlarının küme küme bir araya toplandığı bir sonbahar gününde kendisini tanıdım. Yemyeşil ormanların daha da gürleşerek insanlara faydalı olması için çisil çisil yağan yağmurun serin esintilerin eşliğinde bir bardak çay ve o doyumsuz sohbeti eşliğinde 37 yıl sürecektir bir dostluğun, arkadaşlığın, dâvâ kardeşliğinin temelini atmışız meğer.

G.O.P MGV'de görev teklif etmişti. Koşulsuz kabul etmiş ve beraber yola revan olmuşuk. Günün yokluk ve imkânsızlıkları içerisinde hiç durmadan, yorulmadan İslam dâvâsına hizmet etme aşkını, şevkini, azmini gördüm kendisinde. Gerek kendisi gerekse hanımefendi eşini sohbetten sohbete taşıma fırsatı buldum. Hiç erinmeden gocunmadan Fisebilillah hizmet ediyordu. Mütevazılığından, efendiliğinden hiç taviz vermedi. İnandığı gibi yaşıyordu.

Siyasî yaşamında ve belediyececilik hizmetlerinde bulunduğu dönemlerde harama aslâ el uzatmayan ve inandığı dâvâ uğruna tavizsiz hizmet yürüten bir dâvâ eriydi.

Isparta'da belediye başkan yardımcılığından sonra Küçükçekmece belediyesi'nde hizmete devam ederken emeklilik gerekçesiyle ayrılan değerli insan Yaşar ERGİNCAN Hocam diyabet hastasıydı. Bu hastalığı münasebetiyle memleketi Erzincan'a yerleşmek istiyordu ve yerleşti.

Erzincan'da da boş durmayan Yaşar Hocam hizmete devam ediyordu. 2019 seçimlerinde hiç boş durmayan dâvâ eri Yaşar Hocam, diyabet hastalığından kaynaklı böbreklerinin işlevselliğini yitirdiğini son

sağlık kontrollerinde ancak anlıyor. Buna rağmen hiç dert edinmemişti, böyle takdir etmişse Yaradan bize rıza göstermek düşer demişti.

Ara sıra telefonla görüşürdük, neşesinden ve ses tonundan hiçbir şey kaybetmemişti. Yine he zamanki gibi nükteli ve anlamlı cümlelerle konuşmalarını sürdürürdü.

Uzun zamandan beri görüşmemiştik, özlemiştim. Arkadaşım Eyüp Erol ile beraber Erzincan’da ziyaret edelim diye program yapmıştık.

Yine bir telefon görüşmesinde ses tonunun çok kötü olduğuna şahit olmuşum. Akciğerleri ile ilgili sorunlar yaşamaya başlamış, kesik kesik nefes alışverişleri beni oldukça endişelendirmişti.

Aklıma Abdurrezzak Avincan hocam gelmişti. Yine bir hüznü kaplamıştı yüreğimi ve damla damla yaşlar dizilmişti gözlerime. Rabb’im kendisine gani gani rahmet eylesin.

Yanılmıyorsam en son 2024 yılı eylül ayının ilk günlerinde bir telefon görüşmesi yapmıştık. Sesi bu sefer çok iyi geliyordu, nefes alışları daha da bir rahattı çok sevinmiştim. Kışın sizi bekliyorum Kadir ciğim dedi ve gülümseyerek, size Kars kazı yedireceğim demişti. Yine her zamanki gibi biraz sohbet ettik ve dualarla telefon görüşmemizi sonlandırdık.

19 Ekim sabahı ortak WhatshApp gruplarından öğrendim Yaşar Hocamın ölüm haberini. Ham armut yemişçesine boğazım düğümlendi ve zor yutkundum, bulutlar öbeklendi gözlerime ve yaşlar dizildi kirpiklerime. Son bir defa daha dünya gözü ile göremeden ve doyasıya sarılmadan ayrıldık birbirimizden. Ardından yetmişmiş yüzlerce öğrenci bırakarak Sevgili’ye doğru yol aldı.

Rahmetli Sezai Karakoç’un ifadesiyle;
Nice yorulduğum ayakkabılarımdan değil
Ayaklarımdan belli
Lambalar eğri
Aynalar akrep meleği
Zaman çarpılmış atın son hayali
Ev miras değil mirasın hayaleti
Ey gönlümün doğurduğu
Büyüttüğü emzirdiği

Kuş tüyünden
 Ve kuş sütünden
 Geceler ve gündüzlerde
 İnsanlığa anıt gibi yükselttiği
 Sevgili
 En sevgili
 Ey sevgili
 Uzatma dünya sürgünümü benim.

Dercesine Sevgili'ye doğru yol aldı. Yolun açık menzilin mübarek olsun sevgili Hocam. Rabb'im seni rahmetiyle kuşatsın, mağfiretiyle efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v)'e komşu eylesin. Makamın âli, mekânın cennet olsun.

Ve yine şairin ifadesiyle;
 Seher vakti gelir hasretin yiğit
 Serçeler duaya durduğu zaman
 Sızım sızım sızlar yüreğim yiğit
 Elalem uykuya daldığı zaman
 O'ndan geldik dönüş o'nadır yiğit
 Rabb'inin övgüsü sanadır yiğit
 Al kanın alnında boyadır yiğit
 Parlak gün ışığı vurduğu zaman
 Huzura ne güzel varışın yiğit
 Mü'mine yakışan varışın yiğit
 Dindirir gönlümde kalışın yiğit
 Ayrılığın hüznü sardığı zaman
 Bağrında şehadet lalesi yiğit
 Yüzünde Bedir'in halesi yiğit
 Ben de seninle gelesi yiğit
 Seni vuran mermi vurduğu zaman.

Ahiret yurdunda livâü'l hamd sancağı altında, Kevser Havuzunun başında Efendimiz (s.a.v).in huzurunda buluşmak umudu ve duasıyla...

YOK DEMESİNİ BİLMİYEN ADAM: YAŞAR ERGİNCAN

Sadullah ATA

Yaşar ERGİNCAN ile 40 yılı aşkın beraberdik. İyi bir dost iyi bir arkadaş aynı zamanda iyi bir Hocamdı. Gençlik yıllarımda tanışmıştık, hitabeti çok güçlü ve çok güzeldi. Sohbetleri de hep müjdeleyici ve sevgi doluydu. İslam'ı korkutarak değil sevdirek anlatmayı ön plana alırdı. Yaşar Hocam diyanette kadrolu hocaydı, en önemli özelliği kendisine nerede ihtiyaç varsa orada olmayı severdi. Dünya hesabı yapmazdı. Nüfusu 1 milyon olan Gaziosmanpaşa'da tebliğ ve irşad programları yapması için diyanetteki görevi olan imamlıktan istifa etmesini istedik, hiç düşünmeden kabul etti. Çünkü camide mahalle bazlı irşad programları yaparken şimdi büyük bir ilçede irşad faaliyeti yapacaktı. Yaşar Hoca aksiyon ve eylem adamıydı, gençlerin yetişmesi için okul, yurt, burs gibi her türlü desteği veriyordu. Sonra 50 yılda yani yarım asırda Gaziosmanpaşa'da imanlı gençliğin yetişmesinde herkesin üzerinde direkt veya dolaylı yoldan katkısı vardır.

Yaşar Hocamın hayatı hep sıkıntılı ve çileli geçti. Çünkü yok demesini bilmezdi. Kimin ne ihtiyacı varsa cebinden verir kendisinde yoksa başkasından borç alır yine isteyen boş çevirmezdi. Herkesin derdi ile ilgilenmeyi kendisine bir görev bilir, onu çözene kadar uğraşır. Gaziosmanpaşa Belediyesi'ne alınacak memurları seçerken bunların iyi eğitilmiş, özü ile sözü bir olan, bizleri temsil edecek insanlar olması için bizleri sık sık ziyaret ederdi. Daha hassas davranılmasını isterdi. Hocam dâvâsına çok bağlıydı. İstişare yapıp bir karar aldı

mı asla geri adım atmaz sert ve dik dururdu. Yalnız başına kalsa bile o kararı uygulamaya gayret ederdi. Aslâ taviz verilmesini istemezdi.

Hocam herkesin derdiyle dertlendiği için genç yaşta şeker hastası oldu. Erzincan'dan İstanbul Şişli Hastanesi'ne böbrek tedavisi için geldiklerinde ziyarete gittim. Orada sohbet esnasında siyasetten, ticaretten, hayvancılıktan ve çocuklarla ilgili sıkıntılardan bahsederek, nasıl imtihanlar geçirdiğini söylerdi. Bizim de imtihanımız, kaderimiz böyleymiş diyerek sohbete devam etti. Her şeyin Haktan geldiğini bilerek neşesinin ve moralinin iyi olduğunu gördüm. Hiçbir zaman ümitsiz olmaz, karamsarlığa düşmezdi. Her zaman Rabb'ine şükrederdi. Bizlerin yetişmesinde emeğin ve hakkın var Yaşar Hocam, bizler iyi bir mü'min olduğuna şahidiz.

Mekânın cennet olsun.

KADİM DOSTA BİR MEKTUP

Türker SALTABAŞ

“Ölüm asude bahar ülkesidir rinde”

Vefat haberini alınca Yahya Kemal’in bu dizesi düştü aklıma. Sen ve senin gibiler için yazmış sanki. Rind; dünyaya değeri kadar önem veren, kalender, diğergam, mal, mevki ve şöhret gibi şeyleri umursamayan sadece değer yargıları ile yaşayan gönül erlerini anlatır bu kelime...yani özelde seni tarif ediyor.

Kadim Dostum;

Yolumuz aynı istikamette her daim örtüşegeldi. 28 Şubat’ın fırtınalı günlerinde sen GOP MGV’de ben Fatih MGV’de görev yapıyorduk. Üzerimize nice kumpaslar kuruldu anlatsak sayfalar alır. Tüm kumpasları Biiznillah dâvâmıza yakışır vakur ve sabırla savuşturduk. Zirâ biz “hayırda yarışmak için vardık” şerle kötülüklerle bir olmak gibi bir niyetimiz olmadı hiçbir zaman. MGV il dîvanlarında yarışır kâh senin ilçen kah benim ilçem ipi göğüslerdi.

Zaman geçti yolumuz önce Fazilet Partisi’nde, sonra Saadet Partisinde keşişti. Rahmetli Osman YUMAKOĞULLARI il başkanı ben de teşkilat başkanı olarak bir anlaşmazlığı gidermek üzere GOP ilçe başkanlığına gelmiştik.

Osman Başkanımız tarafları dinledikten sonra benim fikrimi sordu. Ben üstad Said Nursi’den bir hatırat anlatmıştım. Said Nursi İstiklal Savaşı sırasında Doğu cephesinde savaşırken Ruslara esir düşmüş. Türk esirlerin tutulduğu büyük bir hangarda esaret psikolojisi ile çı-

kan kavgalara üstat çağrılmış. Said Nursi her iki tarafı da dinler haksız olan kişinin tarafını tutarak sulh ve suküneti gerçekleştirmiş. “Üstad bizim bildiğimiz adâlet haklı olanı tutmaktır. Sizin haksızın yanında yer almanızın sebebi nedir? diye soranlara “Haklı olan insan nefesine gem vuran öfkesini kontrol edip yüzlerce insanın huzursuzluğuna sebep olmayan insandır. Haksız olan insan ise nefisini izhasıtını önceleyen, esaret hayatında bile huzursuzluğu artırmakta beis görmeyen tahammülsüz sabırsız bir karaktere sahip insandır. Kararımda sebep budur diye cevap vermiş.

Yıllar sonra bir sohbetimizde bu hadiseyi hatırlatmış Ak Parti'nin en büyük şansı budur. Milli Görüş geleneğinden olan insanların haksızlığa uğrasa bile vefâdan vazgeçmediklerini, bir başka yere kaçmak yerine güvendiği sivil toplum kuruluşlarında aynı çizgi üzerinde mücadelede devam ettiklerini somut örneklerle anlatmıştır.

Sevgili Kadim Dostum;

1999 yerel seçimlerinden sonra büyükşehir belediye başkanlığı binasında aynı odada beraber görev yapmış aynı dertleri ve aynı hayalleri paylaşmıştık. Odamız teşkilat mensupları ve çözüm bekleyen insanların ziyaretleri ile dolup taşardı. Zirâ koskoca İBB'de insanların randevusuz gelebildiği, dertlerini sorunlarını anlatabildiği birkaç kişiden biriydik. Ancak hiç hak etmediğimiz halde Büyükşehir Belediye Başkanı zat tarafından çok görülmüş, restore adı altında bu kapı da kapatılmıştı.

Sevgili Dost;

Aynı memleket evladı olduğumuz halde Erzincan'da görüşmemiz bir türlü nasip olmadı. Müftülükte çalışırken geldiğim memlekette seni aramış izinli olarak Kemah'ta olduğun için görüşmemiştik. Yine vefatından birkaç gün önce Erzincan'da idim defalarca telefon açmamam rağmen telefonun kapalı olduğu için ulaşamamıştım. Erzincan'da hastanede tedavi gördüğünü vefatından sonra öğrendiğimde çok üzülmiştim. Memlekette görüşemedik. İnşallah dünyada görmediğin makamların en güzeli sana nasip olur senden sonra gelecek bizlerin de komşu olmamız için Rabb'imizden niyazda bulunursun.

YAŞAR ERGİNCAN HOCAMIZIN ARDINDAN KALANLAR

Gülizar ENGİN

İnsanların zor zamanları vardır. Bıktığı, vazgeçtiği, korktuğu... Yaşar Hoca ile tam da öyle bir zamanda yollarımız keşişti. İş yerinde öyle bir dönemde başkan danışmanı olarak görevlendirilmiştir. Artık bire bir asistanı olacaktım. Belki kendi ekibi ve asistanı ile gelecekti. Tüm eşyayı toplamış, bana gitmemi tebliğ etmesini bekliyordum. Ama 3 gün olmuş henüz bir şey dememişti. Kapısına vurarak içeri girip vedalaşmak, gitmek istediğimi söyledim. O zamana kadar merhaba nasılsınız dışında iletişimimiz olmamıştı. Bana yeğen sen benim kaç yaşında olduğumu biliyor musun? Ben istihbârât almadan kişileri denemeden başkalarının lafi ile karar vermem. Ayrıca sen de Erzincanlıymışsın. Bizim oralardan kötü insan çıkmaz hadi eşyalarını yerleştir, dedi.

Hem sevindim hem de şaşırıp ağladım. Evet kul sıkışmayınca Hızır yetişmezmiş. Sonra şu düsturla, Hocanın veciz sözü ile hareket ettim. Fırsatın kazası olmaz. Elinden bir iyilik yapmak geliyorsa onu yap. Yok kredim biter yok kendime kullandım deme sakın yeğen, derdi. Kapıyı kim çaldı ise açtık. Kendi deyimi ile doğana beşik ölene tabut olmak lazım yeğen. Fırsat olur biz olmayız, biz oluruz fırsat olmaz. İyiliği kimseye kaptırmamak ve en önde olmalıydık. İyilikte ve hayırda yarışan olmalıydık.

Hoca'nın en sevdiğim ikinci sözü de deveden büyük fil var. Anladım ki kimse kendini en büyük görmemeli, onu da korkutacak biri var. Hoca 2. Abdülhamid'i kendine yöneticilikte örnek alırdı. Kimseye adaletsizlik yapmamak adına herkesi dinlerdi ve savunma hakkı

verirdi. Bir de unutmadığım bir sözü, sadece meziyet kendi karnını doyumak değil, herkesi doyumalıyız. Büyük yemek tencereleri alıp İBB'den yemek getirip, sadece kendi karnını doyumup kapısını örtmedi. Zaten çok parası olsa dışarıdan yemek söylerdi. Ay sonunu zor getirirdi. Belki bunu söylediğim için hayatta olsa kızardı. Ama bana göre kamuda yönetici pozisyonunda olup, ay sonunu getirmek mucizedir. Sen çok iyi bir insandın, şahidiz Hocam.

İKİ YIL İÇİNDE YAŞAR ERGİNCAN DOSTUMLA GEÇEN ANIMA AİT

Halil GÜLDEREN

Yıl 2006 Haziran ayı sonuydu. İstanbul Bağcılar Belediyesi’nden ayrılıp Isparta Belediyesi’nde göreve başladım. Günlerden Cuma idi. Bina içinde başkan yardımcıları ile tanışma programı yapmıştım. 4. katta Yaşar Hocamız da var dediler. Bende “Ne hocası camii mi, okul mu?” dedim, gidince görürsün dediler. Sekreterine ben yeni temizlik işleri müdürüyüm. Başkanım la görüşeceğim dedim. Sekreter hanım içeri girip beni söylemesi ile içerden bir ses üstat niye bekliyorsun çat kapı gir lütfen. Musafahadan sonra kendisi makamına oturdu. Ben de ön tarafa sağ tarafına oturdum. 10 dakikamız tanışmayla geçti. Gerçekten tam bir ilim ehli, saygılı, güleç yüzlü, kırıcı olmayan küçük latifelerle insanlara moral veren islam dâvâsının bir neferi olduğu açıkça belliydi. Bana dedi ki hadi üstad biz geldik sen niye geldin. Hattâ Isparta’ya şu açıdan kızılıyordu. Burası mutaassıp memleket ama hiç uygulayan yok. Ramazan da bile saygı kalmamış. Onun için çok üzgünüm derdi. Ben de başkanım ben Isparta’dan evliyim. Malum yaş kararlarından TSK’den resen emekli oldum. Rahmetli Hasan başkan beni zorla kopardı getirdi. Tabii Yaşar başkan hemen bak üstad şayet zamanında karpuz çeşmesinden su içtiysen benim gibi sen de gelirsin diye ortaya bir cümle atıp espri yaptı. Evet başkanım ben de içtim, doğrudur. Hemen üstad bana başkanım demesen de biz bize kaldığımızda sohbetimizde ağabey desek nasıl olur dedi. Ben de tamam ağabey dedim.

Yaşar ağabey gerçekten insanlığa örnek olmuş bir dâvâ adamıdır. Çok güzel anılarımız geçti. Bir özelliği vardı betimlemeyi seven konuşmayı karşısındakinin durumuna göre latifeleri bir başka güzeldi. Vakit namazlarına genelde dikkat eder, cemaatle kılardı. Bir gün öğlen yemeği için buluştuk. Yemeğin akabinde Mimar Sinan Cami'sinde namazımızı eda ettik. Tabii o esnada cenaze olduğundan onun da namazını kıldık. Belediyeye doğru yürürken Halil ağabey bak sen burada yenisin bilmezsin, benden bunu duy diyerek şayet Isparta'da son nefesine verirsen ve bu camiide namazın kılınırsa bir de asrî mezarlığa defin yapılırsa üstad sana cennet kapıları hemen açılır bak ona göre deyince, bende ağabey o nasıl bir şey dedim. Kendisi de burada böyle bunu bir kenara yaz diyerek bana söylemiştir. Yaşar ağabey bulunduğu görevden dolayı Ispartalıların dinî konularda daha çok bilgili olması için kongre merkezine dâvâ ehli insanların mübarek günlerde getirterek Isparta halkının İslamî noktada daha çok bilinçlenmesi ve ona göre yaşaması için hep mücadele etmiştir.

Ben kendisine sürekli şöyle derdim; benim Şevki Yılmaz'ım da sizsiniz ağabey derdim. Çok hoşuna giderdi. Gerçekten bir hatip ve gönül insanıydı. Isparta da benim ilk ev ziyaretim ve sohbetim kendisinin evine olmuştur.

Hocam, ağabeyim, kadim dostum mekanın cennet olsun.

DÂVÂYA ADANMIŞ SAMİMÎ BİR NEFER: YAŞAR ERGİNCAN

Kemal TEKİNBAŞ

Üstad Necip Fazıl ne güzel söylemiş;
“Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber;
Hiç güzel olmasaydı, ölür müydü Peygamber.”

Yaşamak bir şekilde hepimize yakışır elbet, ancak ölümün yakıştığı; yaşamı gibi ölümü de nasihat olan, Rabb’ine vuslat arzusu ile ölümü de güzelleştiren “özel” insanlar var bir de.

Kendi çoluk çocuğumuza bakmak, her türlü gelişimleri, eğitimleri, dertleri ile ilgilenmek hepimizin başta gelen ve eksiksiz yapmaya çalıştığımız görevi; ancak, dünyalık hiçbir menfaati olmadan milletin, gariban, yetim, kimsesiz çocuklarının derdini dert edinmek; onları kendi ailesinden bilmek, Allah’ın emaneti olarak görüp, o hassâiyetle yaklaşmak, “özel” insanlara has bir meziyet.

Makam mevki, para pul sahibi olmak, dünyanın nimetlerinden faydalanmak bize de yakışır. Oysa; üstünlüğü takvadan bilmenin, ahiret azığını dünyalığa tercih etmenin, nimet olarak Hakk’ın rızasını istemenin, üzerlerinde rıza elbisesi olarak göz kamaştırdığı “özel” insanlar var etrafımızda.

Yaşar ERGİNCAN ağabey bu “özel” insanlardan biriydi.

Bir Müslüman’da olması gereken tüm özellikler kendisinde vardı; dürüsttü, adaletliydi, merhametliydi, diğergamdı. Yerine göre bir ağabey, yerine göre bir kardeş, baba, sırdaş, arkadaş, dert ortağı idi; kimin ne derdi varsa ona iyi gelirdi.

Peygamberimizin “Beni görmedikleri hâlde bana iman eden kardeşlerimi görmeyi ne çok isterdim.” diye müjdelediği kimselerdendi âdetâ. Belki de onun için buralara ait değil gibi duruyordu yüzü; gurbette gereğinden fazla kalmış, silaya dönüş için uzunca süredir durakta bekleyen bir yolcunun buğulu ve dalgın bakışları vardı gözlerinde.

Yakından tanıyanlar kadar, bir kez dahi teşriki mesaisi olanların üzerinde de güzel hatıralar bırakırdı. Hatırnaz idi; büyük küçük, ast üst fark etmezdi.

Hakkı hâkim kılma dâvâsının samimî bir neferi idi; derdi vardı, dâvâsını ve derdini çok severdi. Dâvâsına, dâvâsının öncülerine, dâvâ kardeşlerine muhabbetle bağlı idi. İyi bir teşkilatçı idi; gençlik yıllarından itibaren nerede ihtiyaç olsa oraya koşar, verilen görev ne olursa olsun hakkıyla yapmak için gayret ederdi. Kendi yapmadığı bir şeyi başkasından istemezdi. Cihadın son nefese kadar yapılması gereken bir ibadet olduğunu yaşantısıyla bize anlatmış oldu.

Tevekkül ehli idi; Rabb’inden gelen her şeye boyun eğdi; verenin de alanın da “O” olduğunu hakkel yakın biliyordu. Müslümanca bir sabır ile geçirdi hayatını. Müslümanca bir son ile teslim etti emaneti sahibine.

Bizler; seni tanıma şerefine nail olan dostların, kardeşlerin, arkadaşların. Senin Allah’a hakkıyla bir kul olarak, Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimize hakkıyla ümmet olarak yaşadığına şahitlik ediyoruz. Şahid ol ya Rab, Şahid ol ya Rab, Şahid ol ya Rab.

Peygamber Efendimizle birlikte Havz-ı Kevser’in başında Cemalullah’a kavuşmak ümidiyle....

Seni Allah için seviyoruz Yaşar ağabey.

MGV’NİN GAZİOSMANPAŞA MEKTEBİ: YAŞAR ERGİNCAN

Kenan GÜLTÜRK

*“Bir çiçekle bahar gelmez
Ama her bahar bir çiçekle başlar.”*

Merhum Başbakan Prof. Dr. Necmettin Erbakan

Gaziosmanpaşa MGV’nin Bahar Çiçeği

İslam medeniyetinde mektep gibi şahsiyetler vardır. Her biri tek başına birer okuldur. İman, ihlas, bilgi, birikim, karakter, ahlak ve adanmışlıklarıyla mayalar çevresini ve bölgesini.

Gayret ve özverisiyle, açan bir çiçek gibi müjdeler yarınları.

Âdeta baharı müjdeler, çocuklara, öğrencilere; gencinden yaşlısına toplumun tüm katmanlarına...

İhlas ve samimiyetle yapılan tüm gayretli işler bereketlenir, çoşturur çevreyi, semti, şehri...

Bir bakarsın, her taraf ilkbahar çiçekleriyle renk cümbüşü...

İşte merhum Yaşar Ergincan Hocamız da benim zihnimde tam da böyle biriydi.

Münevver şahsiyetler kendi kaderini çok fazla yaşamaz, dert edindiği toplumun kaderi âdetâ kendi ortak kaderi olur.

Onun için, yorulma ve yorgunluk nedir bilmez.

Sadece hedefine odaklanır.

Kenetlenir kalır orada, perçinleşmiş gibi.

Merhum Hocamızı, ilk olarak MGV çalışmalarında tanıma fırsatı bulmuştum. Hocamızın heyecan ve gayreti hepimizin hatırındadır. Kendisi, “İyi ki tanımışım, keşke daha önceden, daha erkenden tanışaydım” dediğimiz şahsiyetlerden biriydi.

Dâvâsını kendine dert edinmiş, dertli bir dosttu. Dâvâ bilincinin sorumluluğu yüzüne ve hareketlerine yansımıştı.

MGV çalışmalarının öncülerindendi. Saha çalışmalarımızın belki de en çorak olduğu dönemlerde aktif görev yaptı. Ama yılmadı, ümitsizliğe kapılmadı. ‘Mermeri delen su damlalarının sürekliliğidir’ ilkesinden hareketle, hak ve doğru bildiği yolda sürekli daha çok gayret sarf etti. O dönem Gaziosmanpaşa ile Bakırköy, İstanbul’un hem yüzölçümünü hem de nüfusu itibarıyla en büyük ilçelerindendi. Bugünkü Sultangazi ilçesi, Arnavutköy, Taşoluk, Haraççı, Boğazköy vb.

O dönemlerde bu semtlerin birçok yerinde yol yok, kaldırım yoktu. Her taraf çamur, çukur, dağ, taş iken, bunların hiçbirini mazeret olarak kabul etmeden, âdetâ bir uçbeyi gibi her tarafı adımladı, ipek halı dokur gibi kendi ilçesini işlemeye çalıştı.

Hocamızı, günün her vaktinde MGV’nin bir bürosunda, bir okulda, bir evde, bir yurttta, bir spor salonunda, bir atölyede elinde simidi, poğaçası ve çayı ile gençlerle bir muhabbet ortamı oluşturmuş bulurdunuz.

Bir gün, İl MGV’de Eğitim Birim Başkanlıkları toplantısında, lisesi gençlere yönelik hafta sonları kamplarının çocuklar üzerindeki olumlu etkilerini anlatmıştım. O dönem Gaziosmanpaşa MGV Eğitim Birim Başkanlığı adına Yaşar Hoca katılıyordu. Hocamız bu kampları hemen ilçesinde uygulamaya başlamış olacak ki bir sonraki ayın il toplantısında, hafta sonu kamplarının faydasının kendileri tarafından da tecrübe edildiğini ve çok etkili olduğunu beyan ederken “Tecrübe ile sabittir” notunu ekleyip, bu tecrübelerin ilde paylaşılmasından ve teşvik edilmesinden duyduğu memnuniyeti belirtirken bizlere de oldukça iltifatta bulunmuştu.

O bakımdan, Hocamız, bir bakarsınız Vakfın bir evinde, bir yurttta Cumartesi-Pazar kamplarını kurmuş, orasını gençler için tıpkı Erkam

bin Ebi'l-Erkam'ın evinin sıcaklığına ve sevgi yumağına dönüştürmüştür.

Ertesi gün, gönüllere dokunmak için ilçesinin esnaflarını geziyor, dertleşiyor onlarla, ziyaretlerde bulunuyor hanelere... Acaba etrafta aç, açık, fakir, fukara, aciz birileri var mı diye? Tıpkı Hz. Ömer misali...

Hocamızla ilgili zihnimde yer edinen en önemli şey, vakıf çalışmalarında şu üç özelliğini bariz olarak ortaya çıkarmasıydı: Selam, sevgi ve nezaket. Tüm saha çalışmalarını bunlar üzerine bina ettiğine şahit olmuşumdur. Bu üç sacayağını özelde gençlerin karakterlerine işleme çalışırken, genelde de bunların toplumda neşvünema bulmasına öncülük ederdi.

Hocamız, konuşmalarındaki ses tonu, yürüyüş ve duruşuyla canlı bir mücahid, örnek bir muallimdi. Davranışlarla örnek olmanın, sözle örnek olmaktan çok daha güçlü olduğunun bilincindeydi

Hocamızın vefatı, tüm sevenlerini ve dostlarını derinden üzdü. Acılar ne kadar büyük olsa da ondan çok daha güçlü imanımız vardır. Zirâ hayatı da ölümü de veren O' dur.

Hepimiz fâni dünyanın neferleri, Bâki'ye doğru giden yolcularız. Sadece varışlarımızın tarih ve saatleri değişkendir. Hocamız bu yolculuğunu tamamladı. Dostları olarak biliyor ve inanıyoruz ki yolculuğunu istikamet üzerine tamamladı.

Merhum Yaşar Ergincan Hocamız bu çağın gençlerine iman, şuur, istikamet, karakter, güzel ahlak, çok ve iyi okuyan, analitik düşünen, idealleri olan, kültürlü, üretken, yerli, milli ve geleneği olan bir birey, genelde de bilinçli bir 'ümme't olmamızı miras olarak bıraktı.

Çok iyi bir insan, çok iyi bir Müslüman, çok iyi bir dâvâ eri ve çok iyi bir Milli Görüş neferi idi. Biz dostları olarak buna şahitlik ederiz.

Rabb'imiz rahmet eylesin, mekânı cennet, derecesi âlî olsun İnşallah.

GAYRET VE TESLİMİYETLE GEÇEN BİR ÖMÜR: YAŞAR ERGİNCAN

M. Tefvîk GÖKSU

Şehadet ediyoruz ki; Yaşar Ergincan gayretli bir mü'min, ömrünü hayra adanmış güzel bir Müslüman ve mütebessim simasıyla güzel bir insan ve değerli bir dosttu. Bedeni hastalıklarla savaşırken o 'teslim' idi ve şikâyet namına dilinden hiçbir şey dökülmedi. Çok yönlü ve hizmet ehli kişiliğiyle hem siyaset hem de sivil toplum kuruluşlarındaki samimî gayretleriyle gençlerin yetişmesi için büyük emek harcadı ve hayatını istikamet üzere yaşadı. Ömrünün her anını gayret-i diniyeye doldurduğu, yaşayışıyla Gaziosmanpaşa'nın Yaşar Hocası idi.

Güzel hasletlerle müzeyyen bir insan olarak her daim kul olma sevdasında olan Yaşar Ergincan, emanet anlayışı ve sorumluluğuyla Yaratacı'nın huzuruna eli boş gitmemek için kendi kendiyi hayır yarışındaydı. Hayatında sorunlara takılmak yerine, iddiâsını ve ideallerini gerçekleştirmeye odaklanan bir insandı. Sorunları kendine dert etmeyen, her koşulda kendisini motive edecek bir iddiâsı, bir aşkı olan yürekli bir adamdı.

Yaşar Ergincan, 'hayat dolu' diye tabir edebileceğimiz pozitif enerjiye sahip bir dosttu. Vermek istediği mesajı kendine has üslubuyla espirituël bir dille muhatabına iletmesini, insanların ruhuna nasıl, ne şekilde dokunulması gerektiğini iyi bilirdi.

Yaşar Hocamız her daim ümit vardı. Onun lügatinde karamsarlığa yer yoktu. Bardağın hep dolu tarafına bakardı. Bu sayede hep güzellikleri, iyilikleri, hoşlukları gösterirdi. Bir şey "olacak, olmalı" diyorsa

oldurtmak için elinde geleni yapmanın azmi içinde olurdu. Oturduğu yerden hayallerini gerçekleştirme umuduna kapılmazdı. Her zaman çözüm odaklı ilerler, karşısına çıkan engeli aşmak için alternatif yollar bulurdu. Gayretini esirgemezdi. Bu gayreti ortaya koyarken korku kelimesini lügatinden çıkarmıştı. Mevlâ'ya teslimiyet her türlü korkunun üzerindeydi.

Kendisini en çok mutlu eden hasletlerden birisi de ‘paylaşımçı’ kişiliğiydi. Sevgiyi perçinleyen ana kaynağın paylaşmak olduğunu ruhunda yaşardı. Paylaşmayı sadece maddî olarak değerlendirmez, kişilerin acılarını, dert, tasa ve kederlerini paylaşmanın yanında bilgi ve becerisini, mutlu olduğu ve olabileceği her anını paylaşmak olarak görürdü. Yaşar Hocam, bu paylaşımçı ruhuyla dâvâdaş, derttaş, arkadaş, candaş ve yoldaştı.

Anda kalmanın mutluluk yollarından biri olduğunu iyi bilirdi. ‘Ömür dediğin üç gündür; dün geldi geçti, yarın meçhuldür. O hâlde ömür dediğin bir gündür; o da bugündür’ gerçeğinden hareket ederek hep anı en iyi şekilde değerlendirmenin yollarını arardı.

Belki de en güzel Erdem Beyazıt anlatmıştı onun ölümünü.

Meselâ arkadaşlar
Arkadaşlıklar vardır okullarda
Bakarsın biri gelmez bir gün
Ve artık hiç gelmeyecektir
Simsiyah bir gölge düşmüştür âdetâ
Bahçeye koridorlara sınıflara
Bir fısıltı dolaşır dudaklarda
Kimi kirpikleri ıslak
Çökmüş bahçenin تنها bir yerine
Elinde bir çöp resmini çizer toprağa
Anıların
Kimileri öbek öbek toplanıp
Çaresizliği dile getirirler anlamsız sözcüklerle
-Nasıl olur daha dün beraberdik

...

Evet, daha dün ben İstanbul MGV’de, o ise Gaziosmanpaşa MGV de beraberdik. Birlikte hayaller kurup birlikte eylemler gerçekleştirdik. Bir tek genç yetişsin diye binlerce plan yaptık birlikte. Ve diğer güzel insanlar gibi güzel ata binip gitti Yaşar Ergincan. Simsiyah bir gölge okulun koridoruna düşmediyse de içime düştü. Ve telefonumdan asla silmeyeceğim bir numara daha eksilmişti. Önceden giden diğer dostlar gibi... Gitti ve o nazik sesini kulaklarımızda, tebessümünü hafızamızda bıraktı. Şimdi bizlere düşen bıraktığı dâvâ taşını yere düşürmeden taşıyıp yerine koymaktır.

Yaşar Hocamız artık yüreğimizde hep var, var olacak. Ruhu şâd, mekânı cennet olsun...

BÂKÎ KALAN BU KUBBEDE BİR HOŞ SADÂ İMİŞ

M. Zeki İMAMOĞLU

Sevgili Yaşar Hocam ile üniversite yıllarında tanışmıştık. Ben İl Milli Gençlik Vakfı Ortaöğretim komisyonunda iken kendisi de Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı başkanı idi. Ortaöğretim çalışmalarında Gaziosmanpaşa benim bölgemde kalıyordu. O yüzden de zaman zaman görüşme imkânı buluyorduk. Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı Ortaöğretim çalışmaları açısından İstanbul’da en kapsamlı ve verimli çalışma yapan teşkilatlarımızın başında geliyordu. Tabii ki burada Yaşar Hocam başta olmak üzere komisyondaki arkadaşların katkısı çok fazla idi. Hâlen o günün bereketiyle yetişmiş bazı gençlerimizle görüştüğümüzü de ifade edebilirim.

O dönemlerde Rabb’im nasip etti. İlk Umre ziyaretimizi Yaşar Hocamlar la beraber aynı grupta yapma bahtiyarlığına erişmiştim. Grupta sadece üç üniversite öğrencisi arkadaş vardık ve grubun en gençleriydik. O yüzden bize daha fazla ilgi ve alaka gösteriyorlardı.

Yaşar Hocamın benim hayatımdaki en anlamlı yeri karşılaştığımızda ya da ayrılırken yapmış olduğu dua idi: derdi ki, “Üstad Rabb’im seni cennetine koysun. Beni de sana komşu eylesin” bu duayı ilk duyduğumda çok hoşuma gitmişti. Ve ben de bu duayı çok kullanır hâle gelmiştim. Her kullandığımda da mutlaka Yaşar Hocamı yâd ederdim.

Sevgili Hocam senin ifadenle;

“Rabb’im seni cennetine koysun. Bizi de sana komşu eylesin.”

YAŞAR ERGİNCAN, ADANMIŞ BİR ÖMÜR

Mehmet ÜNAL

Ömür; başlar, devam eder ve bir gün biter. Bu yazıyı okuyanların bir kısmı ikinci dönemini, bir kısmı da son dönemini yaşıyordur muhtemelen. Önemli olan her fânînin son evreyi; Mevlana'nın ifadeyle şeb-i aruzu bekler gibi beklemesidir. Yaşar ERGİNCAN hocamız da yakın zaman önce bu evreleri tamamlayıp bizler için Refik-i Âla'ya kavuşmak anlamı olan ölümü karşıladı ve aramızdan ayrıldı.

Yaşar hocam ile 90'lı yıllarda tanıştık. Ama o ilk anı hatırlamıyorum. Ben o yıllarda İstanbul Milli Gençlik Vakfı'nda, Yaşar hoca da Gaziosmanpaşa MGV'de hizmet ediyorduk. Yine o yıllarda GOP'da da ikâmet etmemden dolayı sık sık bir araya gelmemiz vâki oluyordu. Kendisinin hoş sohbetinden, nezih tanımlamalarından müstefit oluyorduk. Yağmurlu bir günde rahmetli babamı hastaneye götürürken arabamız çukura düştü ve çekilmesi gerekiyordu. Yaşar Hocamı aradım, belediyeden çekici göndertmiş ve âdetâ Hızır gibi yetişmişti. Yaşar Hoca denince bu hatırayı hiç unutamam.

Yazımın başında da belirttiğim gibi, ömür dediğin üç ana bölüme ayrılmakla birlikte; kendi içerisinde de ara bölümlere ayrılmaktadır. Hayatın, bizi rüzgarın önündeki yapraklar gibi savurduğu o ara dönemlerde Yaşar Hocamla yolumuz çok keşişmedi maalesef. Sonrasında bir duydum ki, Hocamız memleketi Erzincan'a taşınmış. Gençlik yıllarında hayatını özelde GOP'lu gençlere genelde de ülkemizdeki tüm gençlere ve insanlığın kurtuluşuna adayan Yaşar Hocamız, yaşa-

diği onca yorgunluğu, onca stresi, onca sıkıntıyı dindirmek istercesine Erzincan’a sığınmıştı.

Evet, dünya hayatı oyun ve eğlenceden ibaret. Ölüm ise tek hakikat; eşimiz, dostumuz rahmeti rahmana kavuşunca hatırladığımız. Mühim olan da “Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ bırakabilmemiştir.” İşte Yaşar Hocamız bıraktığı hoş sada ile mütebessim yüzü ile heyecanlı sohbetleri ile adanmışlığı ile hatırlanacak, hatırlayacağız... O üstat Necip Fazıl’ın; “Genç adam! Bundan böyle senden beklediğim manevî babanın tabutunu musalla taşına, Anadolu kıtası büyüklüğündeki dâva taşını da gediğine koymandır!” ifadesinde olduğu gibi dâvası için mücadele etti. İtildi, ötekileştirildi yeri geldi ezildi. Ama doğru bildiği yolda istikamet üzere olmak için yürüdü, yürüdü...

Mekânın âli olsun güzel insan. İyi bir insan olduğuna şahidiz. Müslümanlığına, muvahhitliğine şahidiz. Seni iyi bilirdik, iyilerden biliriz...

İRÂDE, COŞKU, HEYECAN: YAŞAR ERGİNCAN

Mustafa ASLAN

Yaşar Ergincan Hocam, kişisel hayatıma derin izler bırakan, nadir rastlanacak şahsiyetlerden biriydi. Hayatım boyunca kendisinden çok şey öğrendiğim, rehberliğine her zaman ihtiyaç duyduğum ve bir rol model olarak gördüğüm bir insandı. Onun samimiyeti, mütevazılığı ve insanlara olan içten yaklaşımı, çevresindeki herkese ilham veriyordu. Her şeyden önce, hayatını inancına adanmış samimî bir Müslüman, idealleri uğruna yılmadan mücadele eden bir mücahid ve sorumluluklarını titizlikle yerine getiren kararlı bir idareciydi. Yaşadığı her an, çevresindekilere umut ve cesaret aşıl原因 bir duruş sergilerdi. Onunla geçen zamanlar, sadece bir insanın hayatına değil, aynı zamanda bir topluma nasıl yön verilebileceğini de anlamama vesile oldu. Yaşar Hoca, benim için bir bu anlattıklarımından çok daha fazlasıydı; bir rehber, bir ağabeydi.

İlkokuldan sonra Gaziosmanpaşa İmam Hatip Ortaokulu'na kaydolmuştum. Bu, benim için tamamen yeni bir başlangıçtı. Sadece okul değişmekle kalmamış, arkadaş çevrem ve rol modellerim de farklılaşmıştı. Babamdan “Milli Görüş” hareketini ve “Necmettin Erbakan Hoca”yı duymuştum. Ancak o yıllarda, Erbakan'ın temsil ettiği düşüncenin ne kadar derin bir ekol olduğunu ve Milli Görüş'ün ciltler dolusu açıklamayı gerektirecek kadar kapsamlı bir ideoloji olduğunu henüz bilmiyordum.

Ortaokula başladıktan birkaç ay sonra, okuldaki duvar gazetesini takip etmeye başladım. Ardından, üst sınıflardaki Milli Görüşçü öğrencilerle tanıştım. Başlangıçta teneffüslerde ve öğle namazlarında mescitte bir araya geldiğim bu ağabeylerle zamanla daha sık görüşmeye başladım. Lise kısmında okuyan bu ağabeylerin sohbetleri bende büyük bir merak uyandırıyor. O sohbetlerdeki heyecan beni öylesine içine çekiyordu ki derslerde bir an önce teneffüs olsun da bahçede buluşup yeniden konuşmalara katılsam diye sabırsızlanıyordum. Rahmetli Yaşar Ergincan Hoca'nın adını ilk kez bu sohbetlerde duydum. Sohbetlerde sık sık, “Yaşar Hoca öyle yaptı,” “Yaşar Hoca müthiş bir konuşma yaptı,” “Salondakiler büyüledi,” “Haftaya Yaşar Hoca'yı dinlemeye gidiyoruz,” gibi ifadeler geçiyordu. Bu sözler, merakımı iyice artırıyor. Kimdi bu Yaşar Hoca? Onu o kadar çok merak ediyordum ki...

Zamanla okuldan sonraki vakitlerimde MGv (Milli Gençlik Vakfı) Yıldıztabya Şubesi'ne gitmeye başladım. Üst sınıflardaki ağabeyler ve birkaç sınıf arkadaşım okuldan sonra burada etkinliklere katılıyor, kitap okuyor, film izliyor ve analizler yapıyorduk. *Çağrı, Ömer Muhtar, Sahibini Arayan Madalya* gibi birçok kült filmi, VHS kopyalarından ilk kez burada izlediğimi çok net hatırlıyorum. Kitap ve film tahlilleri sırasında ya da diğer sohbetlerde konu mutlaka Yaşar Hoca'ya gelirdi. Hem okulda hem de Yıldıztabya'da adını sıkça duymama rağmen, onu henüz görmemiş olmam, merakımı daha da derinleştiriyor ve hayranlığımı artırıyor. Zihin dünyamda, ulaşılması güç bir kahraman gibiydi Yaşar Hoca.

Yıldıztabya MGv'deki çalışmalara sanırım bir buçuk-iki yıl kadar devam ettim. Kitap ve film tahlillerinde tanıştığım ağabeyler, beni zamanla Gaziosmanpaşa İlçe MGv'de düzenlenen programlara davet etmeye başladılar. Artık okuldan sonra sıra arkadaşım ve can dostum Feridun Özbek ile doğrudan ilçe merkezine gidiyor, okuldan arta kalan tüm vaktimi orada geçiriyordum.

O dönemde Gaziosmanpaşa Milli Gençlik Vakfı Başkanı hatırladığım kadar Yaşar Hoca'ydı. Vakfın düzenlediği etkinliklerin fotoğrafla-

rında onu fark etmek hiç zor değildi. Fotoğraftaki insanlar hayranlıkla tek bir yöne bakıyordu: Yaşar Hoca'nın azmi, heyecanı ve enerjisi âdetâ fotoğraflardan dışarı taşıyordu. Hoca'nın sadece bir lider değil, aynı zamanda gençlerin hayatına dokunan bir rehber olduğunu hissediyordum.

Nihayet bir gün onu yakından görme şansım oldu. Gaziosmanpaşa'daki vakıf binasına geldiğinde, herkesi tatlı bir telaş, beni ise tarif edilemez bir heyecan sarmıştı. Ancak onu ilk görüşüm oldukça kısa ve kalabalıklar içinde gerçekleşmişti. Yine de bu an, içimdeki merakı daha da büyütmüş, onunla konuşma arzusunu artırmıştı.

Sonrasında olaylar nasıl gelişti tam hatırlamıyorum, ama bir gün kendimi Yaşar Hoca ile sohbet ederken buldum. O an, onun sıcak ve samimî tavırlarının beni ne kadar etkilediğini fark ettim. Yaşar Hoca ile her görüşmemde ona olan hayranlığım derin bir saygıya dönüşüyor, bu saygı her buluşmada katlanarak artıyordu. Onun, zor zamanlarda bile olumlu bir bakış açısını koruyarak çevresindekilere moral ve motivasyon aşılması, benim için hayranlık uyandırıcıydı. Yaşar Hoca'yı hiçbir zaman olumsuz bir cümle kurarken hatırlamıyorum. En sıkıntılı koşullarda bile olaylara pozitif bir yönden bakmayı başarıyor, çevresindekilere umut ve cesaret veriyordu. Onun bu duruşu, sadece liderlik yeteneğini değil, aynı zamanda insanları derinden etkileyen bir karaktere sahip olduğunu da gösteriyordu. Bu özellikleri, onu benim için sadece bir rehber değil, hayatım boyunca örnek alacağım bir model haline getirdi.

Yerel seçim çalışmalarında, birçok arkadaşım gibi ben de gönüllü olmuştum. Seçim Koordinasyon Merkezi'ne (SKM) gidiyor, yapılacak işlere yardım ediyordum. Yaşar Hoca ve yanındaki arkadaşları da SKM'ye geliyor, seçim çalışmalarını planlıyorlardı. Bir akşam, 30-40 kadar akranım genç ve bir o kadar da bizden büyük ağabey SKM'de toplanmıştık. Tam hatırlamamakla birlikte, bu toplantının seçim çalışmalarının ilk buluşması olduğunu düşünüyorum. Ancak salondaki havada bir karamsarlık hâkimdi. Abilerin morallerinin bozuk olduğu her hallerinden belli oluyordu. Aralarındaki konuşmalardan birkaç

cümle duysam da bu kopuk ifadeler bir anlam bütünlüğü oluştur-
muyordu. Emin olduğum tek şey, ağabeylerimiz enerjisinin düşük ve
motivasyonlarının zayıf olduğuydu. Bu ortamda kimsenin seçim ça-
lışması yapacak hâli yok gibiydi.

Ne kadar süre beklediğimizi hatırlamıyorum, ama bu ruh haliyle
geçen dakikalar bana günler gibi geliyordu. SKM'deki herkesin mora-
li bozuktu. Biraz zaman sonra Yaşar Hoca geldi. Önce birkaç arkada-
şıyla ayaküstü konuştu, ardından içlerinden birine herkesi toplayın
toplantı yapacağım talimatı vermiş olacak ki o akşam orada bulunan
70-80 kadar kişi geniş salonda toplantı için hazır. Salonda derin bir
sessizlik hâkimdi. Yaşar Hoca sakın adımlarla kürsüye çıktı ve haya-
tım boyunca unutamayacağım o müthiş konuşmasını yaptı.

“Gençler!” dedi gür bir sesle. Hepimiz irkildik. Tüylerim diken di-
ken olmuştu, nefesimi tutmuş, gözlerimi hocaya dikmiş bir şekilde
ne diyeceğini bekliyordum. “Sakın kendinizi küçümsemeyin,” diye
devam etti. “Bugün, bu gece ve seçim sabahına kadar yapacağınız her
bir hareket, hocanın (Erbakan Hoca'nın) hanesine artı olarak yazıla-
cak. Sakın, ‘Benim astığım bir afişten, bir bayraktan ne olur ki?’ diye
düşünmeyin.”

Hoca konuştukça, aşağıya çökmüş omuzlarımız istemsizce gerili-
yor, eğilmiş başlarımız dikleşiyordu. Yaşar Hoca, salonun tamamını
etkisi altına almıştı. Güçlü hitabetiyle hepimizi derinden etkiliyordu.
O an, hepimiz kendimizi patlamaya hazır bir bomba, yayından fırla-
maya hazır bir ok gibi hissediyorduk.

Konuşmasının sonunda, sonradan Cengiz Han'a ait olduğunu öğ-
rendiğim o müthiş sözü söyledi: İşaret parmağını havaya kaldırarak,
“Sakın bir çivi küçümseme. Bir çivi bir nalı, nal bir atı, at bir ko-
mutanı, komutan bir orduyu, ordu koca bir ülkeyi kurtarır,” dedi. Bu
söz, salondaki herkesi derinden etkiledi. Tekbirler yükseldi, heyecan
doruğa çıktı. Kendimizi Uhud'daki mücahidler gibi hissediyorduk.
Daha kimse “dağılın” demeden, görev yerlerimize dönüp çalışmalara
başladık.

O gece sabaha kadar belki de tüm ilçeyi bayraklarla ve afişlerle süsledik. Yaşar Hoca'nın o konuşması, heyecanı ve azmi uzun yıllar gözümün önünden gitmedi. O günden sonra ne zaman umutsuzluğa kapılsam, kendimi yenik ve yenilmiş hissetsem, Yaşar Hoca'nın SKM' de yaptığı o konuşmayı hatırlıyorum. Onun sözleri zihnimde canlanıyor, beni toparlıyor ve yeniden ayağa kalkmamı sağlıyor.

Lise yıllarımda Yaşar Hoca ile daha da yakınlaştım. Artık onu daha sık görüyordum. Hoca, Gaziosmanpaşa Belediyesi Kültür Müdürü olduğunda, arkadaşım Feridun'la birlikte okul çıkışlarında mutlaka belediyeye uğrardık. Kültür Müdürlüğü'nde, rahmetli Sefer Dursun Hoca'nın masasının önüne oturur, sanki önemli bir işimiz varmış gibi oyalanır ve Yaşar Hoca ile karşılaşmayı beklerdik.

Hoca, ne kadar yoğun olursa olsun, kapıda bizi gördüğünde mutlaka vakit ayırır, halimizi hatırımızı sorar ve bize değer verdiğini hissettirirdi. Onun bu samimiyeti ve içten yaklaşımı, üzerimizde derin bir etki bırakıyordu. Yaşar Hoca'nın bize gösterdiği bu değer, kendimize olan güvenimizi artırıyordu; bunu kelimelerle tarif etmek gerçekten zor. Ancak zamanla fark ettim ki, Yaşar Hoca yalnızca bize değil, yanına gelen her gence kendini özel hissettirecek şekilde yaklaşıyordu. İşte bu yaklaşımı onu gençler arasında bir rol model, çevresinde ise saygı duyulan bir lider haline getiriyordu.

Daha sonra Yaşar Hoca, görevli olarak Isparta Belediyesi'ne gitti. Aynı dönemde, ben de üniversite eğitimim için Kıbrıs'a gitmiştim. Hoca ile temasım günden güne azaldı. Uzun yıllar boyunca kendisiyle görüşme fırsatım olmadı. Ancak onun bıraktığı iz ve üzerimdeki etkisini hep hissettim.

Aydın Adnan Menderes Üniversitesi'nde göreve başladığımda, Yaşar Hoca'yı üniversiteli gençlerle buluşturmak için âdetâ fırsat kolluyordum. 2018 yılıydı, üniversitede Çanakkale Haftası etkinlikleri kapsamında bir konferans planlanıyordu. Çanakkale ruhunu Yaşar Hoca'dan daha iyi anlatabilecek birini tanımlıyordum. Etkinlik düzenleme komitesine, "Sizi Çanakkale'deki mevzilere götüreceksin, Seyit Onbaşı'nın yanında hissettirecek bir konuşmacı öneriyorum," dedi-

ğimde herkeste bir merak uyandı. Kısa sürede planlamalar tamamlandı ve 20 Mart 2018 tarihinde Yaşar Hoca, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Kültür ve Kongre Merkezi'nde üniversite gençliğine hitap ediyordu.

O gün, Yaşar Hoca'yı dinlerken, aslında onun her cümlesi ve her vurgusu beni başka bir zamana, başka bir mekâna götürüyordu. Ortaokul ve lise yıllarıma dönmüş gibiydim. Bu, âdetâ bir zamanda yolculuktu. Konuşmayı tam anlamıyla dinleyemedim; çünkü zihnim geçmişe gidip duruyordu. Ancak salondaki öğrenciler ve hocaların büyülenmiş, âdetâ hipnotize olmuş bakışlarından Yaşar Hoca'nın etkisini net bir şekilde görebiliyordum.

Konferansın sonunda öğrenciler sıraya girip Hoca ile fotoğraf çek-tirdiler. Ben de hayatımda derin izler bırakan Yaşar Hoca ile fotoğraf çekme fırsatını nihayet yakaladım. Üniversitenin teşekkür belgesini takdim ederken çekilen o fotoğraf, benim için çok anlamlıydı. Çünkü o kare, büyük hayaller kurmayı ve başarmayı öğreten hocamla çekildiğim ilk ve tek fotoğraf olarak bana hatıra kaldı.

Konferanstan sonra Yaşar Hoca ile uzun uzun hasbihâl ettik. O, Isparta'ya gidişini ve orada geçen yıllarını anlattı, ben ise üniversite yıllarımda yaşadıklarımı paylaştım. Aramızdaki yaklaşık 18-19 yıllık ayrılığı kapatmaya çalışıyorduk. Onu İstanbul'a uğurlarken daha sık görüşmek üzere sözleştik. Bu buluşma, yeniden başlayan iletişimimizin ilk adımı oldu. O günden sonra Hoca'yla daha sık görüşmeye başladım. Bayramları, kandilleri ve cuma günlerini bahâne ederek onu arıyor, duasını istiyordum. Aramalarımın bir kısmı diyaliz tedavisine denk geldiğinde; “Aramışsın Mustafa'cığım.” diyerek her seferinde geri dönecek kadar ince ruhlu ve nezaket sahibiydi.

Ben Sakarya'ya taşındığımda, Yaşar Hoca yılın büyük bir kısmını artık daha çok Erzincan'da geçiriyordu. Telefon görüşmelerimiz sırasında ya benim İstanbul'a gitmem ya da onun memlekete giderken veya dönüşte Sakarya'ya uğrayıp misafirim olması üzerine konuşuyorduk. Vefatından birkaç gün önce Yaşar Hoca beni aradı. O sırada dersteydim ve telefonu açamadım. İçimden “Kesin yoldadır ve bana

uğrayacaktır,” diye geçirdim. Hoca’yı aradığımda, “Hocam, Sakarya’ya girdiniz mi?” diye sordum. Güldü ve “İnşallah,” dedi. Kısa bir sohbet ettik. “Sadece sesini duymak için aradım,” dedi ve helalleşerek telefonu kapattı.

Yaşar Hoca’nın hayata bakışı, olaylara yaklaşımı ve bitmek bilmeyen enerjisi, hayatımın her döneminde bana örnek oldu. Onun azmi, karşılaştığı her zorluğu fırsata çevirme yeteneği ve insanlara verdiği değer, benim de hayata karşı duruşumu şekillendirdi.

Bugün, onun öğrettikleriyle yaşıyor ve doğru bildiğim yolda ilerlemeye çalışıyorum. Yaşar Hoca’nın hayatıma kattığı değerler, liderlik anlayışı ve bitmeyen şevki, bugün kim olduğumu büyük ölçüde şekillendirdi. Onunla ilgili her anım, ömrüm boyunca saklayacağım bir hazine gibi. Onun bize bıraktığı mirasın; sadece bir liderin değil, aynı zamanda bir rehberin ve gerçek bir dâvâ insanının mirası olduğunu düşünüyorum.

Rabb’im ondan razı olsun, mekânı cennet olsun.

DÂVÂSINI YÜCELTMEMEYE ADANMIŞ BİR ÖMÜR

Mustafa ERGİNCAN/Oğlu

Babamız... Sadece bir baba değil, aynı zamanda iyi bir eş, bir hoca, bir rehber ve bir dâvâ adamıydı. Onun hayatı, dâvâsını yüceltme-ye adanmış, nesillere dokunan ve değerler üzerine inşa edilmiş bir ömürdü.

Hayatı boyunca kendisini bir dâvâya adanmıştı. O dâvâ, onun için yalnızca bir hedef değil, aynı zamanda bir hayat felsefesi idi. Babamız için dâvâ, hak olan İslam dâvâsıydı.

Bu dâvâ, onun yaşam tarzıydı. Her nefesinde, her sözünde, her adımında bu adanmışlığı hissederdiniz. Çocukluk yıllarımızda yaşanan olayların derin anlamını tam olarak kavrayamasak da, büyüdükçe babamızın mücadelesini, azmini ve geride bıraktığı değerleri daha iyi anladık. Onun arkasında bıraktığı dostları, öğrencileri ve kardeşleri, dolu dolu, hayırlı bir ömür sürdüğünün en güzel kanıtıydı.

Allah, mekanını cennet eylesin.

YAŞAR HOCAMIN ARDINDAN

Nihat FIRAT

İnsan kimi zaman birini gördüğünde ona hemen kanı kaynar, gönlü ısınır ve onun samimiyetinden emin olur ya, işte böyle bir durumdu Yaşar Hocamla karşılaşmamız. Erzincan'da bir sohbette kendisiyle tanışmış ve sonrasında onunla bir daha irtibatı kesmemiştik.

Yaşar Hocam üniversite dönemlerinden itibaren yalnız kendini değil dâvâsı istikametinde Milli Gençlik Vakfı, Anadolu Gençlik Derneği gibi birçok yerde hizmet ederek bizlere öncülük etti. Erzincan'da da Cihannüma Derneği kurulacağı zaman yine o bu işe sahip çıktı. Akademik kimliği olmamasına rağmen; rızay-ı ilahi, millî ve manevî değerleri ayakta tutmak için birçok kitap yayınlıyarak ve çeşitli yerlere konferansa giderek elinden geldiğince hakka hizmet etmeye çalıştı. "Allah katındaki değerini merak ediyorsan, seni ne ile meşgul ettiğine bakiver" demiş büyükler. Allah, Yaşar Hocamı hep bu dâvâ ile meşgul kıldı.

Yaşar Hocam Erzincan'a döndükten sonra müftülükte Kur'an kurslarından sorumlu şube müdürü olarak görev yaptı. İşini yaparken bildiğimiz memur zihniyetiyle değil, vazife ve hizmet şuuruyla hareket ederek hep daha nasıl hizmet edebilirim derdinde oldu.

Emekli olduktan sonra da bir kenara çekilmeyip kendi nisbetinde gayrete devam etti. Biz şubat ayında Erbakan Hoca'yı anma ve 28 Şubat konulu bir program düzenleyecektik. Konuşmacı olarak bunu kimden talep edebiliriz diye düşünürken, o dönemin canlı tanıkları

olarak Yaşar hocam ve Bekir Yıldız Hocam aklımıza geldi. Yaşar Hocam o dönemde haftada üç gün diyalize giriyordu. Hastalık durumundan dolayı tereddüt ederek aradığımda, diyaliz günleri konuşmaya çok mecali olmadığını fakat diğer günler katılabileceğini ifade etti. Program vakti geldiğinde hastalığına rağmen o günleri Bekir hocamla beraber anlatmıştı.

Hastalığının ilerlediği evrede bile dostlarının iyi veya kötü günlerinde onları yalnız bırakmamaya gayret etti. Ortak bir dostumuzun eşinin vefatında cenazeye katılmak istemiş, kendisini almaya gittiğimde ise hususî olarak ziyaret kastıyla gelmememize rağmen eve gidip bir şeyler yemeden evden ayrılamamıştık.

Ben Yaşar Hocamın, hayatında Allah rızasını gaye ederek yaşadığına şahit oldum. Dünya üzerinden geçerken hoş bir sadâ bırakarak buradan ayrıldı. Özellikle son dönemde artan hastalıklardan hiçbir zaman şikâyet etmeyip her zaman sabır ehli oldu. Vefatının ardından ise birçok kişi onun için hatimler okudu. Erzincan’da defnedilmesine rağmen cenazesi için farklı şehirlerden akrabası olmayan çok sayıda insan geldi. Özellikle İstanbul’dan çok sayıda seveni (otobüs tutarak ve şahıs arabalarıyla) gelerek cenazesine iştirak ettiler.

Allah, Yaşar Hocama mağfiretiyle muamele etsin. Rasûlüne komşu, çektiklerini kefaret eylesin.

DÂVÂ ADAMI YAŞAR ERGİNCAN

Nizamettin ACAR

“Mü’minlerden bazı kimseler Allah’a verdikleri sözü yerine getirdiler, kimileri onun yolunda can verdiler, kimileri de ecellerini bekliyorlar; (vaadlerini) asla değiştirmediler.” (Ahzâb Sûresi 23.âyet)

Ecel; bir yolcu gibi yaşayıp, dünya sürgününü birkaç günlük yoğun bakım süreciyle tamamlayarak şehit makamında yakaladı Yaşar Hocamızı. Uzun yıllar ağır hastalıklarla mücadele ederken hiçbir zaman vazifeden geri durmayıp “İman varsa imkân vardır” sözünü düstur edinerek yaşamını sürdürdü. Hiçbir dünyevî karşılık gözetmeden ömrü boyunca kendisi için değil kardeşi için yaşadığına şahit oldum. Gençliğini Milli Görüş dâvâsına adanmış, vakıf ve gençlik hizmetlerinde, literatürümüze giren 94 ruhu siyasi çalışmalarında aktif rol almış, ardından İstanbul, Isparta ve Gaziosmanpaşa Belediyeleri’nde üst düzey yönetici olarak kamu hizmeti yürüten Yaşar Hocamızla yolumuz, Erzincan Müftülüğü’ne Kur’an kursları müdürü olarak atanmasıyla keşişti.

Onunla çalıştığımız dönem hayatımın en mutlu, verimli, bereketli yıllarıydı. Ve bu yüzden onur duyuyorum, Rabb’ime hamd ediyor, hizmetlerinin sadaka-i carie olmasını temenni ediyorum.

Güçlü bir imana sahip oluşu; mevzuat duvarlarının, gereksiz kırtasiyeciliğin onu zorluklar karşısında mücadelesinden hiçbir zaman vazgeçiremediğine şahit oldum. Riyadan uzak, makam, mevki, şan, şöhret peşinde koşmayan İslam’ın hükümlerini ilke edinmiş çalışma prensibi onun ihlâsının tezahürüydü ve bütün çalışma arkadaşları, dostları tarafından çok seviliyordu. Fikrini çekinmeden her yerde

anlatan, Allah’tan başkasından korkmayan “ne derler” putunu yıkan hayat felsefesi, onun ziyadesiyle ittikâ sahibi olduğunu gösteriyordu.

Hoşgörülü olması, yüzündeki her daim tebessümü, dâvâsına dertli oluşu, biraz da rahatsızlığından dolayı rakîk gönlünün bakışlarındaki duygu yoğunluğunu, her karşılaştığımızda hissedebiliyor ama oluşturduğumuz dost meclislerinde bütün marazâtının izâle olduğuna şahitlik ediyorduk. Sohbetlerimizde, iş gereği toplantılarımızda, bütün ziyaretlerimizde gıybetten, dedikodudan uzak, hep neler yapılabileceğinin veya nelerin yapılması gerektiğinin cevabını arar ve her görüşme sonrasında hocamız, mutlaka hizmete yönelik sosyal bir proje üretti.

Daha sonraları hastalığı nedeniyle Erzurum’a taşınmıştı. Bir kış günü ziyaretine gittiğimde hastalığının vermiş olduğu yorgunluğa rağmen durumundan bahsetmemekle birlikte, kütüphanesini bizim mahalleden bir derneğe vermek istediğini, Erzincan’daki gençlere yönelik neler yapılabileceğinin istişaresini yapmıştı. Fikrini söyler lâkin irfan sahibi olduğu için istişareye de önem vermeyi ihmal etmezdi. Hocamızın istikamet sahibi olduğuna ve bütün çalışmalarında Allah’ın rızası doğrultusunda sadâkatle gayret ettiğine şahitlik ediyorum.

Sözlerimin başında bir yolcu benzetmesi yapmıştım. Hakikaten Erzurum döneminden sonra tekrar Erzincan’da son üç yılda dört değişik semtte bahçeli ev kiralayıp, tadilat yapıp, oturulacak duruma getirip bahçesini çiçeklerle yeşillendirip güzelleştirdikten sonra bir bahâne ile sahipleri çıkmasını istediklerinde, hiç moral bozmadan bir başka yerde ikamet ederdi. ‘Nasılsın hocam’ deyince her zaman ‘Hamdolsun iyi olacağız inşaAllah’ derken gözlerinin içi gülerdi. Hasılı dünyevileşmekten uzak, fânîye yatırım yapmadan, mal biriktirmeden bir yolcu gibi göçtü bu diyardan.

İlmi, irfanı, teşkilatçı ruhuyla Erzincan’ımıza yaptığı hizmetlerin, hayır yolunda yaptığı iyiliklerin, Rabb’in katında sadaka-i cariye olması temennisiyle mekânı Cennet, makamı âlî olsun Hocamızın. Her geçen gün, bir dost kaybedip yalnızlaşıyoruz bu dünyada; Vuslata erince, Mevlâ kavuştursun bizi dostlara.

MERHAMET ABİDESİ BİR İNSAN: YAŞAR ERGİNCAN

Ömer Fuat GÜNDAY

Vefâlı bir dost, kadirşinas bir arkadaş, samimî bir Müslüman, esaslı bir mücahidti Yaşar Ergincan.

Kendisiyle tanışıklığım bu dâvâda oldu. Beyoğlu MGV başkanlığım döneminde O da Gaziosmanpaşa MGV’de hizmet ediyordu. Genç; inancı uğruna fedakârlık yapabilendir düsturuyla çalışan tam bir görev adamıydı.

İl başkanı olunca kendisinden teşkilat başkanımız olarak vazife almasını istedim. Görev yaptığı dönemlerde fedakârlığın ve merhametin en güzel örneklerine tanıklık ettim onu tanıdıkça. Aldığı sorumluluğun bilincinde görevinin hakkını veren kuşatıcı ve kucaklayıcı yaklaşımıyla gençlerin kalbinde yer edinen, merhamet abidesi bir insandı. Millî ve manevî değerlere bağlı bir nesil yetişsin ve bu kutlu dâvâ herkesi kuşatsın diye çırpınırdı yüreği.

Gelecek nesillerin yol haritası, yarınların pusulası, şaşmaz gönyesi, tarihsel referansı, en güçlü yanı, sarsılmaz kalesi, projeksiyonu ve ümidi olan ilkelerin ve prensiplerin en güçlü hattında durdu. Ve bu ilkeler uğrunda verdiği mücadeleyle hatıramızda yer edindi Yaşar Hocamız.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nde görev yaptığı yıllarda yaptığı hizmetler ve ortaya koyduğu sorumluluk çıtası gelecek nesillere bıraktığı en güzel mirastı.

Biz ondan razı idik, Allah da ondan razı olsun.

Kabri nur mekanı cennet olsun.

“... biriktirilecek değil, harcanacak bir yerdir dünya.”

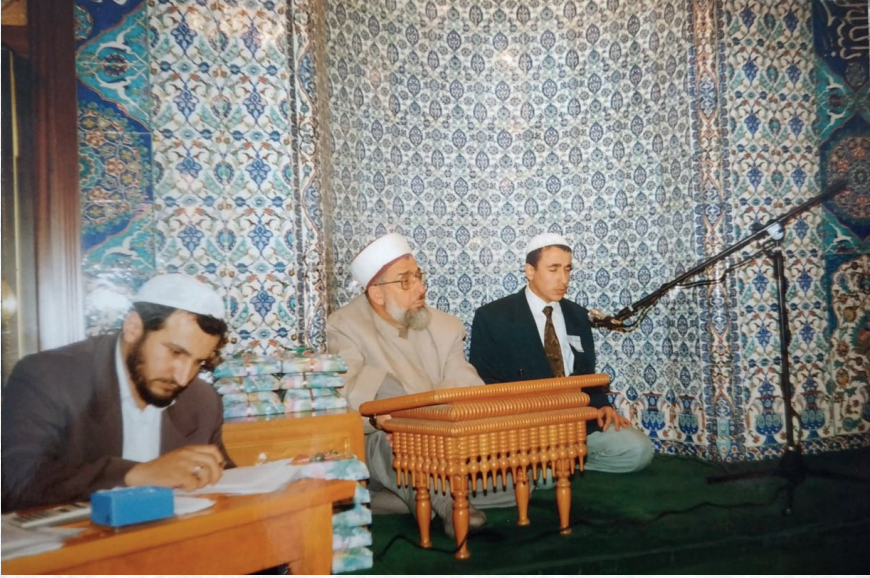

“... biriktirilecek değil, harcanacak bir yerdir dünya.”

“... biriktirilecek değil, harcanacak bir yerdir dünya.”

*“... biriktirilecek değil,
harcanacak bir yerdir dünya.”*

CİHANNÜMA

CİHANNÜMA DAYANIŞMA VE
İŞBİRLİĞİ DERNEĞİ

ISBN 978-625-95333-7-7

9 786259 533377